

20 OFF
CINEMA
FESTIV

PREZYDENT MIASTA POZNANIA
MAYOR OF POZNAŃ

JACEK JAŚKOWIAK

PL Szanowni Państwo,

co Państwo czują podskórnie, widząc lub słysząc frazę OFF CINEMA? Dla mnie to sygnał, że wciąż istnieją twórcy, uporczywie próbujący uniknąć utartej ścieżki filmowego schematu.

Teraz dodajmy do tej frazy jubileuszową liczbę. Przez ostatnie 20 lat słowo *off* z synonimu odrzucenia przeistoczyło się w symbol oryginalności, odwagi i pomysłowości. Także szansy – 20 lat temu filmy takie, jak: „*Fargo*” braci Coen, czy „*Trainspotting*” Danny’ego Boyle’a kwalifikowano po pierwszych seansach jako *offowe*. Po latach widzimy w nich kamienie milowe kina.

Także 20 lat temu Poznań ostatni raz odwiedził Krzysztof Kieślowski – wielka postać polskiej kinematografii. To nazwisko pojawia się niemal zawsze, gdy dziennikarze pytają o światowe gwiazdy naszego filmu. I znów: jego dokumentalne filmy z lat 70. to zapowiedź triumfu *offowego* kina, uwodzącego widza magią obrazu zastanęgo przez dokumentalistę świata.

OFF CINEMA może oznaczać nie tylko „kino *offowe*”, ale i „poza kinem”. Festiwal koncentrował się przed laty na kinie niezależnym, ze szczególnym uwzględnieniem dokumentalnego, dziś zaczyna eksplorować światy pozafilmowe: fotografię *offową*, dokument radiowy i reportaż literacki.

Zapraszam Państwa na Festiwal, w którego misję wpisana jest ciągła zmiana. Szukanie tego, co dziś jest naprawdę *off* nie kończy się bowiem nigdy.

EN Ladies and Gentlemen,

What do your intuitions or experience tell you, when you hear the phrase OFF CINEMA? For me, the essence it manages to convey is that there are still artists who persevere in steering clear of the beaten tracks of the cinematographic pattern.

Now let this phrase be coupled with a round, jubilee number. Over the past 20 years, the word *off* ceased to be a synonym of rejection and became a symbol of originality, courage and ingenuity. It also stands for a chance, as 20 years ago such films as “*Fargo*” by the Coen brothers or Danny Boyle’s “*Trainspotting*” were considered fringe productions upon their first screenings. Years later, we see for what they are: milestones of cinema.

Also, it was 20 years ago that Krzysztof Kieślowski, a truly outstanding figure of our cinematography, visited Poznań for the last time. The name of the director comes up invariably when journalists ask about the world-renowned luminaries of Polish filmmaking. And again: his documentaries from the 1970s presage the triumph of the cinema outside the mainstream, which captivated and seduced the viewers with the spellbinding portrayals of the world seen by a documentarian.

Apart from fringe motion pictures, OFF CINEMA may also hint at things *outside cinema*. In the past, the Festival used to focus on independent cinema, with particular emphasis on the documentary. Today, it has started to delve into non-cinematic realms: off photography, radio documentaries and literary reportage.

Therefore I have the pleasure of inviting You to a Festival which harbours continual change at the core of its mission. After all, seeking that which is truly *off* today is a quest which never ends.

Jacek Jaśkowiak
Prezydent Miasta Poznania
Mayor of Poznań

MARSZAŁEK WOJEWÓDZTWA
WIELKOPOLSKIEGO
MARSHAL OF THE WIELKOPOLSKA
REGION

**MAREK
WOŹNIAK**

PL Szanowni Państwo,

witam serdecznie w Poznaniu, stolicy Wielkopolski na Międzynarodowym Festiwalu Filmów Dokumentalnych OFF CINEMA. W tym roku odbywa się on już po raz 20. i wciąż cieszy się nieustającym zainteresowaniem wielbicieli kina faktu, twórców filmowych, krytyków oraz filmoznawców.

Z satysfakcją odnotowuję fakt, że w Wielkopolsce realizowane są projekty pokazujące dokonania sztuki filmowej. OFF CINEMA to jedno z najważniejszych wydarzeń służących popularyzacji filmu dokumentalnego. Jestem przekonany, że podobnie jak w latach ubiegłych i tym razem zapisze się ono w Państwa pamięci jako udane, inspirujące i niezwykle interesujące. Skłoni do refleksji, zbliżając do problemów współczesnego świata.

Najważniejszym elementem OFF CINEMA jest jednak konkurs, w którym do rąk jego laureatów trafia statuetki Złotego, Srebrnego i Brązowego Zamku. Cieszę się, że Samorząd Województwa Wielkopolskiego, będąc fundatorem jednej z głównych nagród, po raz kolejny znalazł się w gronie jego współorganizatorów.

Wszystkim uczestnikom Festiwalu OFF CINEMA – twórcom i widzom – życzę wielu pozytywnych wrażeń podczas filmowych seansów.

EN Ladies and Gentlemen,

Allow me to welcome all to Poznań, the capital city of Greater Poland, at the International Documentary Film Festival OFF CINEMA. This year the Festival takes place for the twentieth time, still enjoying undiminished popularity among enthusiasts of the cinema of fact, filmmakers, critics and film experts.

It is immensely gratifying to see that Greater Poland is a region where projects showcasing cinematographic achievements are carried out. Among those, OFF CINEMA is one of the prime events dedicated to popularizing documentary cinema. I am convinced that just as in the previous years, the edition of 2016 will prove successful, inspiring and tremendously interesting, encouraging reflection and offering insights into problems of the world today.

Still, the most important element of OFF CINEMA is the competition, whose winners will be awarded the Golden, Silver and Bronze Castle. I am glad that the Regional Government of Wielkopolska, a sponsor of one of the main prizes, once again contributes to the undertaking along with other partner institutions.

I would like to wish all participants of the OFF CINEMA Festival – the filmmakers and the viewers alike – many an enjoyable moment during the festival screenings.

Marek Woźniak
Marszałek Województwa Wielkopolskiego
Marshal of the Wielkopolska Region

J. Łoziński

DYREKTOR FESTIWALU
FESTIVAL DIRECTOR

**MIKOŁAJ
JAZDON**

PL PO RAZ DWUDZIEŚTY — OFF CINEMA 2016

20. jubileuszowy Międzynarodowy Festiwal Filmów Dokumentalnych OFF CINEMA rozpocznie się pokazem specjalnym dwóch krótkometrażowych filmów dokumentalnych Jorisa Ivensa: „Mostu” („De brug”, 1928) oraz „Deszczu” („Regen”, 1929) z muzyką na żywo, czyli zgodnie z kilkuletnią tradycją naszego Festiwalu. Filmy holenderskiego klasyka nie zostały wybrane przypadkowo, reprezentują bowiem to, co od początku stanowiło rys charakterystyczny poznańskiej imprezy, stawiającej właśnie na kino niezależne, robione przez pasjonatów, często tworzących swe dzieła z dala od wielkich wytwórni, a zawsze blisko codziennej rzeczywistości, świata doświadczanego osobiście, opisywanego przez pryzmat własnej wrażliwości. Za takie uchodzą poetyckie dokumenty Ivensa i takie też filmy od lat pokazujemy na OFF CINEMA, także w tym roku.

Tegoroczny przegląd filmów konkursowych jest jednak wyjątkowy. Po raz pierwszy zestaw ten został wybrany z tak dużego – bo liczącego ponad siedemset tytułów – zbioru nadesłanych filmów. Pokazy tych utworów z krajowego i światowego kina faktów oraz spotkania z ich twórcami w istotnej mierze decydują o charakterze Festiwalu, a wręcz decydują o jego smaku, by posłużyć się „kulinarnym” porównaniem. Najlepsze „dania” z tej uczt kinomanów zostaną uhonorowane Złotym, Srebrnym i Brązowym Zamkiem w sobotni wieczór na gali zamykającej Festiwal OFF CINEMA 2016.

Jak co roku, obok seansów konkursowych, zapraszamy na pokazy i spotkania towarzyszące. Pokażemy urzekające, kreacyjne dokumenty polskiego mistrza dokumentu poetyckiego, Bogdana Dziworskiego, który został tegorocznym laureatem Platynowego Zamku, nagrody przyznawanej przez nas po raz czwarty. Dotychczas otrzymali ją: Kazimierz Karabasz, Irena Kamińska i Andrzej Barański. Wyświetlimy ponadto dokumenty innego znakomitego twórcy, Pawła Łozińskiego, przewodniczącego tegorocznego jury, którego film „Nawet nie wiesz, jak bardzo cię kocham” (2016) trafił niedawno do kin i wciąż odnosi festiwalowe sukcesy. A skoro o jurorach-filmowcach mowa to trzeba w tym miejscu odnotować obecność dwóch autorek, które przyjechały do Poznania, by oceniać konkursowe obrazy i spotkać się z naszą publicznością po pokazach specjalnych ich własnych filmów. Aleksandra Maciuszek – zdobywczyni Złotego Zamku na ubiegłorocznym Festiwalu za „Casa Blancę” (2015), opowie o kulisach powstania tego pięknego filmu. Z kolei dr Anna Szczepańska – ceniona filmoznawczyni i historyk kina, wykładająca na paryskiej Sorbonie, zaprezentuje swój francuski film o polskim kinie, czyli „Nous filmons le peuple!” („My filmujemy naród”, 2012). Intrygujący esej o podróży w czasie do złotej ery w dziejach naszej kinematografii, gdy film posiadał moc wpływania na rzeczywistość. W jury zasiądzie także znany wszystkim miłośnikom Radiowej Trójki, dziennikarz filmowy – Ryszard Jaźwiński, autor programu „Fajny film”. Jeszcze jednym jurorem, a zarazem wyjątkowym gościem na naszym Festiwalu, będzie amerykański filmoznawca, prof. Joseph G. Kickasola z Baylor University w Nowym Jorku – autor słynnej, nagradzanej książki: „The Films of Krzysztof Kieślowski. The Liminal Image” (New York – London, 2004). Jego obecność na naszym Festiwalu wpisuje się w obchodzony właśnie Rok Kieślowskiego. Z tej okazji prof. Kickasola wygłosi wykład: „Life Itself: Kieślowski, Film Style, and the Essence of Art”.

To nie jedyny akcent dotyczący Kieślowskiego na tegorocznym OFF CINEMA. Wyświetlimy bowiem jego dwa mało znane filmy dokumentalne, przez wiele lat nie pokazywane: „Nie wiem” (1977) oraz pełną, godzinną wersję „Życiorysu” (1975). Na dwa tygodnie przed śmiercią, w lutym 1996 roku, reżyser przyjechał do Poznania na odbywający się w Teatrze Ósmego Dnia przegląd jego filmów dokumentalnych. Zaprezentujemy dwa zapisy tego wyjątkowego spotkania autorskiego: zrealizowany w Amatorskim Klubie Filmowym AWA działającym w Centrum Kultury ZAMEK, dokument „Ostatnie spotkanie z Krzysztofem Kieślowskim” mojego autorstwa oraz reportaż radiowy Marii Blimel – znanej dziennikarki Radia Merkury, pt. „Kieślowski w Ósemkach”.

Obecność radiowego reportażu nie jest tu przypadkowa. Nasz Festiwal to nie tylko miejsce spotkania z dokumentem filmowym, ale także innymi jego odmianami powstającymi poza kinem (*off cinema*). Będzie można posłuchać nagradzanych reportażi radiowych Wandy Wasilewskiej oraz samej autorki, która opowie o tajnikach zawodu radiowca. Pokażemy dokumentalne fotografie Bogdana Dziworskiego oraz spotkamy się ze znaną pisarką i reporterką, Magdaleną Grzebałkowską – autorką głośnych książek z ostatnich lat: „Beksińscy. Portret podwójny” (2014) oraz „1945. Wojna i pokój” (2015).

Chętnych do wzięcia udziału w bardziej interaktywnych spotkaniach i działaniach zapraszamy na warsztaty fotograficzne prowadzone przez doświadczonych artystów kamery, Michała Zielińskiego i Paulinę Wojnik. Znani krytycy filmowi – Michał Walkiewicz (redaktor naczelny portalu filmowego „Filmweb”) oraz Piotr Czerkawski (autor bloga „Cinema Enchanté”) poprowadzą warsztaty dla młodych adeptów pisanie o filmie.

Pozakonkursowy program pokazów wypełnią atrakcyjne seanse. Pokażemy filmy nagrodzone Złotymi Zamkami w poprzednich edycjach Festiwalu. Po raz pierwszy zaprezentujemy krótkometrażowe dokumenty, jakie pod okiem Marcina Sautera i Macieja Cuske, cenionych reżyserów–dokumentalistów, zrealizowali młodzi autorzy tworzący swoje filmy w Miejskim Centrum Kultury w Bydgoszczy, gdzie od dziesięciu lat działa Bydgoska Kronika Filmowa. Co więcej, adepci sztuki dokumentu działający w BKF przyjadą do Poznania, by spotkać się z publicznością. Wreszcie obok wybranych dokumentów z klasyki kina zaprezentujemy głośne dokumenty kinowe ostatnich miesięcy: „Fuocoammare. Ogień na morzu” (2016) Gianfranco Rosiego, „Argentyna, Argentyna” (2015) Carlosa Saura, czy „Pod opieką wiecznego słońca” (2015) Witalija Manskiego.

Po dwudziestu latach istnienia, OFF CINEMA z festiwalu filmu amatorskiego, studenckiego, niezależnego, przekształcił się w festiwal dokumentu nie tylko filmowego, bo także radiowego, fotograficznego, prasowego i książkowego. Pamiętając o klasycie kina, tradycji dokumentu artystycznego, która jest nam najbliższa, pragniemy w kolejnych latach pokazywać ambitne filmy non-fiction, opowiadające o naszym tu i teraz.

Jak zawsze na zakończenie słowa wstępnego zapraszam na kolejny, dwudziesty pierwszy, Międzynarodowy Festiwal Filmów Dokumentalnych OFF CINEMA w 2017 roku i zachęcam do korzystania z wszystkich powyżej opisanych atrakcji naszego tegorocznego programu w Centrum Kultury ZAMEK w Poznaniu i poza jego murami, gdzie w tym roku także jesteście obecni!

EN OFF CINEMA 2016 — THE TWENTIETH TIME AROUND

The 20th, jubilee International Documentary Film Festival OFF CINEMA will begin with a special showing of two short documentaries created by Joris Ivens: “The Bridge” (“De brug”, 1928) and “Rain” (“Regen”, 1929) to the accompaniment of live music, as has been the tradition of our festival in the recent years. The pictures of the Dutch classic have not been chosen randomly, as they stand for what has been the singular trait of the Poznań event, an event which sets store by independent cinema made by passionate film-makers who pursue that passion far away from the grand studios but always close to the mundane reality, a world experienced in person and filtered through one’s own sensibility. This approach is epitomized in the poetic documentaries of Ivens’ and in the films we have been showing at OFF CINEMA all these years past. The 2016 edition will be no exception.

In a way, however, the competition review will be unique. It is the first time that the selection has been made from such an extensive pool of submissions, whose number reached over 700 entries. The screenings of these outstanding pieces of cinema of fact, as well as meetings with their authors truly determine the nature of the festival or define its taste, to use a culinary analogy. The best ‘dishes’ of that cinematic feast will be honoured with the Golden, Silver and Bronze Castle on Saturday evening, at a gala crowning the 2016 OFF CINEMA.

As every year, viewers are most welcome to attend other showings and meetings next to competition screenings. For instance, there will be opportunity to see the captivating, creational films by a Polish master of documentary poetry, Bogdan Dziworski, this year’s winner of the Platinum Castle, an award conferred for the fourth time. So far, its recipients include such eminent figures as Kazimierz Karabasz, Irena Kamińska and Andrzej Barański. Furthermore, we will be showing documentaries of another outstanding filmmaker, Paweł Łoziński, the chair of this year’s jury, whose “You Have No Idea How Much I Love You” (2016) has recently been released into theatres, and continues to win accolades at festivals. Since we are talking about jurors-filmmakers, one cannot fail to mention two female authors who are coming to Poznań to judge the competition selection. Aleksandra Maciuszek, last year’s winner of the Golden Castle for “Casa Blanca” (2015), will talk about the making of that film. Meanwhile, dr Anna Szczepańska, highly regarded film expert, cinema historian and a Sorbonne lecturer, will present her French picture about Polish cinema, entitled “Nous filmons le peuple!” (“We Film the People”, 2012), an intriguing essay about a travel in time, to the golden age of our cinematography, when moving pictures had the power to influence reality.

The jury also includes a voice known to all enthusiasts of Radio Three: Ryszard Jądziński – a film journalist and author of the programme “Fajny film”. Yet another juror and at the same time an exceptional guest at

our festival is the American film expert, Professor Joseph G. Kickasola from Baylor University in New York – author of “The Films of Krzysztof Kieślowski. The Liminal Image” (New York – London, 2004), a book which won a substantial recognition and multiple awards to boot. In a sense, his presence honours and contributes to the Year of Kieślowski, celebrated with various events throughout 2016. On this occasion, Professor Kickasola is going to deliver a lecture entitled: “Life Itself: Kieślowski, Film Style, and the Essence of Art”.

This is not the only element of this year’s OFF CINEMA dedicated to Kieślowski. We will also be showing two of his little known documentaries: “I Don’t Know” (1977) a picture which has not been screened for many years, and the complete, one-hour version of “A Life Story” (1975). In February 1996, two weeks before his death, the director came to Poznań to attend a review of his documentaries taking place at the Theatre of the Eighth Day. Our viewers will have to opportunity to see and hear the material from that unique soiree: Mikołaj Jazdon’s “Last Meeting with Krzysztof Kieślowski”, a documentary made at Culture Centre ZAMEK’s Amateur Film Club AWA, and a radio feature by Maria Blimel – a well-known journalist of Radio Merkury, entitled “Kieślowski at the Eighths”.

The presence of a radio feature is by no means an accident. Our Festival is not dedicated exclusively to the encounter with a cinematographic documentary, but wishes to celebrate all its varieties created in the domains of other media, off-cinema, as it were. Hence festival-goers may choose to listen to the acclaimed features made by Wanda Wasilewska and to the author herself, speaking about the arcana of a radio journalist’s profession. Bogdan Dziworski’s documentary photographs will be put on display and a meeting will be held with an accomplished writer and reporter Magdalena Grzebałkowska – author of the much talked about recent book releases, “Beksińscy. Portret podwójny” (2014) and “1945. Wojna i pokój” (2015).

Those who are keen on attending more interactive undertakings are welcome to participate in photographic workshops conducted by experienced artists of the camera, Michał Zieliński and Paulina Wojnik. Eminent film critics, Michał Walkiewicz (editor-in-chief of the “Filmweb”, a Polish online movie database) and Piotr Czerkawski (author of the blog “Cinema Enchanté”) will conduct workshops for budding writers for whom cinema is the preferred theme.

Showings outside the competition are many and compelling, including films which won the Golden Castles at previous festivals. There will be premiere screenings of short documentaries created by young filmmakers under the supervision of noted documentary directors, Marcin Sauter and Maciej Cuske, at the Municipal Centre for Culture in Bydgoszcz, the headquarters of the Bydgoska Kronika Filmowa. What is more, the apprentice documentarians from the BKF are coming to Poznań to meet the audience. Finally, next to a selection of classics, we will show some of the sensational recent productions, such as “Fuocoammare. Fire at Sea” (2016) by Gianfranco Rosi, “Argentina, Argentina” (2015) by Carlos Saura, or Vitaliy Manskii’s “Under the Sun” (2015).

After twenty years OFF CINEMA transformed from an event focusing on amateur, student and independent film into a festival wholeheartedly dedicated to the documentary, which may equally well assume the form of a film or be conveyed through a radio broadcast, photographs, newspapers or books. While harking back to the classics and the tradition of the artistic documentary, a tradition we feel much affinity for, our aim for the years to come is to show ambitious non-fiction productions which tell the tale of our here and now. As is my wont, I would like to conclude this foreword with an invitation to the next, 21st International Documentary Film Festival OFF CINEMA in 2017, and encourage everyone to take advantage of the above highlights of our programme this year, be it at the Culture Centre ZAMEK in Poznań and beyond its walls, in all places where you are going to find us in 2016!

Mikołaj Jazdon
Dyrektor Festiwalu OFF CINEMA
OFF CINEMA Festival Director

20 OFF CINEMA FESTIV

KRÓTKA HISTORIA MFFD OFF CINEMA

PL Pierwsza edycja Międzynarodowego Festiwalu Filmowego OFF CINEMA odbyła się na początku grudnia 1997 roku. Pomysłodawca, realizator i wieloletni dyrektor Festiwalu, Piotr Majdrowicz, stworzył go kierowany wizją powołania do istnienia imprezy, na której mogłyby być pokazywane filmy niezależne, nakręcone w Polsce i na świecie. Od początku w jego staraniach wspierał go Janusz Piwowarski, do dziś jeden z najważniejszych organizatorów poznańskiej imprezy, dbający o jakość konkursowych projekcji. W swej idei Festiwal nawiązywał do organizowanego we Wrocławiu w latach 80. krajowego konkursu „Film poza kinem” stworzonego przez Leszka Turowskiego, który w 1997 roku zasiadł w jury pierwszego Międzynarodowego Festiwalu Filmowego OFF CINEMA. W inauguracyjnym programie naszego Festiwalu znalazło się 39 filmów z Polski, Czech i Niemiec. Zgodnie z założeniami było tu miejsce dla filmów fabularnych, dokumentalnych i animowanych, zarówno krótkich, jak i długich. Dwóm pierwszym edycjom towarzyszył odrębny konkurs filmów jedynominutowych, organizowany we Wronkach i oceniany przez osobne jury.

Pod koniec lat 90. wciąż jeszcze twórczość off-owa kojarzyła się z działalnością filmowców-hobbystów z amatorskich klubów filmowych. Czasem włączali się w nią pasjonaci kręcący filmy na własną rękę, co w czasach szerokiego dostępu do sprzętu VHS było coraz bardziej powszechne. Festiwal miał być od początku miejscem spotkania filmowców-amatorów, studentów szkół filmowych (ci w owym czasie stosunkowo rzadko prezentowali swoje etiudy na tego typu festiwalach) i wciąż nielicznych zawodowców, którzy poza realizacją profesjonalnych projektów kręcili własne niezależne filmy. To właśnie do tych ostatnich zaliczali się laureaci pierwszego Międzynarodowego Festiwalu Filmowego OFF CINEMA: Mirosław Judkowiak, zdobywca Grand Prix za krótkometrażowy dokument „Jureczek” oraz Maciej Łukomski, realizator wielokrotnie nagradzanych na krajowych festiwalach „Schodów” (w Poznaniu otrzymał Srebrny Zamek). Oliver Bittner uhonorowany ex aequo z Maciejem Łukomskim Srebrnym Zamkiem za surrealistyczną opowieść „Glaskand” rekrutował się z grona zachodnich filmowców niezależnych. Z kolei zdobywcy Brązowego Zamku za „Barokową kolekcję motyli” – Piotr Maciejewski i Andrzej Gosieniecki nakręcili swój trickowy film (z udziałem aktorów i klasycznej animacji poklatkowej) w Amatorskim Klubie Filmowym AWA w Poznaniu. W ostatnich latach Andrzej Gosieniecki (dziś znany i ceniony twórca filmów animowanych i ekspert PISF), zrealizował czołówki filmowe do kolejnych edycji OFF CINEMA oraz zaprojektował wraz z żoną, Dorotą Gosieniecką, statuetki Złotych, Srebrnych i Brązowych Zamków.

Od początku istotną częścią programu naszego Festiwalu były: prezentacja filmów i organizacja spotkań (dziś określilibyśmy to mianem masterclass) z wybitnymi reżyserami. Szefem jury pierwszego Międzynarodowego Festiwalu Filmowego OFF CINEMA był Maciej Dejczer, który po sukcesach jako filmowiec-amator, ukończył WRTviF na Uniwersytecie Śląskim i stał się w latach 90. znanym reżyserem, autorem „Bandyty” (1997), dużej międzynarodowej koprodukcji. Kolejni szefowie jury, zawsze wybitni i znani twórcy kina polskiego (z jednym wyjątkiem – w 2004 roku jury przewodniczył Saša Gedeon, autor głośnych wówczas czeskich filmów – „Indiańskiego lata” – 1995, i „Powrotu idioty” – 1999) uświetniali poznańską imprezę, a przegląd ich twórczości stanowił istotną część pozakonkursowego programu. Byli wśród nich: Henryk Kluba, ówczesny rektor PWSFTviT w Łodzi (1998), Bogdan Dziworski (1999), Janusz Majewski (2000), Krzysztof Krauze (2001), Wojciech Marczewski (2002), Jan Machulski (2003), Feliks Falk (2005), Magdalena Piekorz (2006), Sławomir Fabicki (2007), Jacek Bławut (2008), Maciej Drygas (2009 i 2015), Maria Zmarz-Koczanowicz, Andrzej Papużyński (2011), Andrzej Titkow (2012), Tomasz Wolski (2013), Marcel Łoziński (2014). Jeśli dodamy do tego całą plejadę innych twórców zasiadających w jury i pokazujących swe filmy podczas seansów towarzyszących konkursowi, to okaże się, że OFF CINEMA stało się ważnym miejscem prezentacji najważniejszych osiągnięć rodzimego kina, choć nie tylko. Do historii Festiwalu przeszły spotkania autorskie z Jackiem Petryckim, Piotrem Łazarkiewiczem, Wojciechem Staroniem, Mariuszem Malcem, Andrzejem Chyrą, Edytą Wróblewską, Beatą Dżianowicz, Lidią Dudą, Radką Franczak, Leszkiem Dawidem, Frankiem Działą, Maciejem Cuske, Moniką Górską, Dymitrem Kabakovem, Eriką Hnikową, czy Volą Dashuk.

Festiwal rozrastał się z roku na rok. Najpierw pokazy organizowano w Sali Kameralnej, potem w Sali Wielkiej, a po przebudowie poznańskiego zamku, zaczęto je prezentować we wszystkich dostępnych nowoczesnych salach kinowych i projekcyjnych. Zgodnie z przewidywaniami założyciela OFF CINEMA i jego wieloletniego dyrektora, Piotra Majdrowicza, pod koniec dekady lat 90. w Polsce zaczęło dynamicznie rozwijać się kino niezależne, już nie związane wyłącznie z amatorskimi klubami czy szkołami filmowymi. Główne nagrody w latach 2000–2006 przypadły filmowcom niezależnym, produkcjom niskobudżetowym, takim jak: „Sceny z użycia” Kobasa Łaksy (Darka Borowskiego) i Cezariusza Andrejczuka (Złoty Zamek 2001), „Złom” Radosława Markiewicza (Złoty Zamek 2002) i „Kobieta z papugą na ramieniu” Ryszarda Macieja Nyczki (Srebrny Zamek 2002), „Motór” Wiesława Palucha (Srebrny Zamek 2003), „Dotknij mnie” Ewy Stankiewicz i Anny Jadowskiej (Brązowy Zamek 2003), „Katatonia” Jacka Nagłowskiego (Złoty Zamek 2004), „Dzień w którym umrę” Grzegorza Lipca (Brązowy Zamek 2004), „Stara dacza” Nastji Tarasowej (Złoty Zamek 2005), „Wstyd” Piotra Matwiejczyka oraz „Rzeźnia nr 1” Dominika Matwiejczyka (ex aequo Złote Zamki 2006).

Na OFF CINEMA swoje pierwsze dzieła pokazywali filmowcy należący dziś do czołówki twórców współczesnego polskiego kina. W 1998 roku Złoty Zamek za nakręcony w AKF AWA dokumentalny „Rekord absolutny” (o parze znanych nie tylko w Poznaniu kinomanów, państwie Kalinowskich) zdobyli Sebastian Butny (laureat Nagrody

im. Andrzeja Munka za „Heavy Mental” w 2014 roku) oraz Radostaw Ładczuk (autor zdjęć do „Sali samobójców” Jana Komasy). Maciej Migas (autor seriali, np. „1920. Wojna i miłość”, 2010) odebrał w 2000 roku Grand Prix z rąk Janusza Majewskiego za zabawną off-ową fabułę „Dziś są moje urodziny”. Na OFF CINEMA zdobywali nagrody także: Leszek Dawid, Magnus von Horn, Anna Kazejak, Filip Marczewski, Ewa Stankiewicz, Marcin Sauter, Jacob Dammas, Jarosław Sztandera, Grzegorz Zariczny, Michał Marczak, Paweł Wysoczański, Piotr Stasik, Paweł Józwiak-Rodan, Aleksandra Maciuszek, czy Kalina Alabrudzińska, by wymienić tylko kilka nazwisk z długiej listy laureatów.

Od 2008 roku OFF CINEMA stało się Międzynarodowym Festiwalem Filmów Dokumentalnych. Była to naturalna konsekwencja rozwoju Festiwalu. Przełom stuleci okazał się czasem dynamicznego rozwoju cyfrowej technologii filmowej i kina dokumentalnego cieszącego się rosnącym zainteresowaniem widowni, nie spotykanym nigdy wcześniej. Jeśli prześledzić werdykty jury sprzed 2008 roku to okaże się, że film dokumentalny triumfował także we wcześniejszym okresie na OFF CINEMA, gdy konkurował z fabułą i animacją. Obok wspomnianych już tytułów, „Jureczka” i „Rekordu absolutnego”, wśród nagrodzonych przed 2008 rokiem filmów znalazły się ważne dokumentalne tytuły tamtych czasów: „Poland: the Update” Joanny Saneckiej, Krzysztofa Sakho i Dennisa Wojdy (Srebrny Zamek 2001), „Po cud” Jarosława Sztandery (Złoty Zamek 2003), „Brand New World” Andrzeja Wójcika i Ewy Jones-Morris (Srebrny Zamek 2005), „Rendez-Vous” Marcina Janos-Krawczyka (Srebrny Zamek 2006), „Pierwszy dzień” Marcina Sautera (Złoty Zamek 2007) czy „Radek” Magnusa von Horna (Brązowy Zamek 2007).

Dokumentalny zwrot w dziejach poznańskiego Festiwalu pozwolił wyeksponować na naszej imprezie współczesne kino dokumentalne. To wówczas triumfowali tacy twórcy, jak: Jacob Dammas (Złoty Zamek 2008 za „Kredens”), Daniela Rusnaková ze Słowacji (Złoty Zamek 2009 za „O Soni a jej rodine”), Tomasz Wolski (Srebrny Zamek za „Szczęściarzy”), Michał Marczak (Brązowy Zamek za „Kobietę poszukiwaną”), Bartosz Kruhlik (Złoty Zamek 2010 za „Wycieczkę”), Paweł Wysoczański (Złoty Zamek 2011 za „Kiedyś będziemy szczęśliwi”), Sergio Oksman z Hiszpanii (Złoty Zamek 2012 za „A Story for the Modlins”), Victor Ašliuk z Białorusi (Złoty Zamek 2013 za „Almaz”), Liat Mer z Izraela (Złoty Zamek 2014 za „Locked Down”) i Aleksandra Maciuszek (Złoty Zamek 2015 za „Casa Blancę”).

W 2013 roku po raz pierwszy wręczono Platynowy Zamek dla wybitnego twórcy kina dokumentalnego. Otrzymał go Kazimierz Karabasz. Do historii Festiwalu przeszła gala finałowa, podczas której do zaskoczonego Karabasa, po projekcji jego słynnych „Muzykantów” (1960), podeszło dwóch ostatnich żyjących bohaterów filmu, ubranych w mundury tramwajarskie. Rok później nagrodę otrzymała Irena Kamieńska, a w 2015 roku Andrzej Barański, powszechnie znany bardziej ze swych filmów fabularnych. Przegląd jego krótkometrażówek na OFF CINEMA był niejako odkryciem mało znanego fragmentu twórczości tego artysty kamery.

W 2013 roku została też otwarta pierwsza w historii wystawa poświęcona twórczości jednego z najlepszych polskich autorów kina non-fiction, Władysława Ślesickiego, jej kuratorem był dr Piotr Pławuszewski. Na wernisaż wystawy przyjechała wdowa po reżyserze, Barbara Ślesicka. Podobnie było w 2011 roku, gdy udało się na OFF CINEMA sprowadzić z Muzeum Kinematografii aż trzy wystawy poświęcone Krzysztofowi Kieślowskiemu, a na ich otwarciu pojawiła się Maria Kieślowska, żona twórcy „Amatora”. Tradycja wystaw na OFF CINEMA jest nie mniej bogata niż ta dotycząca filmów. W 2000 roku retrospektywie filmów szefa jury, Janusza Majewskiego, towarzyszyła wystawa plakatów do jego dzieł. Udostępnił je poznański kolekcjoner i szef DKF Kinematograf 75, Jacek Jaroszyk. W 2008 roku, krakowska artystka, Izabela Szewczyk, zaprezentowała cykl autorskich plakatów do filmów Kieślowskiego pod nazwą „Dodekalog”. Pozostając przy plakatach – przez pierwsze lata grafiki zapowiadające Festiwal OFF CINEMA projektował Piotr Maciejewski, potem organizowane były ogólnopolskie konkursy, a zwycięski plakat stawał się wizytówką Festiwalu. W 2011 roku słynny plakacista, Waldemar Świeży, zaprojektował plakat do przeglądu filmów Andrzeja Papużyńskiego, odbywającego się na OFF CINEMA, gdy ten wybitny twórca filmów o sztuce przewodniczył festiwalowemu jury. Plon moich fotograficznych łowów na planie telewizyjnej serii „Sztuka dokumentu” (2008, reż. Bartosz Paduch) zaprezentowałem w 2011 roku na wystawie „Dokumentaliści” ukazującej sylwetki słynnych polskich twórców kina faktów. W 2015 roku Michał Zieliński i Paulina Wojnik, prowadzący w ostatnich latach na OFF CINEMA warsztaty fotograficzne z tradycyjnych technik zdjęciowych, sprowadzili na nasz Festiwal wystawę „Portret potrójny”, pokazujący mieszkańców Podlasia uwiecznionych starodawną metodą mokrego kolodionu.

Istotnym elementem OFF CINEMA, wyróżniającym nas na tle innych festiwali, było włączenie w obszar działań festiwalowych inicjatyw dotyczących refleksji nad kinem współczesnym. Obok konferencji naukowych (realizowanych wspólnie z Katedrą Filmu, Telewizji i Nowych Mediów UAM) i warsztatów dla młodych krytyków filmowych, Festiwal zaczął wydawać i promować książki o filmie niezależnym. To właśnie w Poznaniu ukazała się pierwsza książka podejmująca temat rodzimego kina off-owego, tom zbiorowy pod moją redakcją „Polskie kino niezależne” (2005). Jako autorzy debiutowali w niej znani dziś krytycy i animatorzy kultury filmowej w Polsce, absolwenci poznańskiego filmoznawstwa: Jakub Socha, Darek Arest, czy Adam Kruk. W następnych latach wydaliśmy w CK ZAMEK książki o najnowszych polskich kinie dokumentalnym: „Zobaczyć siebie. Polski film dokumentalny przełomu wieków”, pod redakcją Mikołaja Jazdona i Katarzyny Mąki-Malatyńskiej (2011), „Pogranicza dokumentu” pod redakcją Mikołaja Jazdona, Katarzyny Mąki-Malatyńskiej oraz Piotra

Pławuszewskiego (2012) oraz numer tematyczny międzynarodowego pisma „Images”: „21st Century Documentary Film in East and Central Europe” (2014). W 2012 roku krakowski Miesięcznik „Znak” promował na naszym Festiwalu listopadowy numer pisma zawierający serię artykułów poświęconych Polskiej Szkole Dokumentu.

W ostatnich latach poszerzono formułę Festiwalu tak, by jego nazwa *off cinema* – poza kinem, nabrała nowego znaczenia. Dziś jest to w coraz większym stopniu festiwal form dokumentalnych, gdzie film zajmuje miejsce eksponowane, ale sztuka dokumentu prezentowana jest w swych innych pozakinowych odmianach. Podczas Festiwalu odbywają się również spotkania ze znanymi pisarzami – reporterami. W 2014 roku gościem Festiwalu była Małgorzata Szejnert, a rok później Michał Olszewski i Dionisios Sturis. Zaproszony do jury OFF CINEMA 2014 słynny reporter wojenny, Krzysztof Miller, otworzył wystawę swych zdjęć w jednej z głównych sal Centrum Kultury ZAMEK. Na ostatnim OFF CINEMA zaprezentowano dokumenty radiowe Macieja Drygasa. Połączenie prezentacji niefiksionalnej twórczości filmowej, radiowej, fotograficznej i literackiej ma swoją kontynuację na tegorocznym OFF CINEMA.

Jednak kino dokumentalne zajmuje tu nadal centralne miejsce. Do tego, co już zostało powiedziane trzeba dodać kilka słów o paru szczególnych wydarzeniach przybliżających poznańskiej widowni światowy dokument i ten bardziej lokalny. Od kilku lat pokazujemy głośne kinowe dokumenty goszczące na ekranach w danym roku lub latach poprzednich. W 2010 roku odbył się pokaz specjalny dokumentalnych etiud ze słynnej niemieckiej szkoły filmowej Hochschule für Film und Fernsehen (HFF) „Konrad Wolf” w Poczdamie, przygotowany przez wykładowcę i cenionego niemieckiego dokumentalistę – Kłusa Stajenka. W kolejnych latach (2012 i 2014) gościli na OFF CINEMA młodzi dokumentaliści z Saksonii realizujący swe filmy w ramach Werkleitz Professional Media Master Class z Halle (Saale). Dzięki współpracy z Izłą Filmu Dokumentalnego i Telewizji Rosji udało się zorganizować w 2013 roku czterodniowy przegląd współczesnych rosyjskich dokumentów z gościnnym udziałem Siergieja Kaczkina (reżysera) i Denisa Virena (filmoznawcy). W tym samym roku, pragnąc przybliżyć festiwalowej widowni tradycję i dokonania filmowców z naszego miasta zaprezentowaliśmy przegląd dokumentów trzech autorów – Marka Nowakowskiego, Tadeusza Litowczeni i Tadeusza Żukowskiego – pod wspólnym tytułem „Poznańska Szkoła Dokumentu”.

Na koniec trzeba wspomnieć o wieloletniej tradycji rozpoczynania Festiwalu od projekcji klasycznego niemeo filmu z muzyką na żywo. Lista arcydzieł kina prezentowanych w ten sposób na otwarciu kolejnych edycji OFF CINEMA jawi się, jak rozciągnięty na lata, kurs historii kina epoki wielkiego niemow. W 2000 roku w Sali Kameralnej dawnego Zamku Cesarskiego pokazano dwa filmy Jeana Epsteina: „Upadek domu Usherów” (1928) i „Bretanie” (1936). W 2007 roku Rafał Rozmus z orkiestrą zagrali akompaniament do „Nosferatu, symfonii grozy” (1922) Wilhelma Friedricha Murnaua. Rozmus zagrał jeszcze trzykrotnie na OFF CINEMA. W 2008 roku do „Ostatniego rozkazu” (1928) Josefa von Sterberga, rok później do „Żelaznego konia” (1924) Johna Forda, i w 2010 roku podczas projekcji „Eskimoskiego dziecka” (1918) Waltera Schindthässlera. Gdy podczas przebudowy wnętrza Centrum Kultury ZAMEK, Festiwal przeniósł pokazy konkursowe do kina Muza (2011–2012) zrezygnowaliśmy z tych umuzycznionych seansów specjalnych ze względu na ograniczoną przestrzeń w tym kinie. Powróciliśmy do nich w 2014 roku pokazem „Melodii świata” (1929) Waltera Ruttmanna. Rok później Festiwal otwierał pokaz specjalny „Człowieka z kamerą” (1929) Dżigi Wiertowa.

MFFD OFF CINEMA cieszy się od lat nieśląbnym zainteresowaniem poznańskiej publiczności. Festiwalowi goście z życzliwością wyrażają się o naszej imprezie, a z relacji prasowych tworzących, m. in. przez Bartosza Żurawieckiego, Radka Rakowskiego, Andrzeja Kołodęńskiego, Michalinę Dolińską, Jakuba Sochę, Adama Kruka, Martę Kaźmierską, Piotra Pławuszewskiego i Marka Bochniarza układa się szczególna kronika dziejów poznańskiej imprezy, pisana z przychylnością i życzliwym zainteresowaniem. W 2006 roku na tamach „Arkusza” profesor Marek Hendrykowski przyznał Centrum Kultury ZAMEK swego „Oscara miejscowego” za organizację IV MFF OFF CINEMA. Bartosz Żurawiecki zatytułował opublikowaną w „Gazecie Wyborczej” relację z pierwszego Festiwalu (1997): „Siła z off-u”, z kolei Piotr Pławuszewski 19 lat później swe podsumowanie OFF CINEMA 2015, zamieszczone na tamach „Magazynu Filmowego”, opatrzył tytułem: „Już nigdy tak samo”. Gdzieś między tymi dwoma określeniami zawiera się istotna prawda o OFF CINEMA. Każda kolejna edycja jest inna, zawsze w jakiś sposób zmodyfikowana, unikalna ze względu na niepowtarzalną konstelację filmów zaprezentowanych w programie, gości i uczestników spotykających się w Poznaniu. Jego nieśląbną wartością pozostaje nadal „siła z off-u”, kiedyś mocno emanująca z filmów nakręconych przez pasjonatów, amatorów i filmowców niezależnych, dziś odkrywana w dziełach dokumentalistów. Ich filmy pozwalają choć w części nasycić się pięknem i autentyzmem, odnalezionymi, dostrzeżonymi i uchwyconymi przez tych, co chodzą z kamerą własnymi drogami.

Mikołaj Jazdon
Dyrektor Festiwalu OFF CINEMA

OFF CINEMA FESTIVAL – A BRIEF HISTORY

EN The first edition of the International Film Festival took place in early December 1997. The originator, promoter and the long-standing director of the festival, Piotr Majdrowicz, created it as he envisaged an event where independent films made in Poland and abroad may be shown. From the very outset, Majdrowicz had the support of Janusz Piwowarski, who continues to be one of the pillars of the festival until today, taking care of the quality of competition screenings. The concept of the event drew on a national competition Film poza kinem, which used to be organised in Wrocław in the 1980s. The latter was a brainchild of Leszek Turowski, who joined the jury panel of the 1997 OFF CINEMA. The programme of that inaugural edition comprised 39 films from Poland, Czech Republic and Germany. The genre scope of the then festival admitted features, documentaries and animated film, both short and full-length ones. The two first editions were also accompanied by a separate competition of minute-long pictures, held in Wronki and judged by a separate jury.

In the late 1990s, fringe cinematography would be associated with the activities of hobby filmmakers gathered in amateur film clubs. At times, their ranks were swelled by enthusiasts who shot films on their own, an increasingly widespread phenomenon given the easy availability of the VHS technology. Thus, at the beginning, the festival was to be a meeting place for amateur filmmakers, students of film schools (who at the time seldom submitted their school projects to festivals of that kind) and the scarce number of professionals who did their own independent pictures outside their more mainstream, large-budget productions. The winners of the first OFF CINEMA belonged to that very group: Mirosław Judkowiak, winner of the Grand Prix for the short documentary *Jureczek* and Maciej Łukomski, author of *Schody*, which garnered a number of prizes at national festivals (and the Silver Castle in Poznań). Oliver Bittner, who received the Silver Castle jointly with Maciej Łukomski in recognition of the surrealist story entitled *Glaskand*, represented indie filmmakers from Western Europe. Meanwhile, the recipients of the Bronze Castle for *Barokowa kolekcja motyli* – Piotr Maciejewski and Andrzej Gosieniecki – made their trick film (combining live actors and classic stop-motion animation) at the Amateur Film Club AWA in Poznań. In the recent years, Andrzej Gosieniecki (today a well-known and highly valued author of animated films and expert at the Polish Film Institute), has been the man behind the opening sequences of the successive editions of the festival. On top of that, the statuettes of the Golden, Silver and Bronze Castles are made to the design created by Andrzej and his wife, Dorota Gosieniecka.

Along with film screenings, one of the foremost elements of our festival was organizing meetings with outstanding directors (today we would call them masterclasses). The jury of the first OFF CINEMA was Maciej Dejczer who, following his success as an amateur filmmaker, went on to study at the prestigious Faculty of Radio and Television at the University of Silesia, becoming a noted director in the 1990s, author of e.g. *“Brute”* (1997), a large international co-production. The subsequent chairs of the jury have always been recruited from among the outstanding and celebrated Polish filmmakers (with one exception in 2004, when its head was Saša Gedeon, author of the much acclaimed Czech productions: *Indian Summer*, 1995, and *The Idiot Returns*, 1999) adding much splendour to the Poznań event, while a review of their work has been an important part of the showings outside the competition. The jury panel thus included Henryk Kluba, the then Rector of the Film School in Łódź (1998), Bogdan Dziworski (1999), Janusz Majewski (2000), Krzysztof Krauze (2001), Wojciech Marczewski (2002), Jan Machulski (2003), Feliks Falk (2005), Magdalena Piekorz (2006), Sławomir Fabicki (2007), Jacek Bławut (2008), Maciej Drygas (2009 and 2015), Maria Zmarz-Koczanowicz, Andrzej Papużyński (2011), Andrzej Titkow (2012), Tomasz Wolski (2013), and Marcel Łoziński (2014). If one considers a whole array of other filmmakers and artists of the cinema who sat on the jury and whose pictures were screened beside the competition, it turns out that OFF CINEMA has become a major venue presenting the foremost achievements of national cinematography, though not exclusively. Meetings and soirees with Jacek Petrycki, Piotr Łazarkiewicz, Wojciech Staroń, Mariusz Malec, Andrzej Chyra, Edyta Wróblewska, Beata Dzianowicz, Lidia Duda, Radka Franczak, Leszek Dawid, Franek Dzida, Maciej Cuske, Monika Górka, Dymitr Kabakov, Erika Hnikova, or Volha Dashuk have made the history of the festival.

Year by year, OFF CINEMA grew more extensive. Initially, the showings took place at the Chamber Auditorium, then at the Grand Hall, while after the renovation completed in 2012, films can be seen in each available hall and room of the castle equipped with screening facilities. As Piotr Majdrowicz, OFF CINEMA's founder and long-running director had expected, independent cinema in Poland began to develop dynamically in the late 1990s, moving away from amateur film clubs and film schools. The festival's main prizes in 2000-2006 went to independent filmmakers and low-budget productions, such as *“Sceny z użycia”* (1997) by Kobas Laksa (Darek Borowski) and *Cezariusz Andrejczuk* (Golden Castle 2001), *“Złom”* by Radosław Markiewicz (Golden Castle 2002) and *“Kobieta z papugą na ramieniu”* by Ryszard Maciej Nyczka (Silver Castle 2002), *“Motór”* by Wiesław Paluch (Silver Castle 2003), *“Dotknij mnie”* by Ewa Stankiewicz and Anna Jadowska (Bronze Castle 2003), *“Katatonii”* by Jacek Nagłowski (Golden Castle 2004), *“Dzień w którym umrę”* by Grzegorz Lipiec (Bronze Castle 2004), *“Stara daczka”* by Nastya Tarasova (Golden Castle 2005), *“Wstyd”* by Piotr Matwiejczyk and *“Rzeźnia nr 1”* by Dominik Matwiejczyk (both of whom received the Golden Castle 2006).

Also, OFF CINEMA showed the very first works of those who are now household names in Polish contemporary cinema. For instance, in 1998 the Golden Castle for *Rekord absolutny* (about an elderly couple of avid

cinema-goers, Mr and Mrs Kalinowski, figures well known outside Poznań as well) made at the AFC AWA was awarded to Sebastian Butny (winner of the Andrzej Munk Award for Heavy Mental in 2014) and Radosław Ładczuk (cinematographer in *Sala samobójców* by Jan Komasa). Maciej Migas (author of television series, e.g. *“1920. Wojna i miłość”*, 2010) was presented with the 2000 Grand Prix by Janusz Majewski for a humorous indie feature entitled *“Dziś są moje urodziny”*. Among the recipients of the OFF CINEMA awards one finds Leszek Dawid, Magnus von Horn, Anna Kazejak, Filip Marczewski, Ewa Stankiewicz, Marcin Sauter, Jacob Dammas, Jarosław Sztandera, Grzegorz Zariczny, Michał Marczak, Paweł Wysoczański, Piotr Stasik, Paweł Józwiak-Rodan, Aleksandra Maciuszek, or Kalina Alabrudzińska. These, however, are but a few names from a long list of winners.

In 2008, OFF CINEMA became an International Documentary Film Festival, by way of a natural aftermath of its evolution thus far. The turn of the centuries proved a time of rapid advances in digital cinematic technology and developments in documentary cinema, whose increasing popularity with the audiences was genuinely unprecedented. When one studies the verdicts of the jury before 2008, it becomes evident that the documentary triumphed more often than not in the earlier period, when it competed against feature and animated films. Apart from the aforementioned *“Jureczek”* and *“Rekord absolutny”*, the pre-2008 award-winning pictures include noteworthy documentaries of those times: *“Poland: the Update”* by Joana Sanecka, Krzysztof Sakho and Dennis Wojda (Silver Castle 2001), *“Po cud”* by Jarosław Sztandera (Golden Castle 2003), *“Brand New World”* by Andrzej Wójcik and Ewa Jones-Morris (Silver Castle 2005), *“Rendez-Vous”* by Marcin Janos-Krawczyk (Silver Castle 2006), *“Pierwszy dzień”* by Marcin Sauter (Golden Castle 2007) or *“Radek”* by Magnus von Horn (Bronze Castle 2007).

This shift enabled us to focus the festival spotlight on the achievements of the contemporary documentary cinema. Consequently, in the years to follow, OFF CINEMA'S accolades were awarded to such authors as Jacob Dammas (Golden Castle 2008 for *“Kredens”*), Daniela Rusnaková from Slovakia (Golden Castle 2009 for *“O Soni a jej rodine”*), Tomasz Wolski (Silver Castle for *“Szczęściarze”*), Michał Marczak (Bronze Castle for *“Kobieta poszukiwana”*), Bartosz Kluhlik (Golden Castle 2010 for *“Wycieczka”*), Paweł Wysoczański (Golden Castle 2011 for *“Kiedys będziemy szczęśliwi”*), Sergio Oksman from Spain (Golden Castle 2012 for *“A Story for the Modlins”*), Victor Aslyuk from Belarus (Golden Castle 2013 for *“Almaz”*), Liat Mer from Israel (Golden Castle 2014 for *“Locked Down”*) and Aleksandra Maciuszek (Golden Castle 2015 for *“Casa Blanca”*).

Three years ago, the Platinum Castle was conferred for the first time, in recognition of outstanding achievement in the field of documentary cinematography. The 2013 prize was awarded to Kazimierz Karabasz. The history of the festival recalls the greatly memorable moment, when astonished Karabasz was approached after the screening of his famous *“Muzykanci”* (1960), by the two last surviving protagonists, dressed in tram driver uniforms. A year later, the platinum laurel went to Irena Kamieńska, and in 2015 to Andrzej Barański, a director known more widely for his features. A review of his short films held at the OFF CINEMA was in a way a rediscovery of the lesser known oeuvre of that artist of cinema.

The year 2013 also saw the opening of the first ever exhibition devoted to one of Poland's most eminent authors of non-fiction cinema, Władysław Ślesicki, an undertaking curated by dr Piotr Pławuszewski. The preview of the exhibition was attended by Barbara Ślesicka, wife of the late director. A similar event took place in 2011, when as many as three exhibitions dedicated to Krzysztof Kieślowski had been successfully brought and displayed at OFF CINEMA, while their opening was honoured by the presence of Maria Kieślowska, wife of the author of *Amator*. The tradition of exhibitions staged at the festival is no less abundant than the film-related one. The 2000 retrospective of the jury's chair, Janusz Majewski, was accompanied by an exposition of posters for his films, shown courtesy of a Poznań collector and head of the Film Club Kinematograf 75, Jacek Jaroszyk. In 2008, a Cracow artist, Izabela Szewczyk, presented her *Dodekalog*, a series of original posters for films by Kieślowski. Talking of posters, the ones announcing OFF CINEMA in the early period were designed by Piotr Maciejewski; later on, a nationwide competition would be held, while the winning poster became the showpiece of the festival. In 2011, Waldemar Świeży, a renowned poster artist designed one to publicize the OFF CINEMA review of cinematic works by Andrzej Papużyński, when the latter outstanding filmmaker chaired the proceedings of the festival jury. The undersigned presented the outcomes of his photographic hunt on the set of the television series *“Sztuka dokumentu”* (2008, dir. Bartosz Paduch) in 2011 at the exhibition entitled *“Dokumentaliści”*, which showed celebrated figures of the Polish cinema of fact. Last year, Michał Zieliński and Paulina Wojnik, who throughout the recent editions conducted workshops in traditional photographic techniques, brought a guest exhibition to the festival. The show, entitled *“Portret potrójny”*, offered an insight into the life of the people of Podlasie, captured using the old wet collodion method.

Another vital element of OFF CINEMA, one which sets it apart from other festivals, is that our event also includes initiatives and undertakings where contemporary cinema is reflected upon and debated. Besides scholarly conferences (organized jointly with the AMU Department of Film, Television and New Media) as well as workshops for young film critics, the festival has embarked on publishing and promoting books about independent cinema. It was here in Poznań that the first book on Polish fringe cinema, *“Polskie kino niezależne”* (2005), a collective volume edited by Mikołaj Jazdon, saw the light of day. The authors who debuted in this volume, Jakub Socha, Darek Arest, or Adam Kruk, Film Studies graduates from Poznań are now accomplished, recognized critics and well-known animateurs of film culture in Poland. In the subsequent years, in conjunction with ZAMEK, OFF CINEMA Culture Centre published a number of volumes concerning the most recent Polish documentary cinema in

Poland: "Zobaczyć siebie. Polski film dokumentalny przełomu wieków" (2011, edited by M. Jazdon and K. Mąka-Malatyńska), "Pogranicza dokumentu" (2012, edited by M. Jazdon, K. Mąka-Malatyńska and P. Pławuszcowski), and a themed issue of the international journal "Images": "21st Century Documentary Film in East and Central Europe" (2014). In 2012, "Znak", a Cracow monthly, took advantage of our event to promote the November issue, devoted to the so-called Polish School of Documentary Filmmaking.

The formula of the festival has been expanded in the recent years, as we sought to lend a new meaning to the phrase 'OFF CINEMA', and take on board phenomena existing outside the world of cinematography. To a fair extent, the festival today is a celebration of documentary forms; film takes a prominent place there, but the art of the documentary is presented in its other, non-cinematic varieties and guises. Hence, we hold meetings with acclaimed writers-reporters. In 2014, we had the pleasure of hosting Małgorzata Szejnert, and the following year our guests were Michał Olszewski and Dionisios Sturis. The outstanding war reporter, Krzysztof Miller, invited to join the OFF CINEMA jury in 2014, opened the exhibition of his photographs, displayed in one of the main halls of the ZAMEK Culture Centre. The last OFF CINEMA gave members of the audience the unique opportunity to listen to Maciej Drygas's radio documentaries. This year's OFF CINEMA will continue in that vein, combining non-fiction cinema, radio productions, photography and literature.

That being said, documentary cinema has been and remains the chief focus of our attention. A number of highlights in that regard have already been mentioned, but one feels compelled to say a few words about certain special events acquainting the audience in Poznań to the global and the more local documentary. For several years now, we have been showing notable documentaries screened in theatres in a given year or in previous years. In 2010, OFF CINEMA featured screenings of documentary projects made by students of the renowned Hochschule für Film und Fernsehen in Potsdam (now the Film University Babelsberg Konrad Wolf), prepared by a lecturer and valued German documentarian, Klaus Stajenk. In the subsequent years (2012 and 2014) OFF CINEMA welcomed young documentarians from Saxony, who made their films as part of the Werkleitz Professional Media Master Class in Halle (Saale). In 2013, thanks to collaboration with the Documentary Film and Television Guild of Russia, we were able to hold a four-day review of contemporary Russian documentaries, featuring director Sergey Kachkin and film expert Denis Viren. The 2013 edition of the festival included another noteworthy project, aimed at introducing the audience to the traditions and achievements of filmmakers from Poznań. For this purpose, we held a review of documentaries by three authors, Marek Nowakowski, Tadeusz Litowczenko and Tadeusz Żukowski, under the joint title of The Poznań School of Documentary Filmmaking.

Finally, one should mention the long-standing tradition of beginning the festival with a screening of a silent classic to the sounds of live music. The list of masterpieces shown to inaugurate consecutive editions of the festival feels like an extended course in the history of cinema in the age of the 'Great Mute'. In 2000, the viewers gathered in the Chamber Auditorium watched two films by Jean Epstein: "The Fall of the House of Usher" (1928) and "La Bretagne" (1936). In 2007, Rafał Rozmus with an orchestra played accompaniment to "Nosferatu, a Symphony of Horror" (1922) by Wilhelm Friedrich Murnau. Rozmus performed three more times at OFF CINEMA. In 2008, he provided a musical backdrop to Josef von Sternberg's "The Last Command" (1928); a year later this was John Ford's "The Iron Horse" (1924) and in 2010 "The Eskimo Baby" (1918) by Walter Schmidthässler. With the conversion works ongoing at the ZAMEK Culture Centre, the competition screenings relocated to the Muza Cinema (2011-2012), whose limited interiors prevented us from organizing showings with live music. However, we resumed the practice in 2014 with a screening of "Melody of the World" (1929) by Walter Ruttmann. A year later the festival opened with a special showing of Dziga Vertov's "Man with a Movie Camera" (1929).

Over the years, OFF CINEMA has enjoyed undiminished popularity with the Poznań audience. Festival guests speak in very favourable terms about our event, while the newspaper accounts written by Bartosz Żurawiecki, Radek Rakowski, Andrzej Kołodyński, Michalina Dolińska, Jakub Socha, Adam Kruk, Marta Kaźmierska, Piotr Pławuszcowski and Marek Bochniarz combine into a singular chronicle of the festival, recorded year by year with genuine interest and appreciative tone. In 2006, in a text published in Arkusz, Professor Marek Hendrykowski awarded his 'Local Academy Award' to ZAMEK Culture Centre, for having organized the 4th OFF CINEMA. The tenor of Bartosz Żurawiecki's report from the first festival in 1997, published in "Gazeta Wyborcza", was intimated by the telling title: "The Power of the Off". Nineteen years later, Piotr Pławuszcowski's recapitulation of the 2015 OFF CINEMA in "Magazyn Filmowy" bore the headline "Never the Same Again". Somewhere between these two, there lies the essential truth about OFF CINEMA. Each successive edition is different, modified in one way or another, unique in view of the unrepeatable array of films featured in the programme, as well as the guests and participants meeting in Poznań. However, its enduring value is that 'power of the off', once emanating powerfully from films made by passionate enthusiasts and independent filmmakers, and then discovered in the works of documentarians today. Their films make it possible to have one's fill, partial though it might be, of the beauty and authenticity found, noticed and captured by those who tread their own paths with a camera in their hands.

Mikołaj Jazdon
OFF CINEMA Festival Director

FILMY NAGRODZONE PODCZAS WSZYSTKICH EDYCJI OFF CINEMA WINNING PICTURES OF THE OFF CINEMA FESTIVAL THROUGHOUT THE YEARS

1. MFF OFF CINEMA (1997)

/ 1st IFF OFF CINEMA (1997)

ZŁOTY ZAMEK / GOLDEN CASTLE

JURECZEK reż. / dir. Mirosław Judkowiak

SREBRNY ZAMEK / SILVER CASTLE

SCHODY / STAIRS reż. / dir. Maciej Łukomski

GLASKAND reż. / dir. Oliver Bittner

BRAZOWY ZAMEK / BRONZE CASTLE

BAROKOWA KOLEKCJA MOTYLI /

A BAROQUE BUTTERFLY COLLECTION

reż. / dir. Andrzej Gosieniecki

CERVENA TMA reż. / dir. Martin Micka

DALEKI ŚWIAT / THE FARAWAY WORLD

reż. / dir. Marcin F. Wawrzyniak

2. MFF OFF CINEMA (1998)

/ 2nd IFF OFF CINEMA (1998)

ZŁOTY ZAMEK / GOLDEN CASTLE

REKORD ABSOLUTNY / AN ABSOLUTE RECORD

reż. / dir. Sebastian Butny, Radosław Ładczuk

SREBRNY ZAMEK / SILVER CASTLE

OBSERVA reż. / dir. Denis Rovira

TAKI LOS / THE WAY IT IS

reż. / dir. Marek Kosowiec

BRAZOWY ZAMEK / BRONZE CASTLE

MACIEK reż. / dir. Dariusz Zielonka

NIEWIDOMY WYPCHNAŁ PSA / THE BLIND MAN

AND THE DOG reż. / dir. Sebastian Butny

ZURÜCKBLEIBEN BITTE reż. / dir. Werner Wehnert

3. MFF OFF CINEMA (1999)

/ 3rd IFF OFF CINEMA (1999)

ZŁOTY ZAMEK / GOLDEN CASTLE

SCHLAFMANN reż. / dir. Nicolai Rohde

SREBRNY ZAMEK / SILVER CASTLE

BOGUMIŁ reż. / dir. Mirosław Judkowiak

BLADE RUNO reż. / dir. Piotr Maciejewski

BRAZOWY ZAMEK / BRONZE CASTLE

BON BON reż. / dir. Franziska Stünkel

STRIPTASE reż. / dir. Amnon Kotler

BYŁEM MŁODYM INTELEKTUALISTĄ / I WAS

A TEENAGE INTELLECTUAL reż. / dir. Marek Dobeš,

Stefan Kopřiva

4. MFF OFF CINEMA (2000)

/ 4th IFF OFF CINEMA (2000)

ZŁOTY ZAMEK / GOLDEN CASTLE

DZIŚ SĄ MOJE URODZINY / MY BIRTHDAY

reż. / dir. Maciej Migas

SREBRNY ZAMEK / SILVER CASTLE

HOBO reż. / dir. Jochen Echmann

ANOTHER WORLD reż. / dir. Istvan Balazs

BRAZOWY ZAMEK / BRONZE CASTLE

DADDY'S LITTLE GIRL reż. / dir. Mathijs Geijskes

DAS NOTTURN reż. / dir. Wladimir Popow

DRACOOOL reż. / dir. Ariel Winograd

5. MFF OFF CINEMA (2001)

/ 5th IFF OFF CINEMA (2001)

ZŁOTY ZAMEK / GOLDEN CASTLE

SCENY Z UŻYCIA / UTILIZATION SCENES

reż. / dir. Darek Borowski, Cezary Andrejczuk

SREBRNY ZAMEK / SILVER CASTLE

SEE NO EVIL reż. / dir. Ari Bafalouka

KANN ICH WAS ABHABEN?

reż. / dir. Johannes Kassenberg, Klaus Reinelt

BRAZOWY ZAMEK / BRONZE CASTLE

POLAND: THE UPDATE reż. / dir. Joanna

Sanecka, Krzysztof „Sakho”, Dennis Wojda

MODLISZKA / PRAYING MANTIS

reż. / dir. Maciej Mackiewicz

GWALT / VIOLATED reż. / dir. Marcin Aziukiewicz

6. MFF OFF CINEMA (2002)

/ 6th IFF OFF CINEMA (2002)

ZŁOTY ZAMEK / GOLDEN CASTLE

ZŁOM / SCRAP reż. / dir. Radosław Markiewicz

SREBRNY ZAMEK / SILVER CASTLE

KOBIETA Z PAPUGĄ NA RAMIENIU /

WOMAN WITH A PARROT

reż. / dir. Ryszard Maciej Nyczka

VIKTOR OCH HANDS BRÖDER

reż. / dir. Marten Klingberg

BRAZOWY ZAMEK / BRONZE CASTLE

DIE KATZE VON ALTONA

reż. / dir. Wolfgang Dinslage

25 MAŁŻEŃSTW, 1 TRÓJKĄT / 25 COUPLES,

1 TRIANGLE reż. / dir. Małgorzata Kozera

SURFACE ANIMAL — ZWIERZĘ POWIERZCHNI / SURFACE ANIMAL
reż. / dir. Mateusz Dymek

7. MFF OFF CINEMA (2003)
/ 7th IFF OFF CINEMA (2003)

ZŁOTY ZAMEK / GOLDEN CASTLE
PO CUD / FOR A MIRACLE
reż. / dir. Jarosław Sztandera

SREBRNY ZAMEK / SILVER CASTLE
SIEDEM PRZYSTANKÓW W DRODZE DO RAJU / SEVEN STOPS TO PARADISE
reż. / dir. Ryszard Maciej Nyczka
MOTÓR reż. / dir. Wiesław Paluch

BRAZOWY ZAMEK / BRONZE CASTLE
DER BILDERMACHER reż. / dir. Stefan Bering
BAR NA VICTORII / A BAR AT THE VICTORIA STATION reż. / dir. Leszek Dawid
DOTKNIJ MNIE / TOUCH ME
reż. / dir. Ewa Stankiewicz, Anna Jadowska

8. MFF OFF CINEMA (2004)
/ 8th IFF OFF CINEMA (2004)

ZŁOTY ZAMEK / GOLDEN CASTLE
KATATONIA / CATATONIA
reż. / dir. Jacek Nagłowski

SREBRNY ZAMEK W KATEGORII „OPEN”
/ SILVER CASTLE IN THE “OPEN” CATEGORY
MIEDZY NAMI DZIECIAKAMI / THE THINGS WE KNOW reż. / dir. Piotr Matwiejczyk
FURTIVE MILES reż. / dir. Dimitris Kanellopoulos
TYLKO JEDNA NOC / ONE NIGHT ONLY
reż. / dir. Dariusz Błaszczak

SREBRNY ZAMEK W KATEGORII FILMÓW STUDENTÓW SZKÓŁ FILMOWYCH
/ SILVER CASTLE FOR PICTURE MADE BY STUDENTS OF FILM SCHOOLS
OD WEWNĄTRZ / FROM WITHIN
reż. / dir. Piotr Kloc

SREBRNY ZAMEK W KATEGORII DO 17 LAT
/ SILVER CASTLE IN THE YOUNG ADULTS CATEGORY
AUGEN IN DER GROSSSTADT reż. / dir. Beer, Leo Birker, Janos Bremer, Tobias Pöhl, Sebastian Schulz i Martin Rothenburger

BRAZOWY ZAMEK W KATEGORII „OPEN”
/ BRONZE CASTLE IN THE “OPEN” CATEGORY
PARK TYSIĄCA WESTCHNIEN / PARK OF THE TIRED HEARTS
reż. / dir. Ryszard Maciej Nyczka
DZIEŃ, W KTÓRYM UMRĘ / THE DAY I’LL DIE
reż. / dir. Grzegorz Lipiec
STOP reż. / dir. Mathijs Geijsskes

BRAZOWY ZAMEK W KATEGORII FILMÓW STUDENTÓW SZKÓŁ FILMOWYCH
/ BRONZE CASTLE FOR PICTURE MADE BY STUDENTS OF FILM SCHOOLS
JESTEŚ TAM / ARE YOU THERE
reż. / dir. Anna Kazejak

BRAZOWY ZAMEK W KATEGORII DO 17 LAT
/ BRONZE CASTLE IN THE YOUNG ADULTS CATEGORY
DWF PRZEDSTAWIA / DWF PRESENTS
reż. / dir. uczestnicy Galerii „Entropia” we Wrocławiu

9. MFF OFF CINEMA (2005)
/ 9th IFF OFF CINEMA (2005)

ZŁOTY ZAMEK / GOLDEN CASTLE
STARAJA DACZA / THE OLD DACHA
reż. / dir. Nastja Tarasowa

SREBRNY ZAMEK W KATEGORII „OPEN”
/ SILVER IN THE “OPEN” CATEGORY
BRAND NEW WORLD
reż. / dir. Andrzej Wójcik, Ewan Jones-Morris

SREBRNY ZAMEK W KATEGORII FILMÓW STUDENTÓW SZKÓŁ FILMOWYCH
/ SILVER CASTLE FOR PICTURE MADE BY STUDENTS OF FILM SCHOOLS
MELODRAMAT / MELODRAMA
reż. / dir. Filip Marczewski

BRAZOWY ZAMEK / BRONZE CASTLE
INŻ. WALCZAK KOLIA KSIĘŻNEJ ROMANOWEJ / THE NECKLACE OF PRINCESS ROMANOVA
reż. / dir. Artur Tomczak
WSZYSTKO WEDŁUG PLANU / ACCORDING TO PLAN reż. / dir. Tadeusz Śliwa
ZA PŁOTEM / BEHIND THE FENCE
reż. / dir. Marcin Sauter

10. MFF OFF CINEMA (2006)
/ 10th IFF OFF CINEMA (2006)

ZŁOTY ZAMEK / GOLDEN CASTLE
WSTYD / SHAME reż. / dir. Piotr Matwiejczyk
RZEŹNIA NR 1 / SLAUGHTERHOUSE NO. 1
reż. / dir. Dominik Matwiejczyk

SREBRNY ZAMEK W KATEGORII „OPEN”
/ SILVER CASTLE IN THE “OPEN” CATEGORY
STAN UMYŚŁU / STATE OF MIND
reż. / dir. Paweł Hejbudzki

SREBRNY ZAMEK W KATEGORII FILMÓW STUDENTÓW SZKÓŁ FILMOWYCH
/ SILVER CASTLE FOR PICTURES MADE BY STUDENTS OF FILM SCHOOLS
RENDEZ-VOUS reż. / dir. Marcin Janos Krawczyk

BRAZOWY ZAMEK W KATEGORII „OPEN”
/ BRONZE CASTLE IN THE “OPEN” CATEGORY
INŻ. WALCZAK — RETRO AGIT / WALCZAK RETRO AGIT reż. / dir. Artur Tomczak

BRAZOWY ZAMEK W KATEGORII FILMÓW STUDENTÓW SZKÓŁ FILMOWYCH
/ BRONZE CASTLE FOR PICTURES MADE BY STUDENTS OF FILM SCHOOLS
TYTTÖNEN (THE YOUNG GIRL)
reż. / dir. Fabian Geissler

11. MFF OFF CINEMA (2007)
/ 11th IFF OFF CINEMA (2007)

ZŁOTY ZAMEK / GOLDEN CASTLE
PIERWSZY DZIEŃ / THE FIRST DAY
reż. / dir. Marcin Sauter

SREBRNY ZAMEK W KATEGORII FILMU FABULARNEGO
/ SILVER CASTLE FOR FEATURE FILM
ANTES Y DESPUES DE BESARA A MARIA (PRZED I PO POCAŁOWANIU MARII) / BEFORE AND AFTER KISSING MARIA
reż. / dir. Ramon Alos

SREBRNY ZAMEK W KATEGORII FILMU DOKUMENTALNEGO
/ SILVER CASTLE FOR DOCUMENTARY
PAN CHLEBEK / MR. BREADY
reż. / dir. Przemysław Filipowicz

SREBRNY ZAMEK W KATEGORII FILMU ANIMOWANEGO
/ SILVER CASTLE FORM ANIMATED FILM
DRZEWO / THE TREE reż. / dir. Michał Mróz

BRAZOWY ZAMEK W KATEGORII FILMU FABULARNEGO
/ BRONZE CASTLE FOR FEATURE FILM
KILKA PROSTYCH SŁÓW / A FEW SIMPLE WORDS
reż. / dir. Anna Kazejak

BRAZOWY ZAMEK W KATEGORII FILMU DOKUMENTALNEGO
/ BRONZE CASTLE FOR DOCUMENTARY FILM
RADEK reż. / dir. Magnus von Horn

BRAZOWY ZAMEK W KATEGORII FILMU ANIMOWANEGO
/ BRONZE CASTLE FOR ANIMATED FILM
POP reż. / dir. Adrian Kukul

12. MFFD OFF CINEMA (2008)
/ 12th IDFF OFF CINEMA (2008)

ZŁOTY ZAMEK / GOLDEN CASTLE
KREDENS / A CUPBOARD
reż. / dir. Jacob Dammas

SREBRNY ZAMEK / SILVER CASTLE
7109 KM reż. / dir. Marcin Filipowicz

BRAZOWY ZAMEK / BRONZE CASTLE
HENIO, IDZIEMY NA WIDZEW / THE FOOTBALL FATHER reż. / dir. Michał Józwiak

13. MFFD OFF CINEMA (2009)
/ 13th IDFF OFF CINEMA (2009)

ZŁOTY ZAMEK / GOLDEN CASTLE
SONIA I JEJ RODZINA / SONIA AND HER FAMILY
reż. / dir. Daniela Rusnakova

SREBRNY ZAMEK / SILVER CASTLE
SZCZĘŚCIARZE / THE LUCKY ONES
reż. / dir. Tomasz Wolski

BRAZOWY ZAMEK / BRONZE CASTLE
KIERUNEK: ISLANDIA / DESTINATION: ICELAND
reż. / dir. Kalina Alabrudzińska
KOBIETA POSZUKIWANA / A WOMAN SOUGHT
reż. / dir. Michał Marczak

14. MFFD OFF CINEMA (2010)
/ 14th IDFF OFF CINEMA (2010)

ZŁOTY ZAMEK / GOLDEN CASTLE
WYCIECZKA / THE TRIP
reż. / dir. Bartosz Kruhlak

SREBRNY ZAMEK / SILVER CASTLE
TAKIE ŻYCIE... / THAT’S LIFE...
reż. / dir. Daniel Zieliński
SEANS W KINIE TATRY / SCREENING AT THE TATRY CINEMA reż. / dir. Igor Chojna

BRAZOWY ZAMEK / BRONZE CASTLE
MARYSINA POLANA / THE DOG HILL
reż. / dir. Grzegorz Zariczny
POGODNA / GETTING ON
reż. / dir. Renata Gabrijelska

15. MFFD OFF CINEMA (2011)
/ 15th IDFF OFF CINEMA (2011)

ZŁOTY ZAMEK / GOLDEN CASTLE
KIEDYŚ BĘDZIEMY SZCZĘŚLIWI / WE’LL BE HAPPY ONE DAY reż. / dir. Paweł Wysoczański

SREBRNY ZAMEK / SILVER CASTLE
AGNIESZKI TU NIE MA / AGNIESZKA IS NOT HERE reż. / dir. Paweł Józwiak-Rodan

BRAZOWY ZAMEK / BRONZE CASTLE
DZIEŃ GÓRNIKA / MINER’S DAY
reż. / dir. Andriej Griezawa

16. MFFD OFF CINEMA (2012)
/ 16th IDFF OFF CINEMA (2012)

ZŁOTY ZAMEK / GOLDEN CASTLE
HISTORIA DLA MODLINÓW / A STORY FOR THE MODLINS reż. / dir. Sergio Oksman

SREBRNY ZAMEK / SILVER CASTLE
GDZIE JEST SONIA? / WHERE IS SONIA?
reż. / dir. Radek Franczak

BRĄZOWY ZAMEK / BRONZE CASTLE

JUTRO / TOMORROW
reż. / dir. Andriej Griezaw

WYRÓŻNIENIA / HONORARY MENTIONS

SAMOTNOŚĆ DŹWIĘKU / LONELINESS
OF SOUND reż. / dir. Jacek Piotr Bławut

SONDA O KOBIECIACH / SURVEY ABOUT
WOMEN reż. / dir. Mateusz Głowacki

SWOBODNA IMPROWIZACJA /
FREE IMPROVISATION

reż. / dir. Doron Djerassi, Adin Weiner

ROGALIK / CROISSANT

reż. / dir. Paweł Ziemilski

EKSMISJA / RESETTLEMENT

reż. / dir. Filip Antoni Malinowski

17. MFFD OFF CINEMA (2013)

/ 17th IDFF OFF CINEMA (2013)

ZŁOTY ZAMEK / GOLDEN CASTLE

ALMAZ reż. / dir. Victor Ašliuk

SREBRNY ZAMEK / SILVER CASTLE

AMERICAN DREAMER reż. / dir. Thomas Haley

BRĄZOWY ZAMEK / BRONZE CASTLE

NIEWIADOMA HENRYKA FASTA /
THE LOVE EQUATION OF HENRY FAST
reż. / dir. Agnieszka Elbanowska

WYRÓŻNIENIE / HONORARY MENTIONS

BUENOS DÍAS RESISTENCIA

reż. / dir. Adrián Orr

NIEUMIAŁEK / MR. BUNGL

reż. / dir. Kalina Alabrudzińska

SELF(LESS)-PORTRAIT reż. / dir. Matej Bobrik

NAGRODA FABRYKI OPowieści ZA NAJLEPSZĄ
OPowieść FILMOWĄ / FABRYKA OPowieści
AWARD FOR THE BEST CINEMATIC TALE

ALMAZ reż. / dir. Victor Ašliuk

NAGRODA PUBLICZNOŚCI / AUDIENCE AWARD

LECIEĆ — NIE LECIEĆ / TO FLY OR NOT
TO FLY reż. / dir. Aniela Gabryel

18. MFFD OFF CINEMA (2014)

/ 18th IDFF OFF CINEMA (2014)

ZŁOTY ZAMEK / GOLDEN CASTLE

LOCKED DOWN reż. / dir. Liat Mer

SREBRNY ZAMEK / SILVER CASTLE

NOT ALONE / THE SUPER-UNIT

reż. / dir. Volha Dashuk

BRĄZOWY ZAMEK / BRONZE CASTLE

SUPERJEDNOSTKA / THE SUPER-UNIT

reż. / dir. Teresa Czepiec

WYRÓŻNIENIE / HONORARY MENTIONS

DZIENNIK Z PODRÓŻY / A TRAVEL DIARY

reż. / dir. Piotr Stasik

COTTON DREAMS

reż. / dir. Sandeep Rampal Balhara

NASZA KLĄTWA / OUR CURSE

reż. / dir. Tomasz Śliwiński

NAGRODA PUBLICZNOŚCI / AUDIENCE AWARD

WSZYSTKO JEST MOŻLIWE / ANYTHING IS
POSSIBLE reż. / dir. Lidia Duda

19. MFFD OFF CINEMA (2015)

/ 19th IDFF OFF CINEMA (2015)

ZŁOTY ZAMEK / GOLDEN CASTLE

CASA BLANCA reż. / dir. Aleksandra Maciuszek

SREBRNY ZAMEK / SILVER CASTLE

PUNKT WYJŚCIA / THE BASELINE

reż. / dir. Michał Szcześniak

BRĄZOWY ZAMEK / BRONZE CASTLE

TAM, GDZIE TWOJE MIEJSCE / WHERE YOU

BELONG reż. / dir. Andrei Kutsila

WYRÓŻNIENIE / HONORARY MENTIONS

KONTRAPUNKT / THE COUNTERPOINT

reż. / dir. Andrzej Papużyński

DOKUMENT / A DOCUMENTARY FILM

reż. / dir. Marcin Podolec

MÓW DO MNIE / TALK TO ME

reż. / dir. Marta Prus

NAGRODA PUBLICZNOŚCI / AUDIENCE AWARD

JUREK reż. / dir. Paweł Wysoczański

POZAREGULAMINOWA NAGRODA DYREKTORA
FESTIWALU / DISCRETIONARY AWARD FROM THE
DIRECTOR OF THE FESTIVAL

GRANDMOTHER RUTH AND HER DAUGHTERS

reż. / dir. Johanna Schartau

NEVER A DULL MOMENT reż. / dir. Pim Zwier

JURY

PAWEŁ ŁOZIŃSKI

PL PAWEŁ ŁOZIŃSKI – przewodniczący jury, reżyser filmów dokumentalnych, absolwent PWSFTviT w Łodzi i członek Polskiej Akademii Filmowej. Jego najgłośniejsze filmy to: „Miejsce urodzenia” (1992), „Sto lat w kinie” (1995), „Siostry” (1999) i „Taka historia” (1999). Producent cyklu dokumentalnego „Mój spis powszechny” (2002). Otrzymał wiele nagród i wyróżnień, m.in.: Złotego Lwa w Gdyni, Nagrodę Specjalną na Berlinale (1997), czy statuetki Krakowskiego Festiwalu Filmowego. Jest najstarszym synem dokumentalisty Marcela Łozińskiego i bratem pisarza Mikołaja Łozińskiego.

EN PAWEŁ ŁOZIŃSKI – chairman of the jury, documentary director, graduate of the Łódź Film School and member of the Polish Film Academy. His most famous films include “Miejsce urodzenia” (1992), “Sto lat w kinie” (1995), “Siostry” (1999) and “Taka historia” (1999). Producer of the documentary series “Mój spis powszechny” (2002). Winner of numerous awards and accolades, such as the Golden Lions in Gdynia or the Special Prize at the Berlinale (1997), as well as numerous statuettes of the Cracow Film Festival. Paweł is the eldest son of the documentarian Marcel Łoziński and brother of the writer Mikołaj Łoziński.

RYSZARD JAŻWIŃSKI

PL RYSZARD JAŻWIŃSKI – autor licznych wywiadów z gwiazdami polskiego i światowego kina, juror, moderator spotkań z filmowcami, a nawet DJ. Zaraz po studiach dziennikarskich na Uniwersytecie Warszawskim trafił do Radiowej Trójki i tam, nieprzerwanie od 1991 roku, można go usłyszeć do dziś. Jego audycja „Trójkowo filmowo” była nominowana do Nagrody Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej trzykrotnie, a w 2010 roku została nią uhonorowana. Jego rozmówcy zgodnie twierdzą, że dar prowadzenia prawdziwej rozmowy jest tym, co wyróżnia go wśród innych.

EN RYSZARD JAŻWIŃSKI – author of numerous interviews with the stars of Polish and international cinema, juror, moderator of meetings with filmmakers and even DJs. Immediately after completing his studies at the University of Warsaw, Jaźwiński landed a job in Radio Three, where his voice has been a permanent feature since 1991. His authorial programme, “Trójkowo filmowo”, has won three nominations for the Polish Film Institute Award, winning the award in 2010. His guests unanimously agree that what distinguishes Jaźwiński from others is the gift of genuine conversation.

ALEKSANDRA MACIUSZEK

PL ALEKSANDRA MACIUSZEK – reżyserka filmów dokumentalnych i scenarzystka. Absolwentka kulturoznawstwa na Uniwersytecie Jagiellońskim i reżyserii w Escuela Internacional de Cine y Televisión de San Antonio de los Baños (EICTV) na Kubie. Pracowała w organizacjach pozarządowych i instytucjach kulturalnych w Polsce, Hiszpanii i Meksyku, głównie w obszarach związanych z prawami człowieka i wielokulturowością. Jej film dyplomowy pt. „Sceny sprzed” („Escenas previas”) oraz jej pierwszy pełnometrażowy dokument pt. „Casa Blanca” otrzymały szereg nagród na międzynarodowych festiwalach filmowych. Aktualnie pracuje nad projektami z pogranicza dokumentu i fabuły oraz z pogranicza dokumentu i antropologii wizualnej.

EN ALEKSANDRA MACIUSZEK – documentary director and screenwriter. Graduated in Cultural Studies from the Jagiellonian University and obtained a degree in directing at the Escuela Internacional de Cine y Televisión de San Antonio de los Baños (EICTV) in Cuba. Maciuszek has worked with NGOs and cultural institutions in Poland, Spain and Mexico, chiefly in the areas relating to human rights and multicultural issues. Her graduation project, a film entitled “Sceny sprzed” (“Escenas previas”) and her first full-length documentary entitled “Casa Blanca” have received a number of awards at international film festivals. Maciuszek is currently working on projects on the juncture of documentary and feature film, as well as on undertakings combining documentary and visual anthropology.

ANNA SZCZEPAŃSKA

PL ANNA SZCZEPAŃSKA – historyk kina na wydziale Historii Sztuki na Université Paris 1 Panthéon-Sorbonne, reżyserka. W 2013 roku zrealizowała film „Nous filmons le peuple!” („My filmujemy naród!”) na temat polskiej kinematografii w czasach PRL-u. Jest też członkinią grupy badawczej CINÉSOV zajmującej się kinem radzieckim w czasie II wojny światowej. Inicjatorka programu DokEst89 poświęconego historii komunizmu w produkcjach dokumentalnych byłych krajów socjalistycznych po 1989 roku.

EN ANNA SZCZEPAŃSKA – cinema historian at the Faculty of Art History, Université Paris 1 Panthéon-Sorbonne, and film director. In 2013, Szczepańska made a film entitled “Nous filmons le peuple!” (“My filmujemy naród!”) devoted to Polish cinematography in the times of the People’s Republic. She is also a member of the research group CINÉSOV, who study Soviet cinema during World War II. Originator of DokEst89, a programme devoted to the history of communism as captured in documentary productions from the former socialist bloc after 1989.

JOSEPH G. KICKASOLA

PL JOSEPH G. KICKASOLA – profesor na Baylor University w Stanach Zjednoczonych, gdzie zajmuje się filmem i mediami cyfrowymi. Jest nie tylko znanym filmowym publicystą, ale też autorem wielokrotnie nagradzanej książki: „The Films of Krzysztof Kieślowski: The Liminal Image”. Interesuje się teorią i estetyką filmu, a w ostatnim czasie bada również obszar związków religii i filmu.

EN JOSEPH G. KICKASOLA – professor at the Baylor University in Texas; his fields of expertise include film and digital media. Apart from being a well-known contributor of film-related journals, Kickasola is the author of “The Films of Krzysztof Kieślowski: The Liminal Image”, a book which has received numerous awards. His interests focus on film theory and aesthetics; recently, Kickasola has also undertaken research concerned with relationships between religion and film.

PRO- GRAM PROGRAMME

20 OFF
CINEMA
FESTIV

PROGRAM FESTIWALU FESTIVAL PROGRAMME

16.11.2016 / ŚRODA / WEDNESDAY

G. / HR 15
SCENA NOWA / THE NEW STAGE
SPOTKANIE Z KSIĄŻKĄ
Promocja książki prof. Marka
Hendrykowskiego „O dwóch ludziach
z szafą”
LITERARY ENCOUNTERS
Meeting dedicated to “O dwóch
ludziach z szafą” by Prof. Marek
Hendrykowski
// WSTĘP WOLNY // FREE ENTRY

G. / HR 16
SALA KINOWA / CINEMA HALL
**RETROSPEKTywa PAWŁA
ŁOZIŃSKIEGO I SPOTKANIE
Z REŻYSEREM**
„Nawet nie wiesz, jak bardzo Cię
kocham”, Polska, 2016, 76’
**PAWEŁ ŁOZIŃSKI:
A RETROSPECTIVE AND MEETING
WITH THE DIRECTOR**
“You Don’t Know How Much I Love
You”, Poland, 2016, 76’
// BILETY // TICKETS: 10 ZŁ

G. / HR 18.30
SALA KINOWA / CINEMA HALL
**KIEŚŁOWSKI: DOKUMENTALNE
POWROTY**
„Życiorys”, reż. Krzysztof Kieślowski,
Polska, 1975, 60’ (pełna wersja filmu
z taśmy 35 mm!)

**KIEŚŁOWSKI’S DOCUMENTARY
OEUVRE REVISITED**
“Life Story”, dir. Krzysztof Kieślowski,
Poland, 1975, 60’ (full-length version
from a 35 mm film!)

G. / HR 18.30
SALA AUDIOWIZUALNA /
THE AUDIOVISUAL ROOM
**POKAZ FILMÓW
NAGRODZONYCH ZŁOTYMI
ZAMKAMI, 77’**
„Kredens”, reż. Jacob Dammas, 2008, 27’
„Sonia i jej rodzina”, reż. Daniela
Rusnakova, 2009, 37’
„Wycieczka”, reż. Bartosz Kruhlak, 2010, 13’

**WINNERS OF THE GOLDEN
CASTLE: A REVIEW, 77’**
“A Cupboard”, dir. Jacob Dammas,
2008, 27’
“Sonia and Her Family”, dir. Daniela
Rusnakova, 2009, 37’
“Excursion”, dir. Bartosz Kruhlak, 2010,
13’
// BILETY // TICKETS: 5 ZŁ

G. / HR 19
PIES ANDALUZYJSKI
DOKUMENTY MUZYCZNE W PSIE
„Joe Strummer – niepisana przyszłość”,
reż. Julien Temple, Irlandia, Wielka
Brytania 2007, 123’ (z taśmy 35 mm!)

**MUSIC DOCUMENTARIES AT PIES
ANDALUZYJSKI**
„Joe Strummer: The Future is
Unwritten”, dir. Julien Temple,
Ireland, Great Britain 2007, 123’
(35 mm screening!)

G. / HR 19.30
SALA WIELKA / THE GRAND HALL
GALA OTWARCIA FESTIWALU
Filmy Jorisa Ivensa z muzyką na żywo
w wykonaniu Dariusza Makaruka
FESTIVAL’S OPENING GALA
Films by Joris Ivens, with live music
performed by Dariusz Makaruk
// ZAPROSZENIA, BEZPŁATNE WEJŚCIÓWKI
// INVITATIONS, COMPLIMENTARY TICKETS

G. / HR 19.45
SALA KINOWA / CINEMA HALL
**DOKUMENTY
ZAANGAŻOWANE, 64’**
„Murarz”, reż. Krzysztof Kieślowski,
Polska, 1973, 12’
„Dzień za dniem”, reż. Irena
Kamieńska, Polska, 1988, 16’
„Wanda Gościmińska, włóknarka”,
reż. Wojciech Wiszniewski, Polska,
1975, 20’
„Happy end”, reż. Marcel Łoziński,
Polska, 1973, 16’

COMMITTED DOCUMENTARIES, 64’
“Bricklayer”, dir. Krzysztof Kieślowski,
Poland, 1973, 12’
“Day After Day”, dir. Irena Kamieńska,
Poland, 1988, 16’
“Wanda Gościmińska, a Textile
Worker”, dir. Wojciech Wiszniewski,
Poland, 1975, 20’
“Happy End”, dir. Marcel Łoziński,
Poland, 1973, 16’
// BILETY // TICKETS: 10 ZŁ

G. / HR 21
SALA KINOWA / CINEMA HALL
ŚWIATOWY DOKUMENT
„Lo i stało się. Zaduma nad światem
w sieci”, reż. Werner Herzog, USA,
2016, 98’
INTERNATIONAL DOCUMENTARY
“Lo and Behold, Reveries of the
Connected World”, dir. Werner Herzog,
USA, 2016, 98’
// BILETY // TICKETS: 10 ZŁ

G. / HR 21.30
SALA WIELKA / THE GRAND HALL
POKAZ KONKURSOWY NR 1, 92’
„Shores. In The Safe Northern Sun”,
reż. Irene Dionisio, Włochy, Francja,
2015, 60’
„Dom”, reż. Filip Jacobson, Polska,
2016, 27’
„The Royal”, reż. Darren Teale,
Kambodża, Wielka Brytania, 2016,
4’ 40’’
COMPETITION SCREENING #1, 92’
“Shores. In The Safe Northern Sun”,
dir. Irene Dionisio, Italy, France, 2015,
60’
“Dom”, dir. Filip Jacobson, Poland,
2016, 27’
“The Royal”, dir. Darren Teale,
Cambodia, Great Britain, 2016, 4’ 40’’
// BILETY // TICKETS: 5 ZŁ

G. / HR 13.30
SCENA NOWA / THE NEW STAGE

**POKAZ FILMÓW
ZREALIZOWANYCH PRZEZ
BYDGOSKĄ KRONIKĘ FILMOWĄ
I SPOTKANIE Z TWÓRCAMI**

„Odbicie”, reż. Monika Drózdź, Polska, 2016, 5’

„Pod żaglami”, reż. Stasiu Cuske, Polska, 2016, 6’

„Co to jest czas”, reż. Jarosław Piskozub, Polska, 2010, 4’

„Palacz”, reż. Jakub Drobczyński, Polska, 2010, 10’

„Gdy przyjdzie mi ten świat porzucić”, reż. Mateusz Buława, Polska, 2015, 10’

„Czarna niedziela”, reż. Maciej Jasiński, Jarosław Piskozub, Polska, 2011, 6’ 30’’

„Twój syn Dawid”, reż. Marcin Kundera, Polska, 2014, 4’

**SCREENING OF FILMS MADE
WITH BYDGOSKA KRONIKA
FILMOWA AND MEETING WITH
THE AUTHORS**

„Rebound”, dir. Monika Drózdź, Poland, 2016, 5’

„Under the Sails”, dir. Stasiu Cuske, Poland, 2016, 6’

„What is Time”, dir. Jarosław Piskozub, Poland, 2010, 4’

„The Stoker”, dir. Jakub Drobczyński, Poland, 2010, 10’

„When Time Comes to Leave This World Behind”, dir. Mateusz Buława, Poland, 2015, 10’

„Black Sunday”, dir. Maciej Jasiński, Jarosław Piskozub, Poland, 2011, 6’ 30’’

„Your Son, David”, dir. Marcin Kundera, Poland, 2014, 4’

// WSTĘP WOLNY // FREE ENTRY

G. / HR 14
SALA KINOWA / CINEMA HALL
**RETROSPEKTYWA PAWŁA
ŁOZIŃSKIEGO**, 107’

„Miejsce urodzenia”, Polska, 1992, 47’

„Taka historia”, Polska, 1999, 60’

**PAWEŁ ŁOZIŃSKI:
A RETROSPECTIVE**, 107’

„Birthplace”, Poland, 1992, 47’

„Would You Look at That”, Poland, 1999, 60’

// BILETY // TICKETS: 10 ZŁ

G. / HR 16
SALA WIELKA / THE GRAND HALL
POKAZ KONKURSOWY NR 2, 90’

„He”, reż. Sam Kalantari, Iran, 2016, 31’

„Melancholia”, reż. Kłara Kocharńska, Polska, 2016, 20’

„3 Seconds Of Darkness, 9 Seconds Of Light”, Maria Ponomaryova, Rosja, 2015, 22’

„Goran The Camel Man”, reż. Marcin Lesisz, Polska, 2016, 17’

COMPETITION SCREENING #2, 90’

„He”, dir. Sam Kalantari, Iran, 2016, 31’

„Melancholy”, dir. Kłara Kocharńska, Poland, 2016, 20’

„3 Seconds Of Darkness, 9 Seconds Of Light”, Maria Ponomaryova, Russia, 2015, 22’

„Goran The Camel Man”, dir. Marcin Lesisz, Poland, 2016, 17’

// BILETY // TICKETS: 5 ZŁ

G. / HR 16
SALA KINOWA / CINEMA HALL
DOKUMENTY ZAANGAŻOWANE

„Citizenfour”, reż. Laura Poitras, Niemcy, USA, Wielka Brytania, 2014, 114’

COMMITTED DOCUMENTARIES

„Citizenfour”, dir. Laura Poitras, Germany, USA, Great Britain, 2014, 114’

// BILETY // TICKETS: 10 ZŁ

G. / HR 16.45
SALA AUDIOWIZUALNA /
THE AUDIOVISUAL ROOM
**POKAZ FILMÓW
NAGRODZONYCH ZŁOTYMI
ZAMKAMI**, 71’

„Kiedyś będziemy szczęśliwi”, reż. Paweł Wysoczański, Polska, 2011, 45’

„Historia dla Modlinów”, reż. Sergio Oksman, Hiszpania, 2012, 26’

**WINNERS OF THE GOLDEN
CASTLE: A REVIEW**, 71’

„We’ll Be Happy Some Day”, dir. Paweł Wysoczański, Poland, 2011, 45’

„A Story for the Modlins”, dir. Sergio Oksman, Spain, 2012, 26’

// BILETY // TICKETS: 5 ZŁ

G. / HR 17.15
HOL WIELKI / THE GRAND LOBBY

**WERNISAŻ WYSTAWY
BOGDANA DZIWORSKIEGO**

„Podchody i inne gry towarzyskie”

**PREVIEW OF BOGDAN
DZIWORSKI’S EXHIBITION**

„Podchody i inne gry towarzyskie”

// WSTĘP WOLNY // FREE ENTRY

G. / HR 18
SALA KINOWA / CINEMA HALL
**SPOTKANIE Z MAGDALENĄ
GRZEBAŁKOWSKĄ
MEETING WITH MAGDALENA
GRZEBAŁKOWSKA**

// BEZPŁATNE WEJŚCIÓWKI
// COMPLIMENTARY TICKETS

G. / HR 18
PIES ANDALUZYJSKI
UL. NOWOWIEJSKIEGO 17
DOKUMENTY MUZYCZNE W PSIE

„20 000 dni na Ziemi”, reż. Jane Pollard, Iain Forsyth, Wielka Brytania, 2014, 97’

**MUSIC DOCUMENTARIES AT PIES
ANDALUZYJSKI**

„20,000 Days on Earth”, dir. Jane Pollard, Iain Forsyth, Great Britain, 2014, 97’

// WSTĘP WOLNY // FREE ENTRY

G. / HR 18.15
SALA POD ZEGAREM /
ROOM UNDER THE CLOCK
DOKUMENTY HISTORYCZNE

„Poławiacze śledzi”, reż. John Grierson, Wielka Brytania, 1929, 49’

HISTORICAL DOCUMENTARIES

„Drifters”, dir. John Grierson, Great Britain, 1929, 49’

// BILETY // TICKETS: 5 ZŁ

G. / HR 19
SALA WIELKA / THE GRAND HALL
POKAZ KONKURSOWY NR 3, 97’

„Piano”, reż. Vita Maria Drygas, Polska, 2015, 41’

„West Empire”, reż. Mathieu Le Lay, Francja, 2015, 26’

„Urban Cowboys”, reż. Paweł Ziemilski, Polska, 2016, 30’

COMPETITION SCREENING #3, 97’

„Piano”, dir. Vita Maria Drygas, Poland, 2015, 41’

„West Empire”, dir. Mathieu Le Lay, France, 2015, 26’

„Urban Cowboys”, dir. Paweł Ziemilski, Poland, 2016, 30’

// BILETY // TICKETS: 5 ZŁ

G. / HR 19.30
SALA KINOWA / CINEMA HALL
**RETROSPEKTYWA BOGDANA
DZIWORSKIEGO**, 77’

„Pięciobój nowoczesny”, 1975, 8’

„Krzyż i topór”, 1973, 14’

„Podróże Georga Philippa Telemanna z Żar do Pszczyny”, 1974, 14’

„Wdech-wydech”, 1981, 31’

„O krasnoludkach i sierotce Marysi”, 1975, 10’

**BOGDAN DZIWORSKI’S
CINEMATIC RETROSPECTIVE**, 77’

„Modern Pentathlon”, 1975, 8’

„The Cross and the Axe”, 1973, 14’

„Georg Philippa Telemann’s Travels from Żary to Pszczyna”, 1974, 14’

„Breathe In – Breathe Out”, 1981, 31’

„Little Orphan Mary and the Gnomes”, 1975, 10’

// BILETY // TICKETS: 10 ZŁ

G. / HR 19.30
SCENA NOWA / THE NEW STAGE

REPORTAŻ RADIOWY

„Kieślowski w Ósemkach”, Maria Blimel, 1996

„Zawód na czasie”, Maria Blimel, Wanda Wasilewska, 1999

RADIO DOCUMENTARY

„Kieślowski at the Eighth”, Maria Blimel, 1996

„A Trending Profession”, Maria Blimel, Wanda Wasilewska, 1999

// WSTĘP WOLNY // FREE ENTRY

G. / HR 21
KINO RIALTO / RIALTO CINEMA

KINO CARLOSA SAURY

„Fados”, Hiszpania, Portugalia, 2007, 90’

THE CINEMA OF CARLOS SAURA

„Fados”, Spain, Portugal, 2007, 90’

// BILETY // TICKETS: 10 ZŁ

G. / HR 21

SALA KINOWA / CINEMA HALL

ŚWIATOWY DOKUMENT

„Pod opieką wiecznego słońca”, reż. Vitalij Manski, Łotwa, Niemcy, Czechy, Korea Północna, 2015, 106’

INTERNATIONAL DOCUMENTARY

„Under the Sun”, dir. Vitaliy Manski, Latvia, Germany, Czech Republic, North Korea, 2015, 106’

// BILETY // TICKETS: 10 ZŁ

G. / HR 21.30

SALA WIELKA / THE GRAND HALL

POKAZ KONKURSOWY NR 4, 91’

„Nauka chodzenia”, reż. Marcin Kopeć, Polska, 2016, 51’

G. / HR 14
SALA WIELKA / THE GRAND HALL

POKAZ KONKURSOWY NR 5, 86’

„Budzik”, reż. Piotr Matecki, Polska, 2016, 33’

„Nobody dies here”, reż. Simon Panay, Francja, 2016, 23’

„Wielki teatr”, reż. Sławomir Batyra, Polska, 2016, 30’

COMPETITION SCREENING #5, 86’

„Out of the Blue”, dir. Piotr Matecki, Poland, 2016, 33’

„Nobody Dies Here”, dir. Simon Panay, France, 2016, 23’

„The Grand Opera”, dir. Sławomir Batyra, Poland, 2016, 30’

// BILETY // TICKETS: 5 ZŁ

G. / HR 15
SALA KINOWA / CINEMA HALL
**POKAZ FILMÓW ALEKSANDRY
MACIUSZEK I SPOTKANIE
Z REŻYSERKĄ**

„Sceny sprzed”, Kuba, Polska, 2012, 29’

„Casa Blanca”, Kuba, Meksyk, Polska, 2015, 61’

**SCREENING OF FILMS BY
ALEKSANDRA MACIUSZEK AND
MEETING WITH THE DIRECTOR**

„Previous Scenes”, Cuba, Poland, 2012, 29’

„Casa Blanca”, Cuba, Mexico, Poland, 2015, 61’

// BILETY // TICKETS: 5 ZŁ

G. / HR 16
SALA POD ZEGAREM /
ROOM UNDER THE CLOCK
DOKUMENTY HISTORYCZNE

„Berlin: symfonia wielkiego miasta”, reż. Walter Ruttmann, Niemcy, 1927, 65’

HISTORICAL DOCUMENTARIES

„Berlin: Symphony of a Great City”, dir. Walther Ruttmann, Germany, 1927, 65’

// BILETY // TICKETS: 5 ZŁ

G. / HR 16.30
SALA WIELKA / THE GRAND HALL

POKAZ KONKURSOWY NR 6, 95’

„Wariacja na wiolonczelę solo”, reż. Aleksandra Rek, Polska, 2016, 37’

„El submarine”, reż. Wenceslao Scyzoryk, Hiszpania, 2016, 21’

„Last ship”, reż. Daniele Ragusa, Włochy, 2016, 11’

„Epicly Palestine’d: The Birth Of Skateboarding In The West Bank”, reż. Theo Krish, Philip Joa, Wielka Brytania, 2015, 26’

COMPETITION SCREENING #6, 95’

„Right Side of Cello”, dir. Aleksandra Rek, Poland, 2016, 37’

„El Submarine”, dir. Wenceslao Scyzoryk, Spain, 2016, 21’

„Last Ship”, dir. Daniele Ragusa, Italy, 2016, 11’

„Epicly Palestine’d: the Birth of Skateboarding in the West Bank”, dir. Theo Krish, Philip Joa, Great Britain, 2015, 26’

// BILETY // TICKETS: 5 ZŁ

G. / HR 16.45
SCENA NOWA / THE NEW STAGE

SPOTKANIE Z KSIĄŻKĄ

Promocja książki „Człowiek, zbiorowość, pamięć w filmach dokumentalnych Ireny Kamieńskiej”, dr Urszula Tes

LITERARY ENCOUNTERS

Meeting dedicated to Człowiek, zbiorowość, pamięć w filmach dokumentalnych Ireny Kamieńskiej by dr Urszula Tes

// WSTĘP WOLNY // FREE ENTRY

G. / HR 17.30
SALA KINOWA / CINEMA HALL
**RETROSPEKTYWA BOGDANA
DZIWORSKIEGO**, 84’

„Sceny narciarskie z Franzem Klammerem”, Polska, 1980, 21’

„Fechmistrz”, Polska, 1980, 12’

„Obraz”, Polska, 1979, 8’

„Arena życia”, Polska, 1979, 20’

„Widzę”, Polska, 1988, 23’

„What day is today?”, reż. Group of youngsters from Montemor-o-Novo, Portugalia, 2015, 13’

„Przed świtem”, reż. Łukasz Borowski, Polska, 2016, 27’

COMPETITION SCREENING #4, 91’

„Learning to Walk”, dir. Marcin Kopeć, Poland, 2016, 51’

„What Day is Today?”, dir. Group of youngsters from Montemor-o-Novo, Portugal, 2015, 13’

„Before Dawn Breaks”, dir. Łukasz Borowski, Poland, 2016, 27’

// BILETY // TICKETS: 5 ZŁ

**BOGDAN DZIWORSKI’S
CINEMATIC RETROSPECTIVE**, 84’

„Sking Scenes with Franz Klammer”, Poland, 1980, 21’

„The Swordsman”, Poland, 1980, 12’

„The Picture”, Poland, 1979, 8’

„Arena of Life”, Poland, 1979, 20’

„I Can See”, Poland, 1988, 23’

// BILETY // TICKETS: 10 ZŁ

G. / HR 18
PIES ANDALUZYJSKI
UL. NOWOWIEJSKIEGO 17
DOKUMENTY MUZYCZNE W PSIE

„O krok od sławy”, reż. Morgan Neville, USA 2013, 91’

**MUSIC DOCUMENTARIES AT PIES
ANDALUZYJSKI**

„20 Feet from Stardom”, dir. Morgan Neville, USA 2013, 91’

// WSTĘP WOLNY // FREE ENTRY

G. / HR 18
SCENA NOWA / THE NEW STAGE
**REPORTAŻ RADIOWY WANDY
WASILEWSKIEJ I SPOTKANIE
Z AUTORKĄ**

„Laski, piaski i karaski”, 2006

„Orzełka nie puszcze”, 2007

**RADIO DOCUMENTARY BY
WANDA WASILEWSKA AND
MEETING WITH THE AUTHOR**

„Woods, Sands and Fishing”, 2006

„The Eagle Stays”, 2007

// WSTĘP WOLNY // FREE ENTRY

G. / HR 18.30
SALA PRÓB / THE REHEARSAL ROOM
INDUSTRY

Prezentacja platformy Pitch the Doc

INDUSTRY

Presentation of the Pitch the Doc platform

// WSTĘP WOLNY // FREE ENTRY

G. / HR 19
SALA WIELKA / THE GRAND HALL
POKAZ KONKURSOWY NR 7, 97'
„Coal India”, reż. Felix Röben, Ajay Koli, Niemcy, 2015, 48'
„Mój pierwszy raz”, reż. Krzysztof Kuźnicki, Polska, 2016, 15'
„Three dimensions of time”, reż. Pim Zwier, Holandia, 2016, 14'
„Nauka”, reż. Emi Buchwald, Polska, 2016, 20'
COMPETITION SCREENING #7, 97'
„Coal India”, dir. Felix Röben, Ajay Koli, Germany, 2015, 48'
„My First Time”, dir. Krzysztof Kuźnicki, Poland, 2016, 15'
„Three Dimensions of Time”, dir. Pim Zwier, Netherlands, 2016, 14'
„Education”, dir. Emi Buchwald, Poland, 2016, 20'
// BILETY // TICKETS: 5 Zł

G. / HR 19.15
SALA KINOWA / CINEMA HALL
POKAZ FILMU ANNY SZCZEPAŃSKIEJ I SPOTKANIE Z REŻYSERKĄ
„My filmujemy naród!”, Francja, Polska, 2012, 58'
ANNA SZCZEPAŃSKA: FILM SCREENING AND MEETING WITH THE DIRECTOR
„We're Filming the People!”, France, Poland, 2012, 58'
// BILETY // TICKETS: 5 Zł

G. / HR 19.15
KINO RIALTO / RIALTO CINEMA
KINO CARLOSA SAURY
„Flamenco dziś”, Hiszpania, 2010, 100'
THE CINEMA OF CARLOS SAURA
„Flamenco, Flamenco”, Spain, 2010, 100'
// BILETY // TICKETS: 10 Zł

G. / HR 20
SALA AUDIOWIZUALNA / THE AUDIOVISUAL ROOM
KIEŚŁOWSKI: DOKUMENTALNE POWROTY, 72'
„Nie wiem”, reż. Krzysztof Kieślowski, Polska, 1977, 46'
„Ostatnie spotkanie z Krzysztofem Kieślowskim”, reż. Mikołaj Jazdon, Polska, 1996, 26'
KIEŚŁOWSKI'S DOCUMENTARY OEUVRE REVISITED, 72'
„I Don't Know”, dir. Krzysztof Kieślowski, Poland, 1977, 46'
„Last Meeting with Krzysztof Kieślowski”, dir. Mikołaj Jazdon, Poland, 1996, 26'
// BILETY // TICKETS: 5 Zł

G. / HR 21
SALA KINOWA / CINEMA HALL
ŚWIATOWY DOKUMENT
„Gimme Danger”, reż. Jim Jarmusch, USA, 2016, 108' (pokaz przedpremierowy!)

INTERNATIONAL DOCUMENTARY
„Gimme Danger”, dir. Jim Jarmusch, USA, 2016, 108' (early screening!)

// BILETY // TICKETS: 10 Zł

G. / HR 21.30
SALA WIELKA / THE GRAND HALL
POKAZ KONKURSOWY NR 8, 95'
„Moments of campaign”, reż. Tomas Astudillo, Ekwador, 2015, 52'
„Streetcar number 3”, reż. Karolina Błaszyk, Francja, 2015, 13'
„Trzy rozmowy o życiu”, reż. Julia Staniszevska, Polska, 2016, 24'
„Refugee blues”, reż. Stephan Bookas, Tristan Daws, Francja, Wielka Brytania, 2016, 6'
COMPETITION SCREENING #8, 95'
„Moments of Campaign”, Tomas Astudillo, Ecuador, 2015, 52'
„Streetcar Number 3”, dir. Karolina Błaszyk, France, 2015, 13'
„Three Conversations About Life”, dir. Julia Staniszevska, Poland, 2016, 24'
„Refugee Blues”, dir. Stephan Bookas, Tristan Daws, France, Great Britain, 2016, 6'
// BILETY // TICKETS: 5 Zł

G. / HR 23
HOL WIELKI / THE GRAND LOBBY
SILENT DISCO (DJ WU, TONY HANDLE, PAN PICIK)
// WSTĘP WOLNY // FREE ENTRY

19.11.2016 / SOBOTA / SATURDAY

G. / HR 12
SALA WIELKA / THE GRAND HALL
POKAZ KONKURSOWY NR 9, 90'
„The binding of Yitzhak”, reż. Nati Adler, Izrael, 2015, 52'
„Obiekt”, reż. Paulina Skibińska, Polska, 2015, 15'
„Passing by”, reż. Andrei Kutsila, Polska, Białoruś, 2016, 14'
„The learning alliance”, reż. Muhammad Umar Saeed, Pakistan, 2016, 9'
COMPETITION SCREENING #9, 90'
„The Binding of Yitzhak”, dir. Nati Adler, Israel, 2015, 52'
„Object”, dir. Paulina Skibińska, Poland, 2015, 15'
„Passing By”, dir. Andrei Kutsila, Poland, Belarus, 2016, 14'
„The Learning Alliance”, dir. Muhammad Umar Saeed, Pakistan, 2016, 9'
// BILETY // TICKETS: 5 Zł

G. / HR 13
SALA KINOWA / CINEMA HALL
RETROSPEKTYWA PAWŁA ŁOZIŃSKIEGO, 93'
„100 lat w kinie”, Polska, 1995, 62'

„Pani z Ukrainy”, Polska, 2002, 19'
„Siostry”, Polska, 1999, 12'
PAWEŁ ŁOZIŃSKI: A RETROSPECTIVE, 93'
„100 Years in Cinema”, Poland, 1995, 62'
„The Lady from Ukraine”, Poland, 2002, 19'
„Sisters”, Poland, 1999, 12'
// BILETY // TICKETS: 10 Zł

G. / HR 14.15
SALA WIELKA / THE GRAND HALL
POKAZ KONKURSOWY NR 10, 86'
„7 Days In St. Petersburg”, reż. Reuven Brodsky, Izrael, 2015, 60'
„Wieża”, reż. Zofia Kowalewska, Polska, 2016, 18'
„War and cheese”, reż. Ben Garfield, Wielka Brytania, 2016, 8'
COMPETITION SCREENING #10, 86'
„7 Days In St. Petersburg”, dir. Reuven Brodsky, Israel, 2015, 60'
„Close Ties”, dir. Zofia Kowalewska, Poland, 2016, 18'
„War and Cheese”, dir. Ben Garfield, Great Britain, 2016, 8'
// BILETY // TICKETS: 5 Zł

G. / HR 14.45
SALA KINOWA / CINEMA HALL
RETROSPEKTYWA BOGDANA DZIWORSKIEGO I SPOTKANIE Z REŻYSEREM
„Plus minus, czyli podróże muchy na Wschód”, Polska, 2015, 48'
„Kilka opowieści o człowieku”, Polska, 1983, 20'
„Hokej”, Polska, 1976, 12'
BOGDAN DZIWORSKI'S CINEMATIC RETROSPECTIVE AND MEETING WITH THE DIRECTOR
„Plus Minus or the Eastern Travels of a Fly”, Poland, 2015, 48'
„A Few Tales About a Human”, Poland, 1983, 20'
„Hockey”, Poland, 1976, 12'
// BILETY // TICKETS: 10 Zł

G. / HR 16
SALA POD ZEGAREM / ROOM UNDER THE CLOCK
DOKUMENTY HISTORYCZNE

„Człowiek z kamerą”, reż. Dziga Wiertow, ZSRR, 1929, 68'
HISTORICAL DOCUMENTARIES
„The Man with a Movie Camera”, dir. Dziga Vertov, USSR, 1929, 68'
// BILETY // TICKETS: 5 Zł

G. / HR 17
SALA KINOWA / CINEMA HALL
POKAZ FILMU „BRACIA” I SPOTKANIE Z TWÓRCAMI POD PATRONATEM FILM&TV KAMERA
„Bracia”, reż. Wojciech Staroń, Polska, 2016, 70'
Goście: Zbigniew Osiński – montażysta, Anna Waradzyn – producentka
SCREENING OF “BROTHERS” AND MEETING WITH THE AUTHORS, UNDER THE AUSPICES OF FILM&TV KAMERA
„Brothers”, dir. Wojciech Staroń, Poland, 2016, 70'
Guests: Zbigniew Osiński – film editor, Anna Waradzyn – producer
// BILETY // TICKETS: 10 Zł

G. / HR 17
KINO RIALTO / RIALTO CINEMA
KINO CARLOSA SAURY
„Argentyna, Argentyna”, Francja,

Hiszpania, Argentyna, 2015, 75'
THE CINEMA OF CARLOS SAURA
„Argentina, Argentina”, France, Spain, Argentina, 2015, 75'
// BILETY // TICKETS: 10 Zł

G. / HR 17.30
SALA AUDIOWIZUALNA / THE AUDIOVISUAL ROOM
POKAZ FILMÓW NAGRODZONYCH ZŁOTYMI ZAMKAMI, 96'
„Almaz”, reż. Victor Aśliuk, Białoruś, 2013, 30'
„Locked Down”, reż. Liat Mer, Izrael, 2014, 56'
WINNERS OF THE GOLDEN CASTLE: A REVIEW, 96'
„Almaz”, dir. Victor Aśliuk, Białoruś, 2013, 30'
„Locked Down”, dir. Liat Mer, Israel, 2014, 56'
// BILETY // TICKETS: 5 Zł

G. / HR 19
SALA WIELKA / THE GRAND HALL
GALA ZAMKNIĘCIA FESTIWALU
Ogłoszenie werdyktu Jury, przyznanie nagród Festiwalu i wręczenie Platynowego Zamku.
Oprawa muzyczna: Lentoid
FESTIVAL'S CLOSING GALA
Announcement of the Festival's winning, award ceremony and presentation of the Platinum Castle.

Music: Lentoid
// ZAPROSZENIA, BEZPŁATNE WEJŚCIÓWKI
// INVITATIONS, COMPLIMENTARY TICKETS

G. / HR 19.15
SALA KINOWA / CINEMA HALL
DOKUMENTY ZAANGAŻOWANE
„Putin Forever?”, reż. Kirył Nenaszew, Rosja, 2015, 93'
COMMITTED DOCUMENTARIES
„Putin Forever?”, dir. Kirill Nenashev, Russia, 2015, 93'
// BILETY // TICKETS: 10 Zł

G. / HR 21
SALA KINOWA / CINEMA HALL
ŚWIATOWY DOKUMENT
„Szwedzka teoria miłości”, reż. Erik Gandini, Szwecja, 2015, 76'
INTERNATIONAL DOCUMENTARY
„The Swedish Theory of Love”, dir. Erik Gandini, Sweden, 2015, 76'
// BILETY // TICKETS: 10 Zł

20.11.2016 / NIEDZIELA / SUNDAY

G. / HR 15
SALA WIELKA / THE GRAND HALL
POKAZ FILMÓW NAGRODZONYCH: ZŁOTY, SREBRNY I BRĄZOWY ZAMEK SCREENING OF THE WINNING PICTURES OF THE 2016 OFF CINEMA FESTIVAL
// BILETY // TICKETS: 5 Zł

G. / HR 15.30
SALA KINOWA / CINEMA HALL
RETROSPEKTYWA PAWŁA ŁOZIŃSKIEGO, 118'
„Struktura”, Polska, 1989, 6'
„Chemia”, Polska, 2009, 58'
„Ojciec i syn”, Polska, 2013, 54'
PAWEŁ ŁOZIŃSKI: A RETROSPECTIVE, 118'
„Structure”, Poland, 1989, 6'
„Chemistry”, Poland, 2009, 58'
„Father and Son”, Poland, 2013, 54'
// BILETY // TICKETS: 10 Zł

G. / HR 17.45
SALA KINOWA / CINEMA HALL
RETROSPEKTYWA BOGDANA DZIWORSKIEGO, 76'
„Tren dla miasta Szydłowa”, Polska, 1974, 10'

„Olimpiada”, Polska, 1978, 17'
„Dwubój klasyczny”, Polska, 1978, 11'
„Szapito”, Polska, 1985, 29'
„Sen”, Polska, 1987, 9'
BOGDAN DZIWORSKI'S CINEMATIC RETROSPECTIVE, 76'
„A Lament for the Town of Szydłów”, Poland, 1974, 10'
„Olympics”, Poland, 1978, 17'
„Nordic Combined”, Poland, 1978, 11'
„Shapito”, Poland, 1985, 29'
„The Dream”, Poland, 1987, 9'
// BILETY // TICKETS: 10 Zł

G. / HR 19
PIES ANDALUZYJSKI
DOKUMENTY MUZYCZNE W PSIE
„Control”, reż. Anton Corbijn, Australia, Japonia, USA, Wielka Brytania 2007, 121' (z taśmy 35 mm!)

MUSIC DOCUMENTARIES AT PIES ANDALUZYJSKI
„Control”, dir. Anton Corbijn, Australia, Japonia, USA, Great Britain 2007, 121' (35 mm screening!)

// WSTĘP WOLNY // FREE ENTRY

G. / HR 19.15
SALA KINOWA / CINEMA HALL
RETROSPEKTYWA PAWŁA ŁOZIŃSKIEGO, 94'
„Werka”, Polska, 2014, 46'
„Sławomir Mrożek przedstawia”, Polska, 1997, 48'
PAWEŁ ŁOZIŃSKI: A RETROSPECTIVE, 94'
„Werka”, Poland, 2014, 46'
„Sławomir Mrożek Presents”, Poland, 1997, 48'
// BILETY // TICKETS: 10 Zł

G. / HR 21
SALA KINOWA / CINEMA HALL
ŚWIATOWY DOKUMENT
„Fuocoammare. Ogień na morzu”, reż. Gianfranco Rosi, Włochy, 2016, 108'
INTERNATIONAL DOCUMENTARY
„Fuocoammare. Fire at Sea”, dir. Gianfranco Rosi, Italy, 2016, 108'
// BILETY // TICKETS: 10 Zł

The background is a solid teal color with several large, abstract, geometric shapes in a slightly darker shade of teal. These shapes are layered and overlap, creating a sense of depth and movement. The shapes include a large, irregular polygon on the left, a curved shape at the top right, and several rectangular and trapezoidal shapes at the bottom.

KON- KURS

COMPETITION

3 SECONDS OF DARKNESS, 9 SECONDS OF LIGHT

3 SEKUNDY MROKU, 9 SEKUND ŚWIATŁA

REŻYSERIA / DIRECTED BY
MARIA PONOMARYOVA

PRODUKCJA / PRODUCED BY
MARIA PONOMARYOVA

KRAJ / COUNTRY
ROSJA / RUSSIA

ROK / YEAR
2015

CZAS / TIME
22'

PL Dzień. Noc. Światło sięga na dystans 16 mil w morze. Prowadzi statki do domu. I żyje własnym życiem, na które składają się dnie i noce sześciu osób.

Maria Ponomaryova – urodziła się w Riazaniu. Zanim rozpoczęła studia we Wszechrosyjskim Państwowym Uniwersytecie Kinematografii przez kilka lat pracowała jako dziennikarz telewizyjny. W 2009 roku dołączyła do Pracowni Filmu Dokumentalnego Igora Grigoriewa. Studia ukończyła w 2014 roku.

EN Day. Night. The light covers 16 miles over the sea. It leads the ships home. It lives its own life; six people contribute to it.

Maria Ponomaryova – was born in the city of Ryazan. Prior to entering VGIK she had been working as a TV journalist for a few years. In 2009 she entered the documentary workshop led by Igor Grigoriev. Graduated from VGIK in 2014.

7 DAYS IN ST. PETERSBURG

7 DNI W SANKT PETERSBURGU

REŻYSERIA / DIRECTED BY
REUVEN BRODSKY

PRODUKCJA / PRODUCED BY
REUVEN BRODSKY

KRAJ / COUNTRY
IZRAEL / ISRAEL

ROK / YEAR
2015

CZAS / TIME
60'

PL Kamera towarzyszy w podróży Lizy do Sankt Petersburga, gdzie po raz pierwszy od 12 lat będzie mogła przytulić się do swojego syna. Liza wyemigrowała do Izraela, podążając za swoim synem, Leonidem. Rok później, Leonid zdecydował się powrócić do Rosji, a Liza pozostała z resztą rodziny w Izraelu. Ich spotkanie jest burzliwą wędrówką emocji, dzięki której oboje będą wreszcie w stanie objąć się i szczerze, prawdziwie przytulić. Jednocześnie, będzie to gest pożegnania, chyba że Lizie uda się spełnić swoje marzenie: przekonać syna do powrotu do Izraela, mimo ceny jaką za to zapłaci. Musi bowiem odbyć tam karę półtora roku więzienia. Subtelny, poetycki, film o więzi rodzica i dziecka oraz o istocie ich wzajemnej zależności, która zmienia się wraz z upływem czasu.

Reuven (Rodeon) Brodsky – urodził się w 1981 roku w ZSRR. W 2000 roku wyemigrował do Izraela. Absolwent Szkoły Filmu i Telewizji im. Sam Spiegla. Jest reżyserem, autorem zdjęć, montażystą i producentem. Do tej pory zrealizował dwa filmy: „7 days in Petersburg” oraz „Home movie”.

EN The film follows Liza's visit to St. Petersburg, where she will have the chance to hug her son for the first time in 12 years. Liza immigrated to Israel following her son Leonid. A year later he decided to return to Russia, and she remained in Israel with the rest of her family. Their encounter is a tumultuous emotional journey, through which they eventually reach at a moment where one true hug is possible. It will also be their goodbye hug, unless Liza succeeds in realizing her dream to bring Leonid back to Israel despite the heavy price he'll have to pay — a year and a half in jail. It is a poetic, delicate film about the relationship between parent and child, and the nature of dependency between them that is prone to change as time goes by.

Reuven (Rodeon) Brodsky – was born in the Soviet Union in 1981. In 2000 he immigrated to Israel. Graduate School of Film “Sam Spiegel” director, cinematographer, editor & producer. He made two films: “7 days in Petersburg” and “Home movie”.

BUDZIK OUT OF THE BLUE

REŻYSERIA / DIRECTED BY
PIOTR MAŁECKI

PRODUKCJA / PRODUCED BY
WAJDA STUDIO

KRAJ / COUNTRY
POLSKA / POLAND

ROK / YEAR
2015 CZAS / TIME
33'

PL Cyprian, Filip, Ola i Kuba – czworo spośród piętnastorga młodych pacjentów podwarszawskiej Kliniki Budzik. Od dłuższego czasu są w śpiączce. Ich rodzice są zdeterminowani, by pomóc im wrócić do życia. Film opowiada niezwykłą historię ludzi, którzy w obliczu osobistej tragedii nie poddają się, są pełni nadziei, walcząc o życie i zdrowie swoich dzieci.

Piotr Małecki – reżyser i fotograf. Studiował na Uniwersytecie Śląskim, w Bournemouth & Poole College, a także w Szkole Wajdy. Pracował dla światowych czasopism, takich jak: „Der Spiegel” czy „New York Times”. Jest reżyserem w Napo Foundation, która pomaga młodym ludziom wejść w świat fotografii, a także współwłaścicielem agencji Napo Images.

EN Cyprian, Filip, Ola i Kuba are four of the fifteen young charges of the Budzik Clinic near Warsaw. They have been in a coma for a long time. Their parents are determined to help them return to life. The film tells the extraordinary story of people who, faced with personal tragedy, do not give up but carry on full of hope, fighting for the life and health of their children.

Piotr Małecki – director and photographer. Studied at the University of Silesia, Bournemouth & Poole College, and at the Wajda School. Małecki can boast commissions done for such renowned international titles as “Der Spiegel” or the “New York Times”. He is also a director at Napo Foundation, who helps young people enter the world of photography and co-owns Napo Images agency.

COAL INDIA ZAGŁĘBIE

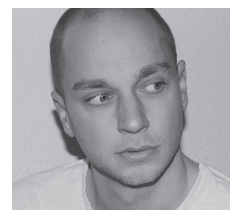

REŻYSERIA / DIRECTED BY
FELIX RÖBEN, AJAY KOLI

PRODUKCJA / PRODUCED BY
FELIX RÖBEN

KRAJ / COUNTRY
NIEMCY / GERMANY

ROK / YEAR
2015 CZAS / TIME
47' 21"

PL „Coal India” to filmowy esej o pracy fizycznej i jej niezmiennie powtarzających się, cyklicznych ruchach i gestach. To film o ludziach pracujących w preindustrialnych warunkach w zagłębiu węglowym w okolicy miasta Dhanbad w Indiach. Film ukazujący prawdopodobnie najcięższy rodzaj pracy fizycznej i trudu, który w zdominowanym technologią XXI wieku dostrzegany jest w coraz mniejszym stopniu.

Felix Röben – zajmuje się tworzeniem scenariuszy, filmem eksperymentalnym i dokumentalnym. „Coal India” to jego pierwszy większy projekt i jednocześnie praca dyplomowa.

EN “Coal India” is a cinematic essay on physical labour and its cyclical movements. It portrays people who work under pre-industrial conditions in the coalfields near Dhanbad, India. The film shows heaviest physical labour that is increasingly invisible in our technologized 21st century.

Felix Röben – work as a screenwriter, experimental and documentary filmmaker and “Coal India” his first wider project and his graduation film at the University.

DOM HOME

REŻYSERIA / DIRECTED BY
FILIP JACOBSON

PRODUKCJA / PRODUCED BY
**GDYŃSKA SZKOŁA
FILMOWA**

KRAJ / COUNTRY
POLSKA / POLAND

ROK / YEAR CZAS / TIME
2016 27'

PL Na zasadzie milczącej obserwacji, film ukazuje przytułek dla starszych, bezdomnych osób, prowadzony przez dwie niezwykle siostry, które korzystają z niekonwencjonalnej metody by ich podopieczni byli uśmiechnięci i szczęśliwi.

Filip Jacobson – jest reżyserem filmów dokumentalnych, ukończył filmoznawstwo na Uniwersytecie Łódzkim oraz Gdyńską Szkołę Filmową. Kontynuuje naukę na Wyższej Szkole Sztuk Medialnych w Kolonii. Brał udział w programie wymiany studenckiej z kubańską ECITV oraz uczestniczył w EsoDoc Workshops, Goshort Talent Campus czy Polska Doc. Angażuje się w zorientowane społecznie projekty dokumentalne, organizował warsztaty filmowe dla dzieci i młodzieży w Turcji, Rumunii i Polsce.

EN Film show in observatory way home for old homeless people leaded by two extraordinary sisters who use unconventional method to keep their clients bright and happy.

Filip Jacobson – documentary film director. Graduated in Film Studies in Łódź University, Gdynia Film School in Poland. Continue his education in Academy of Media Arts Cologne in Germany. Took part in exchange program with ECITV in Cuba, EsoDoc Workshops, Goshort Talent Campus, Polska Doc. Involved in social documentary projects, organized film workshops for children and youth in Turkey, Romania and Poland.

EL SUBMARINE SUBMARINÉ

REŻYSERIA / DIRECTED BY
WENCESLAO SCZORYK

PRODUKCJA / PRODUCED BY
IMAGENFACTORY

KRAJ / COUNTRY
HISZPANIA / SPAIN

ROK / YEAR CZAS / TIME
2016 21'

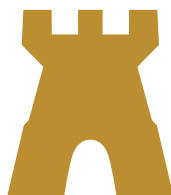

PL Juan Mariné ma już 95 lat, jednak każdego dnia o 10 rano pojawia się w swoim laboratorium w piwnicach Szkoły Filmowej, które zdołało już zyskać nazwę Submariné. Kawałek po kawałku, pasjonat udoskonala swoją ogromną maszynę, która ma jeden cel – przywrócić zniszczonej taśmie celuloidowej splendor i jakość, jakie miały w chwili premierowego pokazu.

Wencelao Sczoryk – pochodzi z Argentyny. Studiował sztuki piękne w Buenos Aires a następnie przeniósł się do Hiszpanii, gdzie uczył się fotografii i aktorstwa. Odbył również kurs operatorski w ECAM, madryckiej szkole filmowej. Jest założycielem własnej wytwórni Imagenfactory, która firmuje jego realizacje. Jego krótkometrażowy film pt. „Live” brał udział w ponad 70 festiwalach filmowych. Obecnie pracuje jako kierownik postprodukcji w Madryckiej Szkole Filmowej.

EN Even with 95 years old, every day at 10 am, Juan Mariné arrives to his lab in the School of Cinema. A place called “The Submarine”. Piece by piece perfects his colossal machine whose one goal is to restore the splendor of the opening to the celluloid damaged.

Wencelao Sczoryk – he is from Argentine. He studied Fine Arts in Buenos Aires. He later moved to Spain where he learned photography, acting, and took a course of Cinematography at the ECAM, the film school of Madrid. Create Imagenfactory, his production company that signs his work as a filmmaker. He is the director of “Live”, the short film that participate in more than 70 film festivals. Currently working as Post Production Supervisor at Madrid Film School.

EPICLY PALESTINE'D: THE BIRTH OF SKATEBOARDING IN THE WEST BANK

EPICKO SPALESTYNOWANY

REŻYSERIA / DIRECTED BY
THEO KRISH, PHILIP JOA

PRODUKCJA / PRODUCED BY
THEO KRISH, PHILIP JOA

KRAJ / COUNTRY
WIELKA BRYTANIA / GREAT BRITAIN

ROK / YEAR
2015

CZAS / TIME
26'

PL Mała grupka palestyńskich skateboardzystów przyciągnęła uwagę deskorolkowego świata, budując od podstaw scenę skateboardową na Zachodnim Brzegu Jordanu – gdzie nawet zakup deskorolki graniczy z niemożliwością – jednocześnie zmagając się z wyzwaniami życia pod wojskową okupacją.

Theo i Phil – są skateboardzistami z Londynu, którzy wybrali się w podróż do Palestyny z naręczem deskorolek, by rozdać je tamtejszym pasjonatom. Powrócili ze swoim pierwszym filmem dokumentalnym.

EN A small group of Palestinian teenagers gains the attention of the skateboarding world, when they create a skate scene in the West Bank – a place where you can't even buy a skateboard – whilst facing the challenges of living under military occupation.

Theo & Phil – are two skateboarders from London who travelled to Palestine with a bag full of skateboards to donate. They returned with a documentary. It is their first one.

GORAN I JEGO KARAWANA

GORAN THE CAMEL MAN

REŻYSERIA / DIRECTED BY
MARCIN LESISZ

PRODUKCJA / PRODUCED BY
STOWARZYSZENIE LUBIŃSKA GRUPA FILMOWA „UISEL STUDIO”

KRAJ / COUNTRY
POLSKA / POLAND

ROK / YEAR
2016

CZAS / TIME
17'

PL Goran jest z pochodzenia Szwajcarem, który od 27 lat podróżuje cygańskim wozem w towarzystwie swoich psów, kóz i wielbłąda, tworząc żywe tableau karawany na Jedwabnym Szlaku. W ten sposób przemierzył: Mongolię, Iran, Turcję, Włochy, Francję i inne kraje.

Marcin Lesisz – jest reżyserem, operatorem i podróżnikiem. Absolwent Uniwersytetu Sztuki i Projektowania w Łodzi oraz student kierunku operatorskiego na Wydziale Radia i Telewizji im. K. Kieślowskiego. Prezes i założyciel Stowarzyszenia Lubińska Grupa Filmowa Uisel Studio, które stawia sobie za cel kultywowanie regionalnych wartości poprzez realizowanie filmów dokumentalnych, fabularnych i klipów muzycznych.

EN A short document presenting an excerpt from the ordinary life of a wanderer. Goran is Swiss, who travels to his gypsy wagon with his dogs, goats and camel recreating the Silk Road. His lifelong dream was consistently between 27 years of age, traversing Mongolia, Iran, Turkey, Italy, France etc.

Marcin Lesisz – director, cameraman, explorer, a graduate of the University of Art and Design in Łódź, and student of the Art of Cinematography Department of Radio and Television in Katowice. President and founder of Lubin Film Group Uisel Studio, the host for the purpose of cultivating a regional value through the realization of short documentaries, feature films and music videos.

HE ON

REŻYSERIA / DIRECTED BY
SAM KALANTARI

PRODUKCJA / PRODUCED BY
SAM KALANTARI

KRAJ / COUNTRY
IRAN

ROK / YEAR
2015 CZAS / TIME
31'

PL Manekin to najczęściej lalka z ruchomymi kończynami, którą wykorzystują artyści, krawcy i krawcowe, dekoratorzy witryn sklepowych, a także inni, którym służy do pokazywania lub przymiarek ubiorów. W tym filmie, rdzeniem narracji jest powstawanie i egzystencja manekinów. Choć są stworzone jako równe, wszechwładne przeznaczenie zgotuje im różne koleje losu. Być może zatem film ten jest opowieścią o przeznaczeniu...

Sam Kalantari – jest reżyserem i producentem „He”. W swoim dorobku ma już pięć filmów dokumentalnych: „This woman is talking”, „Friday was a bad day”, „My heart is full of puppets”, „Ceremonial Dishes” and „From No.37”. Wyreżyserował także dwa filmy krótkometrażowe: „Unknown desire” oraz „Somewhere close by”.

EN A mannequin is an often articulated doll used by artists, tailors, dress-makers, window dressers and others especially to display or fit clothing...this film is the narrative of creation and existence of some mannequins. Although they are equally create, omnipotent fate prevents the equal denouement...so this film is perhaps the tale of fate...

Sam Kalantari – is director and producer of “He”. He made five documentary films: “This woman is talking”, “Friday was a bad day”, “My heart is full of puppets”, “Ceremonial Dishes” and “From No.37”. Sam is also director of two short films: “Unknown desire” and “Somewhere close by”.

LAST SHIP OSTATNI STATEK

REŻYSERIA / DIRECTED BY
DANIELE RAGUSA

PRODUKCJA / PRODUCED BY
**DANIELE RAGUSA,
CARLO DISTEFANO,
DAVIDE IACONO**

KRAJ / COUNTRY
WŁOCHY / ITALY

ROK / YEAR
2016 CZAS / TIME
10' 31"

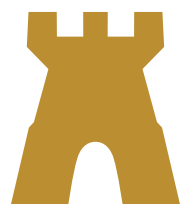

PL Dokładnie tam, gdzie Luchino Visconti kręcił film pt. „Ziemia drży” (1948), rodzina Rodolico od czterech pokoleń budowała łodzie. Wokół nich cała społeczność gromadziła i odnajdywała własną tożsamość. To właśnie w drewnie zawarze się i pozostanie pamięć o wielowiekowym rzemiośle, dzięki wiedzy i pracy ostatniego z rodu okrętowych cieśli.

Daniele Ragusa Monsoriu – ukończył w 2009 roku studia operatorskie na wydziale DAMS (teatru, sztuki i muzyki) Uniwersytetu Roma Tre. W 2014 roku pracował przy realizacji „Pentameronu” Matteo Garrone (nominacja do Złotej Palmy w Cannes). W 2015 roku pracował jako II reżyser przy „Quel bravo ragazzo”, filmie Enrico Lando, z Jordi Mollą w roli głównej, a także nakręcił krótkometrażowy „Giorno Lento”, oparty na wydarzeniach związanych z masakrą w mieście Aurora w 2012 roku, oraz dwie reklamy „1969” dla Fiata i „Comfortable” dla francuskiego Pxiela.

EN In the same places where “La Terra Trema” by Luchino Visconti (1948) was filmed, the Rodolico family has been building ships for four generations. If yesterday around these shipwrights a whole community used to gather and identify itself, today that world is disappearing because of the changing times. However, it is the Wood that still preserves and builds the memory of a very ancient knowledge: the one of the last shipwrights.

Daniele Ragusa Monsoriu – graduated in 2009 in Cinematography at DAMS University in Rome3 with an inquiry thesis titled: “I non autori Hollywoodiani”. In 2014 he worked for the film “Tale of Tales” by Matteo Garrone (Golden Palm nomination in Cannes Festival). In the same year he wrote and directed “Always”, spot for the Milanese brand Fernet-Branca. In 2015 he worked as assistant director for the film “Quel bravo ragazzo” by Enrico Lando, with Jordi Mollà. In the same year he shot a short film, “Giorno Lento”, based on the facts of the Aurora massacre, and two commercials: “1969” for the Fiat and “Comfortable”, a commercial for Pxiel French brand.

MELANCHOLIA MELANCHOLY

REŻYSERIA / DIRECTED BY
KLARA KOCHAŃSKA

PRODUKCJA / PRODUCED BY
PWSFTviT W ŁODZI

KRAJ / COUNTRY
POLSKA / POLAND

ROK / YEAR
2016 CZAS / TIME
20'

PL Cztery kobiety po pięćdziesiątce dyskutują o polityce, menopauzie, dzieciach, rodzicach i niezakreconym gazie. Dlaczego są ciągle w trasie, dokąd jadą i czym się zajmują, kiedy się nie kłócą? Dokumentalna komedia o urokach klimakterium.

Klara Kochańska – urodziła się w 1984 roku w Krakowie. Studiowała na Uniwersytecie Warszawskim w Kolegium Międzywydziałowych Interdyscyplinarnych Studiów Humanistycznych, Wydziale Kulturoznawstwa. Pracowała jako współautorka sesji zdjęciowych oraz współtworzyła nowy wizerunek Teatru Dramatycznego w Warszawie. Od 2009 roku jest studentką Wydziału Reżyserii w PWSFTviT w Łodzi. Obecnie pracuje nad scenariuszem i pre-produkcją pełnego metrażu. Wychowuje czteroletniego syna. Jest autorką filmów krótkometrażowych pokazywanych na festiwalach w Polsce i za granicą oraz emitowanych w telewizji. Realizatorka teledysków do utworów „The Cliff” i „Enchanted” Klary Jędrzejewskiej.

EN Four women in their fifties discuss politics, menopause, children, parents and forgetting to turn the gas off. Why are they continually on the road, where do they go and what do they do when they're not arguing? A documentary comedy about the charms of the climacteric.

Klara Kochańska – was born in 1984 in Cracow. She studied five years at the University of Warsaw, attending the College of Interfaculty Interdisciplinary Studies in Humanities, focusing chiefly on Cultural Studies. Kochańska has worked as a co-author of photoshoots and contributed to the new brand image of the Dramatic Theatre of Warsaw. Since 2009, Kochańska has been a student of direction at the Łódź Film School. Currently, the artist is working on a screenplay and pre-production of a full-length project and takes care of their 4-year-old son. Her short films have been shown at festivals in Poland and abroad, as well as broadcast on television. Kochańska also made music videos for Klara Jędrzejewska's songs “The Cliff” and “Enchanted”.

MIEJSCY KOWBOJE URBAN COWBOYS

REŻYSERIA / DIRECTED BY
PAWEŁ ZIEMIŃSKI

PRODUKCJA / PRODUCED BY
WAJDA STUDIO

KRAJ / COUNTRY
POLSKA / POLAND

ROK / YEAR
2016 CZAS / TIME
30'

PL Dylan mieszka w Dublinie, w tzw. złej dzielnicy – Clondalkin, znanej z kultury „miejskich kowbojów”, czyli nastolatków nielegalnie hodujących dzikie konie. Kowboje spędzają całe dni, jeżdżąc na oklep, ale nocą wypuszczają konie na wolność ze względu na oficjalne zakazy – władze miejskie zwalczają te zwyczaje. Osierocony i wychowywany przez dziadków 14-letni Dylan, swojego pierwszego konia nazywa imieniem zmarłej matki – Shelly. „Miejscy kowboje” to opowieść o miłości, marzeniach i szalonej przygodzie, jaką jest pasja do dzikich koni.

Paweł Ziemiński – urodzony w 1981 roku, absolwent PWSFTviT w Łodzi oraz Szkoły Wajdy w Warszawie. Nominowany do nagród IDFA za dokumentalny film pt. „Rogalik” (2012), nagradzany również m.in. na: Festiwalu Zagreb Dox, Festiwalu Alcine (Nagroda Główna), festiwalach w Oberhausen, Pekinie, Bukareszcie, Krakowie i innych. Oprócz reżyserii, zajmuje się animacją społeczną – organizuje warsztaty dla tzw. trudnej młodzieży.

EN Dylan lives in Dublin's Clondalkin, an area with something of an inferior reputation. It is known for its unique “urban cowboys”, teenagers who illegally keep wild horses. The cowboys spend their days riding the horses bareback, only to let them go free at night due to the official ban, as the local authorities try to eradicate the custom. Dylan, an orphaned 14-year-old fostered by his grandparents, calls his first horse Shelly, the name of his late mother. “Urban Cowboys” is a story about love, dreams and the wild adventure that comes with the passion for wild horses.

Paweł Ziemiński – was born 1981, is a graduate of the Film School in Łódź and the Wajda School in Warsaw. Nominated for IDFA awards for his documentary “Rogalik” (2012), also received awards at the Zagreb Dox Festival, Alcine Festival (First Prize), at festivals in Oberhausen, Beijing, Bucharest, Cracow and others. Apart from directing films, Ziemiński is involved in social projects, organizing workshops for the so-called “difficult youth”.

MÓJ PIERWSZY RAZ MY FIRST TIME

REŻYSERIA / DIRECTED BY
KRZYSZTOF KUŹNICKI

PRODUKCJA / PRODUCED BY
**ANNA WIŚNIEWSKA,
STOWARZYSZENIE KAMERA**

KRAJ / COUNTRY
POLSKA / POLAND

ROK / YEAR CZAS / TIME
2016 15'

PL Opowieść dokumentalna o zwykłym dniu pana Henia, w którym wydarzyło się coś niezwykłego.

Krzysztof Kuźnicki – urodził się w 1974 roku w Szczecinie. Samouk filmowy, specjalizuje się w filmach dokumentalnych oraz w tworzeniu klipów muzycznych. Założyciel Stowarzyszenia Kamera, realizator projektów z zakresu edukacji filmowej skierowanych do seniorów i młodzieży.

EN A documentary tale about an ordinary day in the life of Heniu, a day in which something extraordinary came to pass.

Krzysztof Kuźnicki – was born 1974, comes from Szczecin; he is a self-taught filmmaker, specialising in documentaries and music videos. As the founder of the NGO Kamera, he is the director of film projects addressed the elderly and youth.

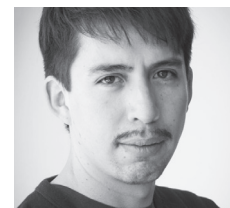
MOMENTS OF CAMPAIGN URYWKI Z KAMPANII

REŻYSERIA / DIRECTED BY
TOMÁS ASTUDILLO

PRODUKCJA / PRODUCED BY
TOMÁS ASTUDILLO

KRAJ / COUNTRY
EKWADOR / ECUADOR

ROK / YEAR CZAS / TIME
2015 52'

PL Choć film ten jest zapisem historycznych wydarzeń, skupia się jednak na domniemanej dwoistości publicznej osoby Rafaela Correi. Kamera spogląda za kuliszy wyścigu o reelekcję na fotel prezydenta w 2013 roku, by w zdystansowanej wobec barw kampanii czarno-białej tonacji, zachęcić widza do refleksji na temat tego, jak w Ekwadorze robi się politykę.

Tomás Astudillo – urodził się w 1985 roku w Quito, jest reżyserem, producentem i operatorem filmowym. Od 2010 roku współpracował przy realizacji kilku krajowych i międzynarodowych filmów fabularnych i krótkometrażowych. W 2012 roku powstał jego pierwszy dokument, zatytułowany „Solid Ocean”. W 2013 roku wyreżyserował i wyprodukował kolejny film dokumentalny, „Moments of Campaign”. Od 2014 roku Astudillo współpracuje z ekwadorskim artystą Adrianem Balsecą, którego instalacja „Middle Way” zdobyła Nagrodę Paryską na Biennale w Cuenca. Astudillo uzyskał również dyplomy w zakresie sztuk widowiskowych (Lyon, 2006), realizacji obrazu (Institut National Supérieur des Arts du Spectacle, Bruksela, 2009) oraz dokumentu kreatywnego (Grenoble, 2010).

EN Beyond being a historical record this film explores the implied duality of Rafael Correa's public figure. The behind-the-scenes 2013 presidential re-election race, in campaign-distant black and white invites us to reflect on Ecuador's way of doing politics.

Tomás Astudillo – was born in 1985 in Quito, is a director, producer and cinematographer. Since 2010 he has worked on several national and international feature films and short films. In 2012 he released his first documentary film “Solid Ocean”. In 2013 he directed and produced the documentary “Moments of Campaign” to be released in 2015. Since 2014 he has collaborated with the Ecuadorian artist Adrian Balseca whose installation “Middle Way” won the Paris prize in Cuenca's Biennale. Tomás holds a Bachelor of Performing Arts (Lyon, 2006), a Bachelor of Image (National Institute of Performing Arts, Brussels, 2009) and a Masters in Creative Documentary (Grenoble, 2010).

NAUKA EDUCATION

REŻYSERIA / DIRECTED BY
EMI BUCHWALD

PRODUKCJA / PRODUCED BY
PWSFTVIT W ŁODZI

KRAJ / COUNTRY
POLSKA / POLAND

ROK / YEAR CZAS / TIME
2016 19' 38"

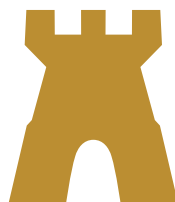

PL Czwartoklasiści muszą nauczyć się na pamięć wiersza „Nauka” Juliana Tuwima.

Emi Buchwald (Mazurkiewicz) – urodziła się w 1991 roku w Dąbrowicach. Studiuje reżyserię w Szkole Filmowej w Łodzi. Zanim rozpoczęła edukację w Łodzi, ukończyła kurs dokumentalny w Szkole Reżyserii Filmowej Andrzeja Wajdy, gdzie zrealizowała swój pierwszy krótki dokument pt. „Bracia”. Kolejne etiudy fabularne i dokumentalne były pokazywane na festiwalach polskich i zagranicznych. Tworzy blog fotograficzny: zwyklaki.tumblr.com.

EN Fourth-graders at a primary school have to learn Julian Tuwim's poem “Nauka” by heart.

Emi Buchwald (Mazurkiewicz) – was born in 1991 in Dąbrowice. She is studying direction at the Łódź Film School, and has completed a documentary course at the Wajda School, where she made her first short documentary entitled “Bracia”. Her subsequent feature and documentary shorts have been screened at national and international festivals. Buchwald is also behind the photographic blog zwyklaki.tumblr.com.

NAUKA CHODZENIA LEARNING TO WALK

REŻYSERIA / DIRECTED BY
MARCIN KOPEĆ

PRODUKCJA / PRODUCED BY
SHIPSBOY / DAWID JANICKI

KRAJ / COUNTRY
POLSKA / POLAND

ROK / YEAR CZAS / TIME
2016 51'

PL Główny bohater filmu to postać wielowymiarowa – gangster, który stara się być dobrym człowiekiem. W jego przypadku nie jest to jednak łatwe. Całe dotychczasowe życie sprawiał cierpienie innym i wzbudzał w ludziach strach. Piotr, czterdziestopięcioletni były członek warszawskiej mafii, po wyjściu z więzienia próbuje ułożyć sobie życie od nowa. Osoba, która zaczyna się do niego zbliżać to Magda – artystka, absolwentka ASP. Czy Piotr dostosuje się do swojego nowego życia opartego na innych wartościach niż te dotychczas wyznawane, czy jego przemiana będzie trwała?

Marcin Kopeć – debiutujący reżyser, dokumentalista, autor teledysków, spotów i videoartów. Jako scenarzysta i reżyser realizował takie programy, jak: „Michniewicz. Inny świat” i „Odlotowy ogród”. Absolwent filozofii na Uniwersytecie Gdańskim, szkolił się na Scratch DJ Academy New York, a dokumentalny warsztat doskonalił pod okiem Krzysztofa Krauzego oraz Sergieja Łożnicy.

EN The film's protagonist is a multidimensional character – a gangster who strives to be a good man. In his case, this is by no means easy. So far, he has been the cause of suffering and fear in others. At 45, Piotr has a past of being with the Warsaw mafia, and now, after his release from prison, tries to get his life back on track. The person who grows attached to him is Magda, an artist, a Fine Arts graduate. Will Piotr adapt to his new life, a life based on different values than those he professed hitherto, will his transformation prove permanent?

Marcin Kopeć – is a debuting documentary director, author of music videos, video spots and video art. As a screenwriter and director, Kopeć has contributed to such television programmes as “Michniewicz. Inny świat” and “Odlotowy ogród”. Graduated in Philosophy from the University of Gdańsk and attended the Scratch DJ Academy New York. His documentary skill was honed under the supervision of such master craftsmen as Krzysztof Krauze and Sergiej Łożnica.

NOBODY DIES HERE NIKT TU NIE UMIERA

REŻYSERIA / DIRECTED BY
SIMON PANAY

PRODUKCJA / PRODUCED BY
SIMON PANAY

KRAJ / COUNTRY
FRANCJA / FRANCE

ROK / YEAR
2016 CZAS / TIME
23' 08"

PL Kopalnia złota w Permie w Beninie. Niektórzy marzą o tym by coś znaleźć, inni zdali już sobie sprawę, że nie ma tu nic do odnalezienia. Niektórzy niezmordowanie pracują by dokopać się bogactwa, inni podczas poszukiwań umarli, realizując do końca to marzenie. Jest też kilku takich, którzy mówią, że nikt tutaj nie umiera.

Simon Panay – ma zaledwie 22 lata. Debiutancki krótki metraż fabularny „Drôle de Guerre” nakręcił w wieku 19 lat. Film zakwalifikował się ponad 50 razy do oficjalnych pokazów festiwalowych, otrzymał 15 nagród i pokazywany był przez dwie stacje telewizyjne (Eurochannel, Shorts TV). W 2012 roku, Panay zrealizował swój pierwszy afrykański dokument, „Tontines, une affaire de femmes” (52 min), a w 2014 roku powstał drugi: „Waiting for the (t)rain” (26 min). Ten ostatni obraz pojawił się na ponad 85 festiwalach i zdobył 17 nagród. W tym samym roku Panay został wyróżniony nagrodą dla młodego talentu reżyserskiego przez prestiżową organizację ARP. Jego pierwszy duży projekt fabularny zostanie wyprodukowany przez Gérarda Krawczyka (Je Hais les Acteurs, l'été en pente douce, Taxi 2,3,4, Wasabi, Fanfan la Tulie, l'Auberge Rouge...).

EN Perma gold mine, Benin. Some dream to find something, others realized there was nothing to be found. Some dig relentlessly hoping to become rich, others died in the process. And a few of them say that here, nobody dies.

Simon Panay – is 22, he made his first fiction short film “Drôle de Guerre” at 19 and get more than 50 official selections, 15 awards and two TV screenings (Eurochannel, Shorts TV). 2012, he shot his first documentary film in Africa: “Tontines, une affaire de femmes” (52 min) and 2014 his second documentary “Waiting for the (t)rain” (26 min). This film get more than 85 Official Selections all over the world, 17 Awards. 2014, he received a prize of best talented young director of the year from the prestigious organization ARP. His first feature film project is produced by Gérard Krawczyk (Je Hais les Acteurs, l'été en pente douce, Taxi 2,3,4, Wasabi, Fanfan la Tulie, l'Auberge Rouge...).

OBIĘKT OBJECT

REŻYSERIA / DIRECTED BY
PAULINA SKIBIŃSKA

PRODUKCJA / PRODUCED BY
STUDIO MUNKKA / STUDIO PUK

KRAJ / COUNTRY
POLSKA / POLAND

ROK / YEAR
2015 CZAS / TIME
14' 40"

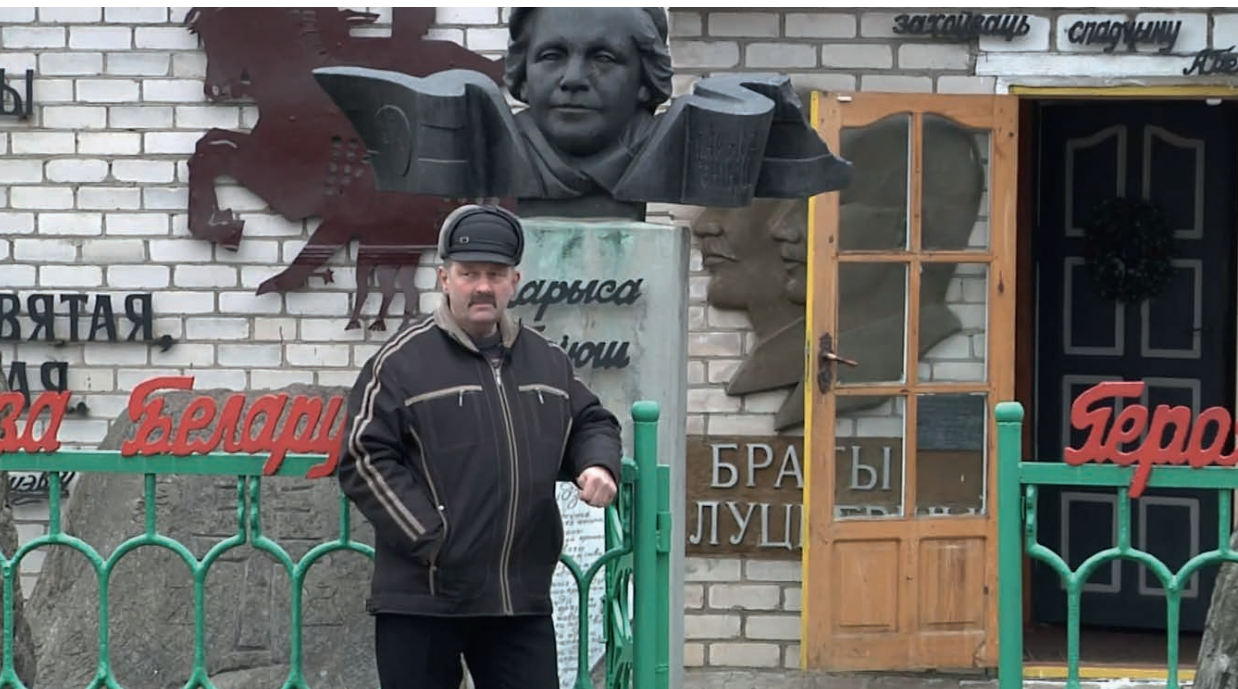

PL „Obiekt” to kreacyjny obraz akcji poszukiwawczej, rozgrywającej się w przestrzeni dwóch światów – na lodowej pustyni oraz pod wodą. Narracja filmu prowadzona jest z punktu widzenia ekipy ratunkowej, nurka wkraczającego do podlodowego świata oraz zwykłych ludzi, oczekujących na brzegu.

Paulina Skibińska – urodzona w 1987 roku w Kowarach niedaleko Jeleniej Góry. W 2009 roku ukończyła Państwowe Pomaturalne Studium Animatorów Kultury SKiBA we Wrocławiu na kierunku film. W 2014 roku obroniła magisterium w Państwowej Wyższej Szkole Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi na specjalizacji scenariopisarstwo. Obecnie kontynuuje naukę na studiach doktoranckich na Wydziale Reżyserii. Jej debiutancki film dokumentalny pt. „Obiekt” był pokazywany na ponad pięćdziesięciu festiwalach na całym świecie, otrzymał też wiele nagród i wyróżnień. Na przełomie 2015 i 2016 roku Paulina otrzymała Talent Trójki w kategorii film, Nagrodę Warto „Gazety Wyborczej” w kategorii film oraz Srebrne Stypendium Kodaka.

EN “Object” is a creational portrayal of a search-and-rescue mission taking place across two worlds: on a glacial desert and under water. The story is told from the viewpoint of the rescue team, the diver who plunges into the world beneath the ice and ordinary people, awaiting on the shore.

Paulina Skibińska – was born in 1987 in Kowary near Jelenia Góra. In 2009, the author completed a Post-Secondary College for Cultural Animators SKiBA in Wrocław, specializing in film. This was followed by a master's degree obtained in 2014 at the Łódź Film School. Currently, Skibińska continues her education there as a doctoral student at the Department of Direction. “Object”, her documentary debut, was screened at over 50 festivals around the world and won numerous awards and honours. In 2015/2016, the artist received Talent Trójki Award for film, „Gazeta Wyborcza's” Warto Award for film as well, and a scholarship from Kodak which came with their Silver Award.

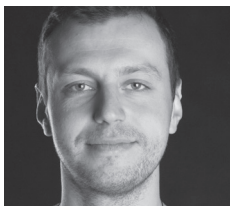
PASSING BY MIJANE, MINIONE

REŻYSERIA / DIRECTED BY
ANDREI KUTSILA

PRODUKCJA / PRODUCED BY
BELSAT TV (TVP S.A.)

KRAJ / COUNTRY
**BIAŁORUŚ, POLSKA /
BELARUS, POLAND**

ROK / YEAR CZAS / TIME
2016 14'

PL Idąc szarą ulicą tętnącego post-radzieckim klimatem miasteczka, trudno nie zauważyć podwórza wypełnionego popiersiami białoruskich bojowników o wolność. Miejsce to należy do jedyne prywatnego muzeum w miasteczku, które jest jednocześnie największym prywatnym muzeum w kraju. Zmarły niedawno, nauczyciel akademicki i naukowiec, Anatolij Bieliy, poświęcił całe życie na stworzenie tej kolekcji. Powstaje jednak pytanie czy lokalnym mieszkańcom i wszystkim Białorusinom zależy na zgromadzonych tam narodowych pamiątkach, historii swego kraju i narodowej pamięci jako takiej?

Andrei Kutsila – urodził się w 1983 roku w Baranowiczach na Białorusi. W 2007 roku uzyskał dyplom z dziennikarstwa na Białoruskim Uniwersytecie Państwowym, a w 2009 roku ukończył Białoruską Państwową Akademię Sztuk Pięknych. Obecnie pracuje jako freelancer dla wytwórni filmowych i stacji telewizyjnych.

EN In a grey street of a typical Soviet-looking town, one will hardly miss a yard housing busts of Belarusian freedom fighters. This place is the only private museum in the town and the largest private museum in the country. Academician Anatoly Bely, a scientist, devoted all his life to creating this museum. He died recently. However, do the local people as well as all Belarusians really care about the collected national artefacts, and the Belarusian history and national memory in general?

Andrei Kutsila – was born in 1983 in Baranovichi in Belarus. In 2007 he earned a degree in journalism from the Belarusian State University. In 2009 he finished the Belarusian State Academy of Arts. Currently he works as a freelancer for studios and TV.

PIANO PIANINO

REŻYSERIA / DIRECTED BY
VITA MARIA DRYGAS

PRODUKCJA / PRODUCED BY
MACIEJ DRYGAS

KRAJ / COUNTRY
POLSKA / POLAND

ROK / YEAR CZAS / TIME
2015 41'

PL Rozstrojone pianino, umundurowane niebiesko-żółtymi barwami narodowymi, stało się jednym z bohaterów rewolucji na Majdanie. Uratowała je uczennica konserwatorium. Zaprotestowała, gdy instrument chciano rzucić na barykadę. Pianino zjednoczyło protestujących na Majdanie, którzy wspólnie śpiewali poruszające pieśni ludowe i hymn Ukrainy. Muzyka okazała się groźniejsza niż butelki z koktajlami Mołotowa, a władza nazwała grających „piano ekstremistami”.

Vita Maria Drygas – reżyserka i autorka zdjęć. Urodziła się w 1984 roku w Wilnie. Absolwentka filologii francuskiej na Uniwersytecie Warszawskim. Studiowała fotografię w PWSFTviT w Łodzi. Ukńczyła program reżyserii Studio Prób w Mistrzowskiej Szkole Andrzeja Wajdy. Obecnie studentka ostatniego roku na wydziale operatorskim w Szkole Filmowej w Katowicach im. Krzysztofa Kieślowskiego.

EN The out-of-tune piano, draped in blue-yellow national colours, became one of the heroes of the Maidan revolution. It had been saved by a student of a conservatory, who protested when it was about to be thrown onto a barricade. The piano united the demonstrators on the Maidan, who sang moving folks songs and the anthem of Ukraine together. The music proved more dangerous and potent than Molotov cocktails, while the authorities referred to the people gathered around it as “the piano extremists”.

Vita Maria Drygas – born in 1984 in Vilnius, is a director and cinematographer. Graduated in French Studies from the University of Warsaw, and studied photography at the Film School in Łódź. Also, the author completed a directing programme at the Wajda School. Currently, she is in her final year of Cinematography at the Krzysztof Kieślowski Faculty of Radio and Television in Katowice.

PRZED ŚWITEM BEFORE DAWN BREAKS

REŻYSERIA / DIRECTED BY
ŁUKASZ BOROWSKI
PRODUKCJA / PRODUCED BY
STUDIO MUNK - SFP

KRAJ / COUNTRY
POLSKA / POLAND

ROK / YEAR
2016 CZAS / TIME
27'

PL Historia nastoletniego stylisty fryzur o androgynicznej urodzie, który wraz ze swoim ojcem, byłym zapaśnikiem, przemierza bezdroża albańskich gór. Skazani na siebie muszą razem stawić czoła niebezpieczeństwu, żeby w końcu się odnaleźć. „Przed świtem” jest intymnym portretem relacji między ojcem i synem, hołdem bezwarunkowej miłości, trwającej pomimo tak wielu różnic.

Łukasz Borowski – urodził się w Łodzi, reżyser i prawnik. Ukończył Szkołę Filmową w Łodzi oraz Uniwersytet Łódzki. Studiował również reżyserię w Szkole Wajdy. Jego debiut dokumentalny „Trzy dni wolności” zdobył liczne nagrody na wielu międzynarodowych festiwalach. Aktualnie pracuje nad swoim pierwszym dokumentem długometrażowym „Biegacze”, opowiadającym o sportowcach i biorących udział w ekstremalnych maratonach.

EN History of a teenage hair-stylist, a boy of androgynous looks, who wanders the pathless ways of the Albanian mountains with his father, a former wrestler. Left to their own devices, they have to face dangers in order to find themselves again. Before Dawn Breaks is an intimate portrayal of the relationships between father and son, and a homage to unconditional love despite profound differences.

Łukasz Borowski – born in Łódź, is a film director and lawyer. Graduate of the Łódź Film School and the University of Łódź, Borowski also studied direction at the Wajda School. His documentary debut, „Trzy dni wolności”, won a number of awards at numerous international festivals. Currently, the author is working on his first full-length documentary entitled „Biegacze”, a tale of runners participating in extreme marathons.

REFUGEE BLUES

REŻYSERIA / DIRECTED BY
**STEPHAN BOOKAS,
TRISTAN DAWS**

PRODUKCJA / PRODUCED BY
**STEPHAN BOOKAS,
TRISTAN DAWS**

KRAJ / COUNTRY
**FRANCJA, WIELKA
BRYTANIA / FRANCE, GREAT
BRITAIN**

ROK / YEAR
2016 CZAS / TIME
6' 10"

PL Osnową „Refugee Blues” jest znany wiersz W.H. Audena z 1939 roku, który przebrzmiewa w tle, gdy kamera stara się uchwycić jeden dzień z życia „dżungli”, obozu dla uchodźców w okolicach Calais. Ten intymny, dokumentalny wiersz zestawia ze sobą brutalną rzeczywistość częstych starć z francuskimi oddziałami prewencji z nadziejami mieszkańców obozu na lepszą przyszłość.

Stephan Bookas – mieszka w Londynie i pracuje jako filmowiec, producent oraz autor zdjęć. W tej chwili jego pierwszy długometrażowy dokument jest na etapie post-produkcji, a w najbliższym czasie czeka go realizacja kilkunastu międzynarodowych projektów fabularnych, animowanych i dokumentalnych.

Tristan Daws – jest dokumentalistą, mieszka w Londynie. Jego projekty często skupiały się na osobach marginalizowanych w życiu społecznym, zwłaszcza z uwagi na zaburzenia psychiczne. Obecnie kończy pracę nad dokumentem o relacji między młodym mężczyzną a jego chorującym na schizofrenię ojcem.

EN Set to the verses of W.H. Auden's 1939 poem, „Refugee Blues” charts a day in “the jungle”, the refugee camp outside Calais. More intimate and unlike much of what has been seen in the mass media, this documentary poem counterpoints the camp's harsh reality of frequent clashes with the French riot police with its inhabitants' longing for a better future.

Stephan Bookas – is a London-based filmmaker, producer and cinematographer. He is currently in postproduction for his first feature-length documentary and in preproduction for multiple international fiction, animation and documentary projects.

Tristan Daws – is a London-based, documentary filmmaker. His work has often focused on the marginalised in society, particularly in the field of mental health. He has been commissioned to direct several international documentary productions, and is currently in post-production on his first feature documentary, about the relationship between a young man and his schizophrenic father.

SHORES. IN THE SAFE NORTHERN SUN

DWA BRZEGI. W BEZPIECZNYM SŁOŃCU

PÓŁNOCY

REŻYSERIA / DIRECTED BY
IRENE DIONISIO

PRODUKCJA / PRODUCED BY
ILARIA MALAGUTTI

KRAJ / COUNTRY
WŁOCHY, FRANCJA /
ITALY, FRANCE

ROK / YEAR
2015

CZAS / TIME
60'

PL Vincenzo, obywatel Lampedusy i stróż cmentarny, nawiązuje korespondencję z człowiekiem na przeciwnym brzegu Morza Śródziemnego, artystą i grabarzem. Vincenzo sam grzebie ciała migrantów, którzy utonęli w trakcie przeprawy do Włoch, ściągając na siebie krytykę wierzącej społeczności swego miasteczka. Z kolei mieszkający w Zarzis (Tunezja) Mohsen, tworzy muzeum z wyrzuconych przez morze przedmiotów, które kiedyś należały do migrantów.

Irene Dionisio – urodziła się w 1986 roku w Turynie. Współpracuje z instytucjami publicznymi i organizacjami non-profit jako artystka wizualna, współtworząc ich wydarzenia, oraz jako reżyser i filmowiec z Tempesta Film, Mammut Film i turyńską galerią Moitre. Jej najnowszym dziełem jest dokument zatytułowany „The factory is full – a tragicomedy in eight acts” (55’).

EN Vincenzo, citizen of Lampedusa, cemetery guard, will develop an epistolary friendship with a man on the opposite shore of the Mediterranean Sea, Mohsen, artist and gravedigger. Vincenzo buries the bodies of migrants who lost their lives during the sinking, attracting criticism from the religious community of his town. Mohsen, in Zarzis (Tunisia), is making a museum with the objects of the bodies that the sea is bringing back on the shore.

Irene Dionisio – was born in Turin, 1986. She works with public institutions and non-profit organizations as visual artist for events and as a director, filmmaker with Tempesta Film, Mammut Film and Moitre Art Gallery, in Turin. Her latest work is “The factory is full – a tragicomedy in eight act” (doc 55’).

REŻYSERIA / DIRECTED BY
KAROLINA BŁASZYK

PRODUKCJA / PRODUCED BY
ARDECHE IMAGES

KRAJ / COUNTRY
FRANCJA / FRANCE

ROK / YEAR
2015

CZAS / TIME
13'

TRAMWAJ NUMER 3

STREETCAR NUMBER 3

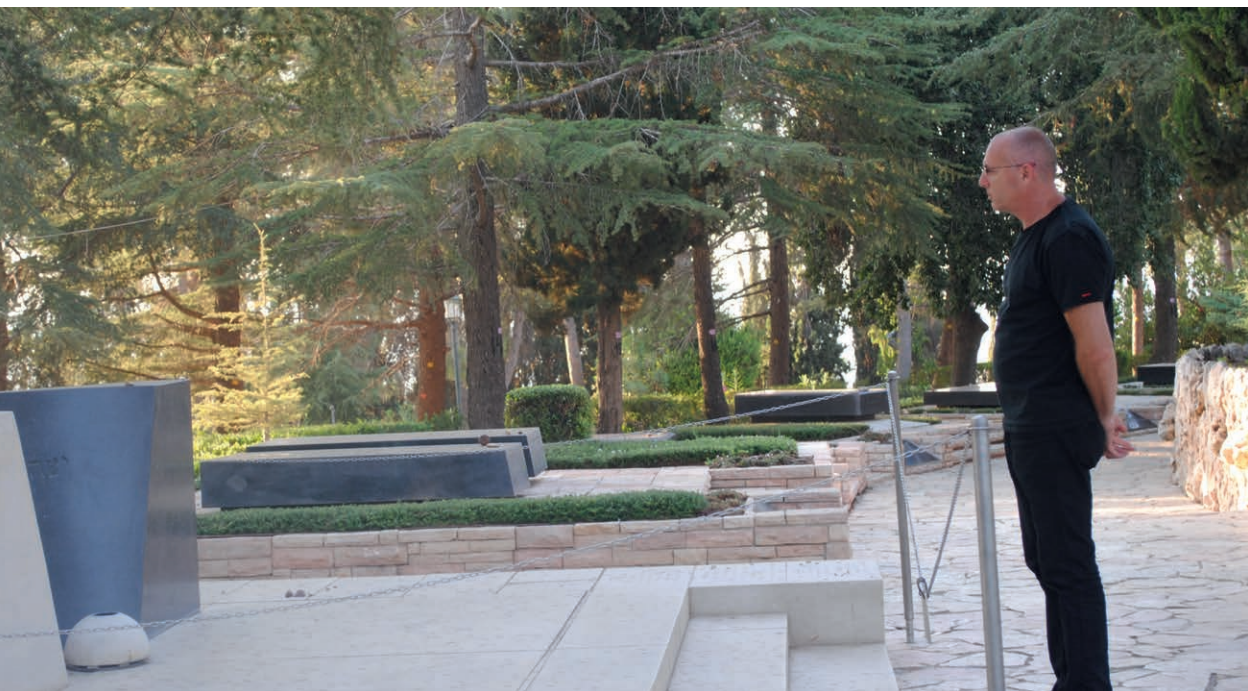
PL To było w lutym 1982 roku, na przystanku tramwaju numer 3 w St. Etienne. „Tramwaj Numer 3” to filmowa podróż w stronę spojrzeń, których nie możemy wymazać z pamięci.

Karolina Błaszyk – urodziła się w 1989 roku w Kaliszu. Studiowała reżyserię dokumentu autorskiego na Uniwersytecie Grenoble 3 we Francji. W Polsce zrealizowała film pt. „Będą kwitły sosny” (III Nagroda w kategorii filmów amatorskich na festiwalu OKFA 2013 w Koninie). Obecnie mieszka w Marsylii. „Je te recherche” to film dyplomowy, który powstał w szkole dokumentu autorskiego w Grenoble.

EN It was in February 1982, at a stop of the tram line number 3 in St. Etienne “Streetcar Number 3” is a journey to the glances and looks we once felt rest upon us, tracing back the gaze of the stranger, whose presence cannot be erased from memory.

Karolina Błaszyk – was born in 1989 in Kalisz, and currently lives in Marseille. She studied documentary direction at the University Grenoble 3. In Poland, Błaszyk made the film entitled “Będą Kwitły Sosny” (3rd prize for amateur film at the 2013 OKFA Festival in Konin).. “Je te recherche” is a graduation project the author created at the school of authorial documentary in Grenoble.

THE BINDING OF YITZHAK OFIAROWANIE ICCHAKA

REŻYSERIA / DIRECTED BY
NATI ADLER

PRODUKCJA / PRODUCED BY
**ZAFFIR KOCHANOVSKY,
MIRI EZRA**

KRAJ / COUNTRY
IZRAEL / ISRAEL

ROK / YEAR CZAS / TIME
2015 52'

PL Czy Yigal Amir zdaje sobie sprawę, że podczas wstępnego przesłuchania przez służby bezpieczeństwa w noc zabójstwa Icchaka Rabina, niewiele brakowało by został zabity przez agenta, który miał go chronić? Dvir, młody funkcjonariusz służby bezpieczeństwa, który miał ochraniać Amira w areszcie śledczym, miał przy sobie naładowaną broń i był o krok od zastrzelenia go.

Nati Adler – stworzył i wyreżyserował 4 serie dokumentalne, emitowane w najlepszym czasie antenowym przez izraelską stację Channel 10, dwa filmy dokumentalne, liczne odcinki innych telewizyjnych seriali dokumentalnych i trzy filmy telewizyjne. Wszystkie z nich przyglądają się szczegółowo różnym aspektom życia i rozpadu rodziny we współczesnym społeczeństwie, takim jak rozwód, małżeństwo czy relacje między rodzeństwem.

EN Does Yigal Amir know that during the Security Agency's initial interrogation, on the night of Rabin's assassination, he was almost killed by the investigator who was in charge of protecting him? Neither Yigal Amir nor any of the other Security Agency investigators knew or now know that Dvir, the young investigator charged with protecting Yigal Amir in the interrogation facility, was in possession of a loaded gun and almost shot Yigal Amir. Dvir continued to accompany the investigation during those early days and continually carried the gun into the facility with him, contrary to the rules and regulations.

Nati Adler – created and directed 4 documentary series screened in prime time on Channel 10, Israel, two documentaries, numerous episodes of other television documentary series, and three television dramas. All The Documentary series won high rating, great public interest and very good reviews. They all examine in depth various aspects of family disintegration in our day: „divorce”, „marriage” and „the relationship between brothers.”

THE LEARNING ALLIANCE EDUKACYJNE PRZYMIERZE

REŻYSERIA / DIRECTED BY
MUHAMMAD UMAR SAEED

PRODUKCJA / PRODUCED BY
MUHAMMAD UMAR SAEED

KRAJ / COUNTRY
PAKISTAN

ROK / YEAR CZAS / TIME
2016 9'

PL Film opowiada o trzech braciach z Lahore w Pakistanie, którzy trudnią się zbieraniem i sprzedawaniem śmieci, po to by zarobić na życie i opłacić czesne w szkole, tym samym walcząc o swoją przyszłość. „The Learning Alliance” jest portretem dzieci, które zmagają się z codziennością, by spełnić swoje marzenia.

Muhammad Umar Saeed – po ukończeniu studiów z zakresu produkcji filmowej, Umar zajął się produkcją filmów dokumentalnych i krótkometrażowych, które pokazywano na wielu uznanych festiwalach na całym świecie. Umar brał udział w produkcji pakistańskiej wersji „Ulicy Sezamkowej” (projekt USAID). Jest również kuratorem i dyrektorem programowym festiwalu filmowych w Lahore. „The Learning Alliance” to jego najnowsze dokonanie.

EN Collecting garbage for earning and paying their fees for school. Three brothers who are changing their future by studying and at the same time selling garbage in Lahore, Pakistan. “The Learning Alliance” is a portrait of children with dreams and their struggle towards achieving it.

Muhammad Umar Saeed – after graduating in film production, Umar started producing documentaries and short films which have been screened in many reputable film festivals around the globe. Umar was the part of “Sesame Street” production in Pakistan (A project by USAID). He is also curator and programming film festivals in Lahore. “The Learning Alliance” is his latest documentary.

THE ROYAL KINO ROYAL

REŻYSERIA / DIRECTED BY
DARREN TEALE

PRODUKCJA / PRODUCED BY
SUZANNE JAMES

KRAJ / COUNTRY
**KAMBODŻA, WIELKA
BRYTANIA/CAMBODIA,
GREAT BRITAIN**

ROK / YEAR CZAS / TIME
2016 4' 40"

PL W 1975 roku reżim Czerwonych Khmerów przystąpił do systematycznych czystek, które pochłonęły życie dwóch milionów mieszkańców Kambodży. Film jest opowieścią o tym, jak w tamtych czasach niszczone sztuka i kultura, pokazuje jak ludobójstwo wciąż kładzie się cieniem na życiu Kambodżan, i jak para która przetrwała ten kataklizm znalazła schronienie w Kinie Royal w Kampot.

Dareen i Suzanne – od sześciu lat pracują jako duet reżysersko-producentki. Podróżowali po Azji Południowo-Wschodniej, Bliskim Wschodzie i Europie, realizując filmy krótkometrażowe, dokumentalne i wideoklipy. Ich dokonania doczekały się emisji telewizyjnych na całym świecie, między innymi w Azji, Europie, Australii i Stanach Zjednoczonych.

EN In 1975 the Khmer Rouge began the systematic murder of over 2 million Cambodian people. This film looks at how arts and culture were destroyed, how the genocide still affects the people of Cambodia and how a couple who lived through it came to reside in the Royal Cinema in Kampot.

Darren and Suzanne – have been a Director/Producer duo for over 6 years. They have traveled to South East Asia, the Middle East and Europe producing short films, documentaries and music videos. Their work has been broadcast on television around the world including Asia, Europe, Australia and the USA.

THREE DIMENSIONS OF TIME TRZY WYMIARY CZASU

REŻYSERIA / DIRECTED BY
PIM ZWIER

PRODUKCJA / PRODUCED BY
PIM ZWIER

KRAJ / COUNTRY
HOLANDIA / NETHERLANDS

ROK / YEAR CZAS / TIME
2016 13' 29"

PL Trzy momenty w czasie, uchwycone w trzech płaszczyznach barwnego obrazu, ukazane równocześnie. W połączeniu, warstwy te składają się na pełnobarwne wizerunki elementów trwających w czasie. Jednocześnie elementy tymczasowe, takie jak: zwierzęta, ludzie czy maszyny przewijają się przez te obrazy w monochromie, zostawiając jedynie krótkotrwały ślad, jakby były wspomnieniami lub duchami, które pozostawiają za sobą swoją przeszłość, teraźniejszość czy przyszłość. Są ludzie, którzy żyją już tak długo, że stali się równie permanentni jak ich otoczenie. Pełni godności, stają się archetypami siebie samych, przedstawicielami tradycji, które są częścią krajobrazu w takim samym stopniu, jak architektura.

Pim Zwier – niezależny filmowiec-artysta. Dyplom z zakresu sztuki pięknych uzyskał w 2003 roku w Instytucie Pieta Zwart w Rotterdamie. Tworzy filmy dokumentalne, krótkometrażowe i instalacje video. Jego filmy, balansujące między dokumentem a filmem eksperymentalnym, były pokazywane na festiwalach filmowych, wystawach i emitowane w telewizji.

EN Three moments in time are captured in three layers of coloured imagery shown simultaneously. Combined, the layers form normal full-colour images of the elements which persist through time. Simultaneously transitory elements – animals, people, machines – move through these scenes in single colours, leaving only a brief trace, as if they're memories or ghosts who have left behind their past, present or future. Some people have lived for so long that they become as stable as their surroundings. With dignity they become archetypes of themselves, representatives of traditions which are as much a part of the landscape as the buildings.

Pim Zwier – independent film maker-artist, obtained MFA at the Piet Zwart Institute in Rotterdam in 2003. He makes documentaries, short films and video-installations. His films balances between documentary and experimental film and have been shown at film festivals around the world, in exhibitions, and on television.

TRZY ROZMOWY O ŻYCIU THREE CONVERSATIONS ABOUT LIFE

REŻYSERIA / DIRECTED BY
JULIA STANISZEWSKA

PRODUKCJA / PRODUCED BY
STUDIO MUNK - SFP

KRAJ / COUNTRY
POLSKA / POLAND

ROK / YEAR
2016 CZAS / TIME
24'

PL Trudna i bolesna rozmowa matki i córki. Matka – lekarka, wierząca i praktykująca katoliczka. Córka – agnostyczka, jej dzieci przyszły na świat dzięki metodzie in vitro. Matka kocha swoje wnuki, ale nie akceptuje tej metody. Córka ma jednak nadzieję, że matka zmieni swoje przekonania. Matka jest rozdarta między miłością do córki i wnuków a dogmatami Kościoła. Chciałaby, żeby córka spróbowała ją zrozumieć.

Julia Staniszevska – artystka wizualna, absolwentka ENSBA w Paryżu. Doktorantka ASP w Warszawie. Jej prace pokazywane były m.in.: w Luwrze w Paryżu, PROGR w Bernie, Centrum Sztuki Współczesnej i Zachęcie w Warszawie. Autorka cykli fotograficznych „Mieszkańcy ulicy Bryły”, „Warszawa niecentralna” oraz książek „Paris-Varsovie 24 heures sans arrêt” i „Restauration”.

EN A difficult and painful colloquy between mother and daughter. The mother, a physician, is a devout and practicing Catholic. The daughter is agnostic, her children came to this world thanks to IVF. The mother loves her grandchildren, but is far from accepting that method. The daughter dreams her mother may change her views one day. The mother is torn between the love of her daughter and grandchildren and the dogmas of the church. She wishes her daughter would try to understand her position. The film attempts to understand them both.

Julia Staniszevska – is a visual artist. Graduate of the ENSBA in Paris and doctoral student at the Academy of Fine Arts in Warsaw. Her works have been shown e.g. in the Louvre, PROGR in Bern, Center for Contemporary Art and Zachęta in Warsaw. She is the artist behind the photographic series “Mieszkańcy ulicy Bryły”, “Warszawa niecentralna” and author of two books, “Paris-Varsovie 24 heures sans arrêt” and “Restauration”.

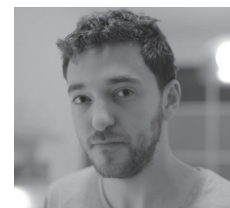
WAR AND CHEESE WOJNA I SER

REŻYSERIA / DIRECTED BY
BEN GARFIELD

PRODUKCJA / PRODUCED BY
ANDREY KURGANOV

KRAJ / COUNTRY
WIELKA BRYTANIA / GREAT BRITAIN

ROK / YEAR
2016 CZAS / TIME
8' 18"

PL „Usłyszałem zew przeznaczenia... Wiedziałem, że zostanę serowarem”. Kiedy Oleg Sirota dowiedział się, że jego ojczysta Rosja nałoży embargo na import wszelkich serów z Zachodu, rzucił pracę w branży informatycznej w stolicy, sprzedał dom i samochody, wziął pożyczkę na 100 tys. dolarów i zabrał się do zbudowania wytwórni sera na ośnieżonym pustkowiu. Tak narodził się „rosyjski parmezan”.

Ben Garfield – ma w swoim dorobku reżyserskim filmy krótkometrażowe, dokumenty, skecze kabaretowe i wideoklipy. Prowadzi również własną wytwórnię filmową, Shine a Light Productions.

EN “I heard destiny calling... I was going to be a cheesemaker”. When Oleg Sirota discovered his native Russia was banning all Western cheese imports, he quit his IT job in Moscow, sold his house and cars, took out a \$100k loan and set about building a cheese factory in the snowy wilderness. “Russian Parmesan” was born.

Ben Garfield – has directed short fiction films, documentaries, comedy sketches and music videos, and he runs his own production company, Shine a Light Productions.

WARIACJA NA WIOLONCZELĘ SOLO

RIGHT SIDE OF CELLO

REŻYSERIA / DIRECTED BY
ALEKSANDRA REK

PRODUKCJA / PRODUCED BY
WAJDA STUDIO

KRAJ / COUNTRY
POLSKA / POLAND

ROK / YEAR
2016

CZAS / TIME
37'

PL „Wariacja na wiolonczelę solo” to dokumentalne love story. Jednak bohaterami nie są kobieta i mężczyzna, a wiolonczelista Dominik Połoński i jego instrument. Śledzimy losy wybitnego muzyka, którego lewa ręka została sparaliżowana z powodu choroby. Dominik nie jest w stanie zagrać klasycznego repertuaru, ale z powodzeniem wykonuje muzykę współczesną i eksperymentalną. Koncertuje z największymi orkiestrami w Polsce i za granicą. Twórcy starają się przyjrzeć, jak ewoluuje uczucie bohatera do wiolonczeli: poczynając od fascynacji, po tęsknotę, troskę, a nawet nienawiść.

Aleksandra Rek – reżyserka i autorka scenariuszy do filmów dokumentalnych i reportaży realizowanych dla Telewizji Polskiej. Urodziła się w 1982 roku w Łodzi. Absolwentka dziennikarstwa telewizyjnego w PWSFTviT w Łodzi i kulturoznawstwa na Uniwersytecie Łódzkim. Ukończyła też Szkołę Wajdy w Warszawie. Od dziewięciu lat jako autorka reportaży i dokumentów związana jest z TVP Łódź.

EN “Right Side of Cello” is a documentary love story. However, this is not about a woman and a man; its protagonists are cellist Dominik Połoński and his instrument. We follow the fates of the brilliant musician whose left hand was paralysed in the wake of an illness. Dominik is incapable of playing the classical repertoire, but excels at contemporary and experimental music, performing with the foremost orchestras in Poland and abroad. Authors of the film try to capture the evolution of the protagonists' feelings towards the cello: from fascination to longing, solicitude and even hatred.

Aleksandra Rek – born 1982 in Łódź is a director and author for documentaries and features made for the Polish Television. Graduated in TV journalism from the Łódź Film School and in Cultural Studies from the University of Łódź. She is also a graduate of the Wajda School in Warsaw. For the past 9 years, Rek has been associated with TVP Łódź, as an author of features and documentaries.

WEST EMPIRE

IMPERIUM ZACHODU

REŻYSERIA / DIRECTED BY
MATHIEU LE LAY

PRODUKCJA / PRODUCED BY
MATHIEU LE LAY

KRAJ / COUNTRY
FRANCJA / FRANCE

ROK / YEAR
2015

CZAS / TIME
26'

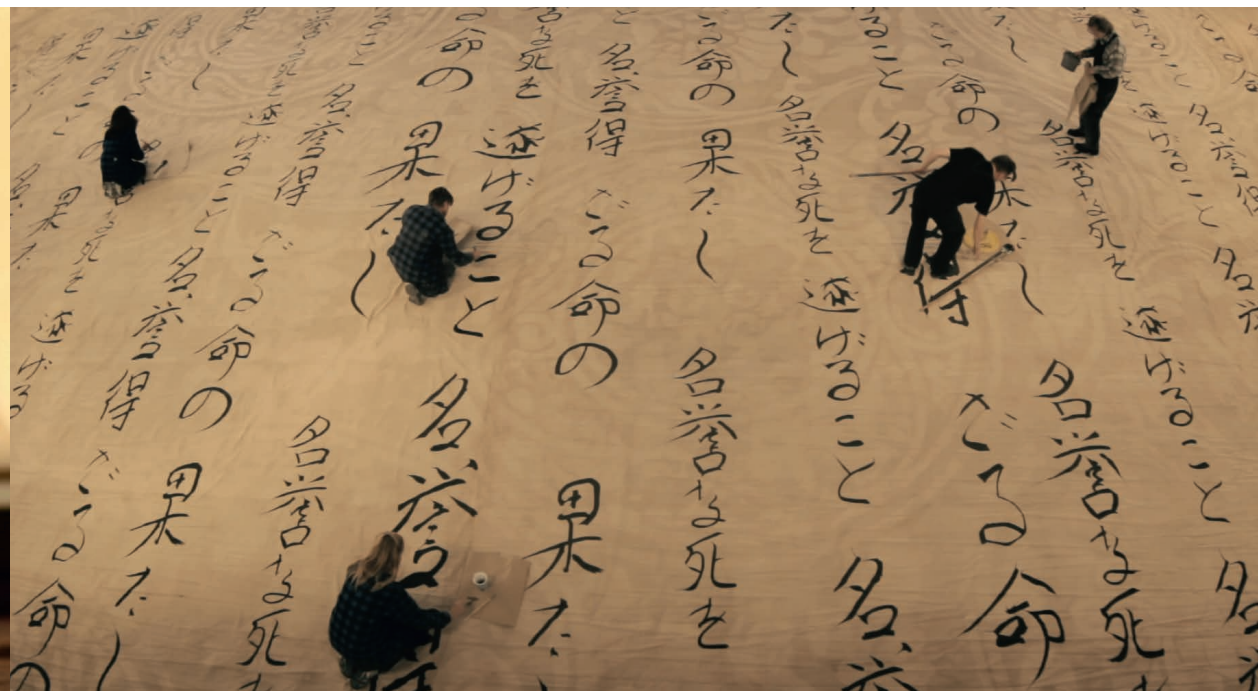
PL Z miastami-widmami na zachodzie Stanów Zjednoczonych wiąże się mnóstwo opowieści i legend. „West Empire” zabiera nas do miejsc, które zostały tylko wspomnieniem po złotym wieku kopalń. Poznajemy ludzi, którzy żyją poza czasem, wśród pustynnej scenerii. Film skłania do namysłu nad funkcjonowaniem współczesnych społeczeństw.

Mathieu Le Lay – absolwent francuskiej Szkoły Filmu Przyrodniczego oraz Ochrony Przyrody na Uniwersytecie Salford w Wielkiej Brytanii. Obrazy są dla niego sposobem dzielenia się swoją pasją z innymi, a przede wszystkim służą mu, by pokazać jak silna więź łączy ludzi i środowisko naturalne.

EN Remains from a vanished past, the ghost towns of the American West are full of stories and legends. “West Empire” is an immersion into the heart of these towns left behind after the mining era. We meet inhabitants who live a timeless life with one priority: the search for freedom. The film makes us think about how our modern society is governed.

Mathieu Le Lay – Mathieu's passion for cinema & nature led him to one year's study at IFFCAM, the French wildlife film school, after he graduated in wildlife conservation at the University of Salford (UK). Images are for him a way to share his passion for nature and wildlife, and above all to show the strong bond between humans and nature.

WHAT DAY IS TODAY? JAKI DZIŚ JEST DZIEŃ?

REŻYSERIA / DIRECTED BY
**GROUP OF YOUNGSTERS
FROM
MONTEMOR-O-NOVO**

PRODUKCJA / PRODUCED BY
**COLECTIVO FOTOGAMA
24, RODOLFO PIMENTA
AND JOANA TORGAL**

KRAJ / COUNTRY
PORTUGALIA / PORTUGAL

ROK / YEAR CZAS / TIME
2015 12' 25"

PL „What Day is Today?” to animowany, krótkometrażowy film dokumentalny zrealizowany przez grupę młodych ludzi z miejscowości Montemor-o-Novo w Portugalii. Przez dwa miesiące, młodzi twórcy podążali śladem wspomnień, zbierając opowieści starszego pokolenia, które przeżyło 40 lat dyktatury i kolejne 40 lat sielankowej demokracji, tylko po to by zdać sobie sprawę, że walka o podstawowe prawa człowieka stała się utrudą, napędzaną przez pieniądze i konsumpcję, dzięki którym współczesne społeczeństwa można oślepić i poddać manipulacji...

Od 2000 roku, Colectivo Fotograma 24 prowadzi warsztaty z animacji, pomagając innym realizować eksperymentalne animowane filmy krótkometrażowe. Koordynatorami tego projektu są Rodolfo Pimenta i Joana Torgal, natomiast rola reżyserów przypadła dzieciom i młodzieży, którzy wzięli w nim udział. Stworzone w ten sposób filmy otrzymały już liczne nagrody w kraju i za granicą.

EN Animated documentary short film made by the youth of the Portuguese city of Montemor-o-Novo. Over a two month period, these youngsters took a trip down memory lane to collect the testimonies of an older generation who witnessed 40 years of dictatorship and another 40 of fable-like democracy only to find out that the struggle for basic human rights has become, over the years, a delusion fueled by controls over currency and high consumption rates that numb and manipulate today's society...

Since 2000, Colectivo Fotograma 24 develops animation cinema workshops, through the direction of experimental animated short films. This project is coordinated by Rodolfo Pimenta and Joana Torgal and the directors are the children & youngs that participate. The films have been awarded, nationally and internationally.

WIELKI TEATR THE GRAND OPERA

REŻYSERIA / DIRECTED BY
SŁAWOMIR BATYRA

PRODUKCJA / PRODUCED BY
DELORD

KRAJ / COUNTRY
POLSKA / POLAND

ROK / YEAR CZAS / TIME
2016 30'

PL Teatr Wielki w Warszawie ma największą operową scenę na świecie. Film ukazuje to, co dzieje się za jej kulisami podczas przygotowań do spektaklu „Madame Butterfly” w reżyserii Mariusza Trelińskiego. Jest to wyrafinowana symfonia obrazów, dźwięków i światła, która pozwala zrozumieć, jak powstaje prawdziwie wielka sztuka.

Sławomir Batyra – reżyser teatralny, dokumentalista. Studiował na wydziale reżyserii Akademii Teatralnej w Warszawie. Pracował w warszawskim Teatrze Ateneum, Teatrze Powszechnym oraz Teatrze im. Osterwy w Gorzowie Wielkopolskim. Obecnie pracuje nad filmem dokumentalnym, dotyczącym Polskiej Stacji Polarnej Hornsund.

EN Teatr Wielki in Warsaw boasts the largest opera stage in Europe. The film, however, shows what happens backstage, during the preparations for “Madame Butterfly” directed by Mariusz Treliński. Visually refined and dramatically intricate, this documentary delivers a symphony of images, sounds and lights, offering a metaphorical insight into the essence of bringing truly great art about.

Sławomir Batyra – is a theatre director and documentarian. Studied at the Directing Department, National Academy of Dramatic Arts in Warsaw. He has worked at the Teatr Ateneum in Warsaw, Teatr Powszechny and Teatr im. Osterwy in Gorzów Wielkopolski. Currently, Batyra is working on a documentary about the Polish Polar Station Hornsund at Svalbard.

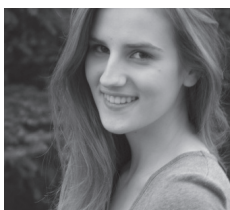
WIĘZI CLOSE TIES

REŻYSERIA / DIRECTED BY
ZOFIA KOWALEWSKA

PRODUKCJA / PRODUCED BY
STUDIO MUNK - SFP

KRAJ / COUNTRY
POLSKA / POLAND

ROK / YEAR
2016 CZAS / TIME
18'

PL Barbara i Zdzisław są małżeństwem z 45-letnim stażem. Osiem lat temu Zdzisław zostawił Barbarę i zamieszkał z kochanką. Niedawno zdecydował się wrócić do żony. Barbara przyjęła go na nowo. Powrót do wspólnego życia w jednym mieszkaniu okazuje się jednak dla małżeństwa zbyt trudny. Zdzisław proponuje zorganizowanie jubileuszu ich związku.

Zofia Kowalewska – urodziła się w 1995 roku w Krakowie. Studiuje reżyserię w Szkole Filmowej w Łodzi. Absolwentka programu Matury Międzynarodowej IB w II LO im. Stefana Batorego w Warszawie. W klasie maturalnej rozpoczęła pracę nad filmem dokumentalnym „Więzi”. Zrealizowała dotychczas dwa filmy szkolne: etiudę fabularną „Miśka” i dokument „Kochanie”.

EN Barbara and Zdzisław are a couple with 45 years of marriage experience. Eight years ago, Zdzisław left Barbara to live with his lover. Recently, he decided to return to his wife. Barbara took him back. Still, living together once again in one apartment proves to be quite difficult for both. Zdzisław suggests they organize a party to celebrate their wedding anniversary.

Zofia Kowalewska – born in 1995 in Cracow, studies directing at the Film School in Łódź. Holder of the International Baccalaureate she obtained at the Stefan Batory Secondary in Warsaw. It was in the last class of her secondary school that she began working on “Więzi”. Also, Kowalewska has made two film school projects: a short feature entitled “Miśka” and “Kochanie”, a documentary.

POZA KONKURSEM OUT OF COMPETITION

PLATYNOWY ZAMEK 2016 DLA BOGDANA DZIWORSKIEGO

PL Jedną z zasłyszanych przeze mnie przed laty anegdot, opisujących odmienność kina Bogdana Dziworskiego, opowiada o operatorach, którym zlecono sfilmowanie stolarza pracującego przy piłę. Każdy z filmowców szuka gorączkowo najdogodniejszego miejsca dla swojej kamery. Jeden kieruje ją na zagłębiającą się w drewno piłę, drugi kadruje utrudzoną i zroszoną potem twarz starego majstra, trzeci z poziomu posadzki szerokokątnym obiektywem obejmuje całość. Tylko czwarty operator idzie na przeciwną stronę i wpatruje się przez obiektyw swego aparatu w małą wiórkę na końcu długiej deski, podskakując miarowo, w rytm cięć... To właśnie Bogdan Dziworski.

Opowieść trafnie oddaje styl tworzenia kina poetyckiego Dziworskiego, autora podążającego swoją własną drogą, rozwijającego i pieczołowicie chroniącego świeżość swojego spojrzenia na świat. W pamiętnym ujęciu z „Kilka opowieści o człowieku” (1983) pojawia się wolno sunący po rzece statek. W pełnym słońcu, na tle bujnej nadbrzeżnej zieleni, majestatyczny kolos mija żelazny most, z którego za chwilę oderwie się sylwetka człowieka bez ramion, pikującego w dół, do wody, z gwizdem spadającej bomby. Ikar jak z Pietera Bruegla – gdyby nie świst, czyli ten tak charakterystyczny dla Dziworskiego sposób wysuwania dźwiękiem na plan pierwszy zdarzeń i detali z dalekiego tła – pewnie byśmy go nie zauważyli. Minie jeszcze kilka minut tej fascynującej filmowej opowieści, gdy uświadomimy sobie, że ten Ikar – w jakimś sensie nadany tej postaci przez reżysera – wcale nie spadał, a właśnie wzniósł się ponad swe zdawałoby się nieprzekraczalne ograniczenia, jak w na poły fantastycznym finale filmu.

Z owych momentów zapisanej kamerą cudownej rzeczywistości utkane jest kino Dziworskiego. Cuda podpatrzone w zwykłej (a może wcale nie tak zwykłej?) rzeczywistości zdarzają się tu nieustannie. Młodzieńcy z OSP w stalowych strażackich hełmach, w szaleńczym biegu szturmują mury legendarnego zamku w filmie „Krzyż i Topór” (1972), niczym szwedzcy piechurzy z czasów potopu. Niewidzialny duch mistrza barokowej muzyki wyrusza ponownie swym wydobytym z muzeum powozem w drogę odbyłą przed blisko trzema wiekami („Podróż Georga Philippa Telemanna z Żar do Pszczyny”, 1974), a narciarski skoczek porywa w lot za sobą kamerę, by chwilę później – inaczej niż w rzeczywistości znanej z telewizyjnej transmisji telewizyjnej – skrócić zaraz po wylądowaniu w las, gdzie oko śledzącego go aparatu nagle zatrzyma się na rezonującej, jak wygięta narta, ośnieżonej gałęzi („Dwubój klasyczny”, 1978).

THE PLATINUM CASTLE 2016 FOR BOGDAN DZIWORSKI

EN One of the anecdotes I happened to hear years ago elucidates on the distinctiveness of Dziworski's work using a parable of cameramen who were instructed to film a carpenter, laboriously sawing through a wooden plank. Each of them feverishly looks for an ideal place to position their camera. One directs it at the saw which repeatedly bites into the wood, another frames the face of the old master craftsman, fatigued and beaded with sweat. The third, using a wide-angle lens, captures the entire scene from the floor level. Only the fourth goes to the opposite side and gazes through the lens of his camera at a minute shaving of wood at the end of the plank, watching it as it bounces up and down to the rhythm of the cuts... This is Bogdan Dziworski epitomized.

The above aptly reflects the poetic style of filmmaking that is characteristic of Dziworski, an author who treads his own paths, who elaborates and solicitously guards his view of the world, so it may never go stale. In the memorable shot from “Kilka opowieści o człowieku” (1983), one sees a sizeable maritime vessel gliding slowly on a river. In the bright sun, against the backdrop of lush greenery of the shore, the majestic colossus passes by an iron bridge, from which in a moment an armless human silhouette will plummet into the water, with a whine of a falling bomb. Like Breughel's Icarus – and if it had not been for the piping whistle of the fall, that Dziworski's singular manner of bringing event and details from the far background to the fore – we would not have noticed it. Several minutes of that fascinating filmic story will elapse before we realize that the Icarus – in a sense the character was endowed with by the director – was by no means falling but rose above the insurmountable limitations, as in the semi-fantastic finale of the film.

Dziworski's cinema is woven from those moments of wondrous reality captured by the camera. Here, the miracles caught in the mundane (or perhaps not so ordinary) reality are encountered all the time. In a mad dash, young men from the Volunteer Fire Brigade in their steel firefighter's helmets storm the walls of a legendary castle in “Krzyż i Topór” (1972), resembling a charge Swedish footsoldiers who swept over Poland in the 17th century. The invisible ghost of a master of Baroque music sets out again on a journey he had made three centuries previously, in a carriage taken from a museum (“Podróż Georga Philippa Telemanna z Żar do Pszczyny”, 1974), a ski jumper takes off with a camera by his side only to land a moment later, and quite unlike in the usual TV broadcasts, turn into the woods where the eye of the camera which accompanies him will suddenly arrest its gaze of a snow-covered branch, resonating like an arched ski (“Dwubój klasyczny”, 1978).

Zmagania sportowców, akrobatyczne wyczyny cyrkowców, cuda artystów pędzla, dzieją się w filmach Dziworskiego jakby poza czasem. Próżno szukać w nich informacji jacy to zawodnicy i w jakim meczu hokejowym toczyli zażarty bój na lodzie, pomrukując niczym zmagający się na lodowcu troglodyci („Hokej”, 1976) lub na jakiej mecie padali z wyczerpania biegacze, ostatkiem sił rozgryzający podane im do ust kostki cukru („Pięciobój nowoczesny”, 1975). Nie o to też chodzi w sztuce Dziworskiego. Ucieka on od faktograficznych referencji, by odmalować cud rzeczywistości. „Montażowe widzę” – hasło awangardowego dokumentalisty Dżigi Wiertowa – którego nie waham się nazwać patronem twórczości Dziworskiego – podwaja się w filmach polskiego poety ekranu w widzenie zintensyfikowane efektami dźwiękowymi, wydobywającymi z tła to, co umyka gołemu i głuchemu oku.

Słowo to dla Dziworskiego podejrzana materia w filmie. W zasadzie się bez niego obywa [nie licząc takich utworów jak: „Wdech-wydech” (1981) czy „Szapito” (1984)] pozostając przy swej niezachwianej wierze w obraz. Zużyte powiedzenie, wyceniające możliwości przekazu jednego obrazu na tysiąc słów, nabiera u Dziworskiego ponownie swej mocy. Trzeba tylko z równą uwagą, co twórca, wyteżać wzrok i słuch, by te „słowa” z jego obrazu odczytać.

Fotografie Dziworskiego mają wiele wspólnego z jego filmami, bo artysta ten patrzy na świat dostrzegając zdarzenia ulotne, do złapania jak owad w bursztyn. Fotografowanie i filmowanie nie konkurują u niego, ale się uzupełniają. Otwarte usta, zmarszczone brwi, rozszerzone źrenice – „Dziwor” utrwala na zdjęciu i gromadzi kolekcję min, spojrzeń, wyrazów twarzy, póz. Krótkometrażowy „Obraz” (1979) ogląda się jak film naśladowujący sposób widzenia fotograficznego. Autor chwytą w locie najdrobniejsze ślady emocji i myśli przebiegających przez twarz malarki. Opisane w zwolnionym biegu taśmy filmowej pozwalają nam wpaść na trop procesu twórczego pulsującego tuż pod powierzchnią jej oblicza. Na końcu patrzymy na efekt – powstający obraz na płótnie, dzieło pięknej artystki. Ale film okazuje się też obrazem, nie tylko na mocy swego tytułu, co talentu i kunsztu reżysera tych ruchomych fotografii.

Tadeusz Konwicki pięknie napisał o zdjęciach Dziworskiego we wstępie do katalogu „1/250”: *Zdjęcia zdumiewające. Czytam je, tak, właśnie czytam jak wiersze. Na pierwszy rzut oka robią wrażenie fotografii reporterskich. Wyzute z pokus estetyzowania, malarskich nastrojów, tego natrętnego artyzmu, który czai się w aparacie fotograficznym. Są często nawet brutalne. Po chwili wszakże doznaję olśnienia, spostrzegam moral, przesłanie, niezwykłość zaobserwowanej chwili naszego zyciorysu. I tak jak w wierszu rozkoszuję się metaforą, hiperbolą czy poetyckim symbolem ukrytym w zgrzebności naszego powszechnego bytu. Często się uśmiecham, bo Dziworski jest nam życzliwy, a już dzieci to naprawdę uwielbia. Bo i on jest dzieckiem, dzieckiem daru Bożego.*

Przypomina się tu jeszcze jedna anegdota. Mniej ważne ile w niej prawdy, ile dopowiedzenia, ważne, że mówi coś istotnego o twórcy „Sceny narciarskich z Franzem Klammerem” (1980) i jego sposobie kontaktowania się z innymi, w szczególności z nami, widzami jego filmów. Ponoć podczas pracy nad filmem o sławnym fotografie z Ameryki Południowej, okazało się, że skontaktowanie się ze starym artystą obrazu nie jest takie proste. Może pomyślał – a kimże jest ten Dziworski, nieznany mi przybysz, że miałbym się z nim spotkać? Odpowiedź na to pytanie, zadane czy nie, padła, a właściwie objawiła się pewnego dnia. W nocnym krajobrazie, dobrze znanym właścicielowi hacjendy, nagle zdarzyło się coś niespodziewanego. Widoczny za oknem olbrzymi kaktus zajaśniał podświetlony czyjąś ręką. Sygnał świetlny został odczytany. Stary mistrz zrozumiał, że czeka go spotkanie z kimś, kto patrzy na świat podobnie jak on sam i potrafi „rozmawiać obrazami”. Wkrótce Dziworski mógł ruszyć z realizacją zdjęć do filmu.

Mikołaj Jazdon
Dyrektor Festiwalu OFF CINEMA

In Dziworski's films, the struggles of contending sportspeople, acrobatic feats of circus performers, the wonders effected by the brush-wielding artists all seem to happen outside time. It would be pointless to look for the information which players in which game battled fiercely on the hockey pitch, grunting like troglodytes fighting on a glacier („Hokej”, 1976), or where the finish line was where the collapsing, exhausted runners bit with the last ounce of strength into the sugar cubes they were given („Pięciobój nowoczesny”, 1975). This is not what Dziworski's art is about. The artist avoids factual references in order to convey and render the miracle of reality. The “montage ‘I see!’”, a slogan of the avant-garde documentarian Dżiga Vertov, a figure I would not hesitate to call a patron saint of Dziworski's work, is redoubled in the films of the Polish poet of the screen into a vision enhanced with sound effects, to bring out those elements of the background which elude the naked and deaf eye.

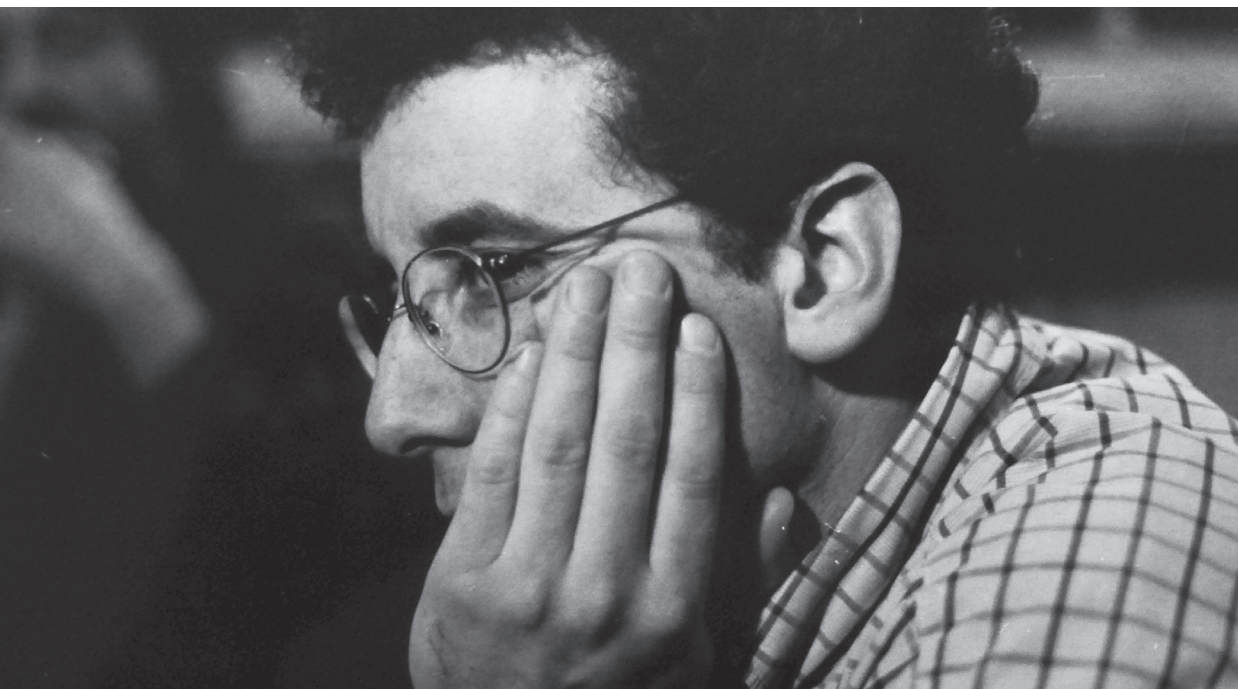
To Dziworski, word is a suspicious article in film. By and large, he makes do without it [with the exception of such pictures as “Wdech-wydech” (1981) or “Szapito” (1984)], his faith unto image never wavering a bit. The hackneyed phrase, according to which the expressive capacity of a single image is tantamount to a thousand words, becomes fully legitimate once again. One only has to strain their eyes and ears with intensity matching the author's to be able to read those “words” from the image.

There is a substantial kinship between Dziworski's photographs and his films, since the artist looks at the world noticing elusive events, to be arrested in a picture like insects trapped in amber. Photographing and filmmaking do not compete here, but complement each other. Open mouths, wrinkled brows, dilated pupils – “Dziwor” captures and collects a selection of facial expressions, looks, miens and poses. One watches the short “Obraz” (1979) as if it were a film emulating photographic perception. Even the minutest traces of emotion and thought registering on the face of the painter, as fleeting as they may be, are seized by the author's camera. With description accompanying the slowed-down turn of the reel, they allow us to retrace the steps of the creative process, which pulses right under the surface of the face we see. Finally, the effect of the process is revealed, a painting on canvas, the work of a beautiful artist. But the film is as much of a painting, not only in view of the title but by virtue of the talent and artistry of the director who took those moving photographs.

In the preface to the catalogue “1/250”, Tadeusz Konwicki gave a beautiful précis of Dziworski's imagery: *The photographs are astonishing. I read them just as I would read a poem. At first glance, they give the impression of pieces of photojournalism. Devoid of the inclination to aestheticize, shorn of painterly moods, that obtrusive artistry lurking in the photographic camera. Quite often, they are even brutal. However, a moment later I experience illumination, I perceive the moral, the message, the singularity of the observed moment in life. And, just as in a poem, I indulge in the metaphor, the hyperbole or a poetic symbol hidden in the mundanity of our universal existence. I do smile often, too, because Dziworski is kind to us, and positively dotes on children. After all, he is a child as well, a child of a divine gift.*

Yet another anecdote comes to mind, and whether it is true or not wholly so, makes no difference whatsoever. The crucial thing is that it says something important about the maker of “Sceny narciarskie z Franzem Klammerem” (1980) and his manner of reaching out to others, in particular to us, the audience of his work. Apparently, while working on a film about a renowned South American photographer, it turned out that getting in touch with the aged artist is far from simple. He may have thought: “who is that Dziworski, a stranger from a distant land, that I should meet him?” The answer to the question, whether it had been asked or not, was given, or rather revealed itself one day. Against a night landscape which the owner of the hacienda knew so well, an unexpected occurrence took place. The giant cactus outside the window lit up, illuminated by an unknown hand. The light signal was received. The old master understood that he would meet someone who looked at the world as he did, who had the skill of “speaking with images”. Soon, Dziworski was given the go ahead to start shooting.

Mikołaj Jazdon
OFF CINEMA Festival Director

PAWEŁ ŁOZIŃSKI NIC DWA RAZY

PL „Paweł Łoziński (...) kończy Łódzką Szkołę Filmową i zaproponował mi, żebym wystąpił w jego filmie dyplomowym o Żydzie, który przyjeżdża do Polski, żeby szukać śladów po swojej wymordowanej rodzinie” – notuje 6 grudnia 1991 roku w Paryżu wybitny pisarz, Henryk Grynberg, a rok później premierę ma „Miejsce urodzenia”. Dziś, po ponad dwudziestu latach od tych wydarzeń i po dopisaniu do dorobku około dwudziestu innych tytułów, rysuje się twórczość Pawła Łozińskiego jako jeden z najważniejszych wątków w historii polskiego filmu. Duże słowa, a i tak całkowicie bezbarwne w obliczu bezpośredniego zetknięcia się z tym kinem, któremu przypisać można trzy cechy.

Pierwsza jest taka, że niezmiennie (i chyba nieodwołalnie) tkwi w Pawle Łozińskim twórczy kontynuator dokumentalnych tradycji jeszcze z lat 60. XX wieku. Echo Kazimierza Karabasa pobrzmiewa choćby w cierpliwym, wytrwałym konstruowaniu portretów z psychologiczną głębią [na myśl przychodzą pan Wiesio z „Takiej historii” (1999) czy tytułowa „Werka” (2014)]. Tomasz Zygałdo czy Krzysztof Kieślowski jawią się z kolei jako patroni nieustannego poszukiwania nowych dróg ekspresji – i to już właściwie pomost do drugiej cechy tej twórczości, a jest nią niechęć do artystycznego zatrzymania się w miejscu. Bo nawet jeśli nie ma przesady we wniosku, że przez ponad dwie dekady Paweł Łoziński niemal zawsze stawia w centrum swego kadru konkretnego człowieka i jego rzeczywistość, to przecież równie ważne, iż nigdy nie zrodziło to dwóch podobnych do siebie filmów. To wielobarwny kalejdoskop: dramat w konwencji dokumentalnego śledztwa („Miejsce urodzenia”), portret naszkicowany nie prawidłami schematu, a ręką tytułowego bohatera [„Sławomir Mrożek przedstawia” (1997)], „podwórkowa miniatura”, stężeniem emocji rozsadzająca ekran [„Siostry” (1999)], wielogłos w sprawie życia i śmierci, z galerią twarzy, „przy których błędną hollywoodzcy aktorzy” [jak pisał Tadeusz Sobolewski w odniesieniu do „Chemii” (2009)], grające na najczulszych (bo osobistych) strunach kino drogi [„Ojciec i syn” (2013) – w roli współpasażera Marcel Łoziński], wreszcie zaś odważny koncepcyjnie (właściwie bez precedensu w polskim kinie), ograniczony do bliskich planów i trzech postaci obraz sesji terapeutycznej w „Nawet nie wiesz, jak bardzo cię kocham” (2016). Narzucając sobie rygor ciągłego odświeżania dokumentalnej formuły, jedno pozostawia Paweł Łoziński bez zmian: jako się rzekło, od ponad dwóch dekad pozostaje w swych filmach blisko bohatera, konsekwentnie zaś, uciekając od politycznych czy społecznych analiz, od dydaktyzmu, a może najbardziej od pokusy piętnowania. To w jakimś sensie podskórna filozofia tej twórczości, uczącej szanować człowieka i fascynować się nim, nawet jeśli pierwsze wrażenie wcale do tego nie skłania.

PAWEŁ ŁOZIŃSKI NOTHING EVER HAPPENS TWICE

EN On December 6th, 1991, the outstanding author Henryk Grynberg notes down the following: “Paweł Łoziński (...), about to graduate from the Film School, has invited me to appear in his degree project, a film about a Jew who comes to Poland looking for traces of his murdered family.” Birthplace premieres the following year. Today, over twenty years after those events and with some twenty titles added to his credit, the oeuvre of Paweł Łoziński counts among the foremost and finest in the history of Polish film. Grand words, one could say, and yet too bland when compared with the experience of direct encounter with that cinema, a cinema which can be ascribed three traits.

The first trait is that Paweł Łoziński invariably (and most likely irrevocably) effects a brilliantly creative continuation of the documentary traditions going back as far as the 1960s. The echoes of Kazimierz Karabasz reverberate in the patient, steadfast building of portraits lending them a psychological depth [such as Wiesio from “Taka historia” (1999) or the title “Werka” (2014)]. Meanwhile, Tomasz Zygałdo and Krzysztof Kieślowski seem to be patrons of the persevering quest for new ways and means of expression, which in themselves are a footpath leading to the second distinctive trait of his work, namely the reluctance towards a premeditated artistic standstill. Even if there is no exaggeration in observing that for over two decades Paweł Łoziński has always focused his lens on a particular person and their reality, this has never yielded two films that would have been similar. It is a kaleidoscope of many colours: a drama in the guise of documentary investigation (“Birthplace”), a portrait sketched by the protagonist’s own hand rather than outlined following the paradigm of the genre [Sławomir Mrożek presents (1997)], a “courtyard miniature” whose concentrated emotional load threatens to burst the screen apart [“Sisters” (1999)], a multi-vocal discourse about life and death, with a gallery of faces “in comparison with which Hollywood actors are plain and lacklustre” [as Tadeusz Sobolewski wrote about “Chemistry” (2009)], or a road movie where the exposed nerve of personal life is the string played upon [“Father and Son” (2013) – with Marcel Łoziński as the fellow passenger], or the conceptually bold (in fact unprecedented in Polish cinematography) portrayal of a therapy session, build solely around medium close-ups and three figures in “You Have No Idea How Much I Love You” (2016). Subjecting himself to the self-imposed regime to revamp the documentary formula with every project, Paweł Łoziński leaves one thing unchanged: as observed previously, for over two decades he has always remained close to his protagonist. Simultaneously, he has consistently refrained from political or social analyses,

W 2010 roku reżyser wypowiedział słowa, które pozostają w mocy do dziś:

Gdybym miał kiedyś zrobić film przeciwko czemuś, co mnie złości lub z czym się nie zgadzam, wolalbym poszukać sobie silnego przeciwnika. Kogoś ukrytego – gdzieś, dajmy na to, na wysokim piętrze szklanego wieżowca – kogo decyzje naprawdę przeszkadzają nam żyć. Nie chciałbym pastwić się nad zwykłym człowiekiem i robić z niego »nosiciela« cech czy idei, których nie lubię. A w ogóle »obnażanie patologii« zostawiłbym dziennikarzom śledczym – oni sobie z tym świetnie radzą, a mnie to w filmie dokumentalnym nie bardzo interesuje.

Jest jednak i trzecia, warta wspomnienia, cecha kina Pawła Łozińskiego. Gdy myśli się o jego filmach, to na sekundę, przed bardziej uogólnioną refleksją, pojawia się przed oczami jakiś obraz, błysk ujęcia, czasami konkretnego kadru. Dyskretnie przypomnienia, że to niekoniecznie słowo musi z najlepszym skutkiem magazynować w sobie sens. Lepiej rozumiem „Miejsce urodzenia”, kiedy Henryk Grynberg z uwagą oczyszcza z ziemi czaszkę swego ojca. Schodzę głębiej w zamkniętą w dwunastu minutach historię wiekowych „Sióstr”, gdy dopełnia ją akord nadchodzącej burzy. Pewnie czuję się w labiryncie emocji, kiedy w „Nawet nie wiesz, jak bardzo cię kocham” kamera zatrzymuje się na tych, którzy akurat milczą. To wszystko momenty, ale to właśnie one nawarstwiają się w pamięci niczym strony tytułowe filmów Pawła Łozińskiego.

Pisarz, dozorca, fryzjer, sprzątaczką, karmicielka kotów, pani sprzątająca z Ukrainy, pracownica fabryki zapatek, chorzy na raka, siostry, matka i córka, ojciec i syn – ten ostatni to sam reżyser, ci wcześniej: to ludzie, którzy spotkali się z nim i jego kamerą. „To czasem przypomina zakochanie. Potem walczę o to, żeby to uczucie z pomocą zmontowanego materiału przeniosło się na widza”. Tak właśnie działa Kino.

Piotr Pławuszewski

eschewed didacticism, and never yielded to the temptation to stigmatize anything or anyone. In a sense, this is the intrinsic philosophy of that work, which teaches one to respect the human being and to be fascinated with them, even though the first impressions may suggest the contrary.

If I ever were to make a film against something, something which angers me or something I disagree with, I'd prefer to find a powerful adversary. Say, someone hiding on the topmost floors of a glass-covered skyscraper, whose decisions genuinely interfere with our lives. I wouldn't like to harass and bully an ordinary person and make them into a 'carrier' of traits of ideas I don't like. I'd rather leave 'exposing the ills and pathologies' to investigative journalists in any case; this is something they tackle splendidly, while this is not what I'm interested in in a documentary, the director said in 2010, and these words never lost their relevance.

There is also the third noteworthy trait of Łoziński's cinematic work. When one thinks of his films, a more generalized reflection is usually preceded by a momentary image, a flashback of a shot or a particular frame. These are discreet reminders that words do not have to be the most efficacious vessels of meaning. I understand “Birthplace”, when I see Henryk Grynberg carefully clean the earth off his father's skull. I descend deeper into the saturated twelve-minute story of the two aged Sisters, when it is capped by a note of the approaching storm. I feel more confident about my bearings in the labyrinth of emotion, when in “You Have No Idea How Much I Love You” the camera stops to gaze at those who say nothing at that point. All these are but moments, but it is these moments which pile up, layer by layer, in one's memory, as if they were the title pages of Łoziński's filmic tales.

An author, a caretaker, a hairdresser, a charwoman, a cat-feeding lady, a cleaning maid from Ukraine, female employee at a match factory, cancer patients, mother and daughter, father and son – the latter being the director himself, while all others are people who met him and his camera. “Sometimes this resembles falling in love. Later on, by means of the edited material, I strive to convey and evoke that sensation in the viewers”. This is exactly how Cinema works.

Piotr Pławuszewski

ANNA SZCZEPAŃSKA

ALEKSANDRA MACIUSZEK

POKAZ FILMU ANNY SZCZEPAŃSKIEJ MY FILMUJEMY NARÓD! FRANCJA, POLSKA, 2012, 58'

PL Film dokumentalny w reżyserii Anny Szczepańskiej, został poświęcony polskiej kinematografii drugiej połowy XX wieku, ze szczególnym uwzględnieniem lat 70. Celem filmu jest ukazanie swoistej gry między dwoma obozami: z jednej strony realizatorzy, polscy twórcy filmowi, z drugiej strony dygnitarze, urzędnicy państwowi i przedstawiciele partii komunistycznej. Całość rozpoczyna się w 1971 roku od momentu przejęcia władzy przez Gierka, aż do wprowadzenia stanu wojennego w 1981 roku. Celem filmu jest próba zrozumienia, jak w latach 70. udało się realizować i wypuszczać do dystrybucji, nierzadko na rynek międzynarodowy filmy, które otwarcie krytykowały polski system komunistyczny; filmy, które finansowane były z budżetu „krytykowanego” państwa. Ich ładunek polityczny jest nierozdzielnie związany z dokonaną przez filmowców odnową formy i języka filmowego. Urodzona w Polsce, ale żyjąca we Francji od 5. roku życia, reżyserka Anna Szczepańska, stara się zrozumieć, jak przez 15 lat polskie kino było jedynym w swoim rodzaju laboratorium artystycznym i politycznym w Europie Wschodniej, subtelnym orężem, który ukształtował historię, podobnie jak wynalazł swój własny język.

SCREENING OF FILM BY ANNA SZCZEPAŃSKA: WE'RE FILMING THE PEOPLE! FRANCE, POLAND, 2012, 58'

EN The documentary directed by Anna Szczepańska takes a look at Polish cinematography in the latter half of the 20th century, with particular focus on the 1970s. The author sets out to share an insight into the singular game played by two camps: Polish filmmakers on the one hand and the dignitaries, state officials and functionaries of the communist party on the other. The story begins in 1971, when Edward Gierk came to power, and ends with introduction of the martial law in 1981. The project seeks to understand how it was possible to make films and distribute them, also internationally, given that they openly criticized the political system in Poland; films, it has to be noted, which were financed from the budget of the criticized state. The political import of those films in inextricably bound with the renewal of cinematic form and language which the filmmakers accomplished in the course of that decade. Born in Poland, but living in France from the age of 5, Anna Szczepańska attempts to comprehend how Polish cinema endured for 15 years as a one-of-a-kind artistic and political laboratory of the Eastern bloc, a subtle weapon which shaped history and developed its own unique idiom.

ŻYCIE RODZINNE

PL To dokumentalistka w takim momencie filmowego życiorysu, w którym nie brak już poważnych dowodów uznania dla dotychczasowych (na razie skromnych ilościowo) poczynań, ale równie pewne jest to, że wiele ciekawego jeszcze się wydarzy. Kiedy Aleksandra Maciuszek wyruszyła w kierunku Kuby, by tam w San Antonio de los Baños, rozpocząć studia reżyserskie w zakresie filmowego dokumentu, wcale nie była pewna, czy poskutkuje to w jej wypadku, robieniem filmów. Na 20. MFFD OFF CINEMA 2016 widzowie będą mieli okazję przekonać się, że szczęśliwie poskutkowało.

Niemal trzydziestominutowe, będące filmem dyplomowym, „Sceny sprzed” (2012) intrygują nie tylko tytułem, ale i sposobem portretowania kubańskiej rodziny, w której linia życia rozciąga się między starym Enrique (choroba płuc zdaje się być dla niego nieodwołalnym wyrokiem), jego dorosłą córką i nieco ponadrocznym wnukiem. Maciuszek nie kręci jednak przygnębiającego filmu o śmierci, choć jej aura, w obliczu medycznych rozpoznań, zniknąć przecież nie może. „Życiowa tragedia czyha tu na każdy kolejny dzień” – napisze o filmie Tadeusz Szyma, ale warto dodać, jak zabarwił się ten stan w oczach samej reżyserki: „Poznałam rodzinę, która – w perspektywie niechybnej i najpewniej szybkiej śmierci jej najstarszego członka – walczy z tą śmiercią śmiechem i wspomnieniami... Odczarowuje ją w taki sposób, ale mówi o niej (o śmierci) bez ogródek. Wydało mi się to bardzo ciekawe. I tak zrobiliśmy film, który ma być kroniką ostatnich dni czy tygodni Enrique – to miała być taka kronika »dobrego umierania«”.

„Sceny sprzed” to jednak w równym stopniu bezcenne ujęcia życia – gdy schorowany dziadek opiekuje się od niedawna dopiero doświadczającym świata wnuczką, gdy mimo widocznych znaków ubywania sił mówi: „muszę wrócić do formy”. Kamera nie stara się udawać, że obserwuje z dystansu. Jest blisko podziurawionych ścian i blisko bohaterów, na moment świadkuje ich codzienność, trafnie wydobywając z niej nie tylko to, co oczywiste, potwierdzone lekarską diagnozą.

Chyba z jeszcze lepszym skutkiem udało się przebić tę powierzchnię błonę w godzinny dokument „Casa Blanca” (2015). Tytułowe miasteczko rybackie, ponownie na Kubie, jest scenografią egzystencji starej Nelsy i jej dorosłego syna Vladimira, który cierpi na zespół Downa. Obydwójce klóć się i godzą, uciekają od siebie i znajdują się, złączeni więzią, w której konieczność miesza się ze szczerym oddaniem. Łatwo (i nie bez racji zresztą) zobaczyć w „Casa Blanca” pretekst do refleksji społecznej, osnutej choćby wokół wątku (nie) konieczności zewnętrznego ingerowania w taką sytuację, jaką uosabiają Nelsa i Vladimir. Ona coraz bardziej niedomaga, on nie zawsze skutecznie potrafi bronić się przed zaczepnym – choć jednocześnie przyjaznym – wobec niego otoczeniem. Są to jednak kwestie drugiego planu. Na pierwszym, choć może to zabrzmieć pretensjonalnie, jest miłość. Wystarczy ujęcie, gdy matka opowiada synowi o okolicznościach jego narodzin. Cierpkość codziennego doświadczenia z kretelem przegrywa tu z czystością uczucia, które niezbyt często spotyka się w kinie. „Jest takie powiedzenie na Kubie: »Nuestro vino es amargo pero es nuestro«, co znaczy: »nasze wino jest gorzkie, ale jest nasze«. To powiedzenie wciąż wywiera na mnie spore wrażenie, gdy myślę o Nelsie i Vladimirze” – mówi reżyserka, ujmując sedno doświadczenia ekranowej pary.

Wśród zamierzeń reżyserskich Aleksandry Maciuszek znajduje się zaplanowana na wiele lat obserwacja mieszkańców jednej z hawańskich kamienic. Obraz się zatem intrygująco rozszerza. Warto temu procesowi sekundować, na razie dwukrotnie, przyjmując zaproszenie na sceny z życia rodzinnego, które pod okiem kamery odśladają tu swe poruszające wnętrza.

Piotr Pławuszewski

FAMILY LIFE

EN Right now, Aleksandra Maciuszek is at such a point of her career as a documentary filmmaker where serious recognition of her achievements so far (albeit few) is not lacking, but many interesting developments are yet to be expected. When Maciuszek set off for Cuba to study the art of directing documentaries at San Antonio de los Baños, she was not altogether sure whether in her case it would result in actual filmmaking, to put it in a nutshell. At the 2016 IDFF OFF CINEMA, the viewers will have the opportunity to see that it worked very well indeed.

The almost 30-minute long graduation project "Previous scenes" (2012) is intriguing piece, not only because of its title. It is also a very compelling portrayal of a Cuban family, in which the lifeline extends from the elderly Enrique (whose lung disease seems to be an unappealable death sentence, with execution just around the corner) his adult daughter and the grandson, who is barely one year old. However, Maciuszek did not make a depressing film about death, although given the diagnoses its shadow remains ever present. "Here, a tragedy can happen with each day that comes", Tadeusz Szyma would write. Still, one should add how this circumstance was perceived by the director herself: "I met a family who, faced with inevitable and most likely imminent death of its oldest member, fights that death with laughter and memories... Thereby, they undo its sinister spell, but speak of it (the death) openly. I found it extremely interesting. Thus we made a film which chronicles Enrique's last days or hours; it was supposed to be a chronicle of a 'good departure'". However, "Previous Scenes" are in equal measure a priceless treasury of the images of life, such as when the ailing grandfather takes care of his grandson or when he says he has to get back on his feet, despite evident signs of deterioration. The camera does not try to pretend that it is a distanced observer. It is close to the hole-ridden walls and close to the protagonist, witnessing their everyday life in the instants of its presence, and makes that mundanity yield more than what is obvious and confirmed by a medical diagnosis.

The effect of penetrating through that superficial veil was even more powerful in the hour-long "Casa Blanca" (2015). The title fishing town in Cuba is the backdrop to the life of elderly Nelsa and Vladimir, her Down syndrome, adult son. They fall out and then become reconciled, run away from each other and find themselves back again, linked by a bond in which necessity blends with genuine devotion. It would be easy (and not without reason) to see "Casa Blanca" as a pretext for social reflection, e.g. concerning the need (or lack thereof) for outside intervention into a situation epitomized in the life of Nelsa and Vladimir. Her health is clearly getting worse, while he does not always manage to defend himself against the often aggressive and the friendly attitudes of people around him. Important though they are, these are issues of secondary importance. Love takes the first place, however pretentious that might sound. One only needs to see the scene when the mother tells her son about the circumstances of his birth. The bitterness of the daily experience loses altogether to the purity of feeling which one seldom sees in cinema. "Cubans have a saying: 'Nuestro vino es amargo pero es nuestro', which means 'our wine is bitter, but it's ours'. The saying still has a powerful effect on me, when I think about Nelsa and Vladimir," says the director, capturing the very essence of the experience of her protagonists.

One of the projects Aleksandra Maciuszek intends to accomplish is observation of people living in a Havana tenement, an undertaking planned to span many years. The horizon of vision is thus intriguingly expanded. The project deserves to be encouraged and supported, for the time being by accepting the invitation to see the two episodes of scenes from family life which, under the eye of the camera, reveals how profoundly moving it can be within.

Piotr Pławuszcwski

POKAZ FILMÓW NAGRODZONYCH ZŁOTYMI ZAMKAMI W FORMULE DOKUMENTALNEJ WINNERS OF THE GOLDEN CASTLE FOR DOCUMENTARY: A REVIEW

ZŁOTY ZAMEK (2008) / GOLDEN CASTLE (2008)

KREDENS, REŻ. JACOB DAMMAS
A CUPBOARD, DIR. JACOB DAMMAS

PL Jacob Dammas jest Duńczykiem, którego rodzice musieli emigrować z Polski z powodu żydowskiego pochodzenia matki. Jacob odwiedza Wrocław i miejsce, gdzie kiedyś mieszkali jego rodzice, rozmawia z sąsiadami, próbując odnaleźć rodzinną pamiątkę – tytułowy kredens.

EN Jacob Dammas is Danish. His parents were forced to emigrate from Poland as his mother was of Jewish descent. Jacob travels to Wrocław, to visit the place where his parents had once lived and talks to the neighbours, trying to find a family heirloom, the title cupboard.

ZŁOTY ZAMEK (2009) / GOLDEN CASTLE (2009)

SONIA I JEJ RODZINA, REŻ. DANIELA RUSNAKOVA
SONIA AND HER FAMILY, DIR. DANIELA RUSNAKOVA

PL Nie dolina tylko dziura za wysypiskiem. Do domu nie prowadzi ścieżka, jest tylko błoto przed nędzną szopą. Brak wszystkiego oprócz dzieci. Tak mieszka pani Sonia – w samym środku romskiej rzeczywistości – silna i inteligentna.

EN It is not a valley but a hole behind a rubbish dump. No path leads to the house, there is only a fair patch of mud in front of the dilapidated shack. Children are the only thing there is no shortage of. This is the abode of Sonia, a strong and intelligent woman, in the very midst of Roma realities.

ZŁOTY ZAMEK (2010) / GOLDEN CASTLE (2010)

WYCIEZKA, REŻ. BARTOSZ KRULIK
EXCURSION, DIR. BARTOSZ KRULIK

PL 13-letnia Asia wyrusza na kolejną wycieczkę ze swoim dziadkiem. Dziadek uczy ją jazdy na skuterze, pokazuje uroki przyrody. Ma jej też coś istotnego do powiedzenia...

EN Thirteen-year-old Asia goes on yet another trip with her grandfather. Grandpa teaches her to ride the scooter and shows her the beauty of nature. There is also something he has to tell to her...

ZŁOTY ZAMEK (2011) / GOLDEN CASTLE (2011)

KIEDYŚ BĘDZIEMY SZCZĘŚLIWI, REŻ. PAWEŁ WYSOCZAŃSKI
WE'LL BE HAPPY SOME DAY, DIR. PAWEŁ WYSOCZAŃSKI

PL Film opowiada o chłopcu z najbardziej niebezpiecznego miejsca Śląska – Lipiny. Daniel chce żyć inaczej. Przy użyciu telefonu komórkowego zaczyna kręcić film o swoim otoczeniu. Pyta mieszkańców swojej dzielnicy o marzenia. Czy dzieci z Lipin będą mogły spełnić swoje plany? Czy Danielowi uda się zrobić film? Jest to pretekstem do pokazania relacji między chłopcem, a jego charyzmatyczną babcią Aniłą.

EN The film tells a story about a boy from the most poverty-stricken place of Silesia – Lipiny. Daniel wants to live a different life. Using a mobile phone he begins to make a film about his surroundings. He asks the inhabitants of his neighbourhood about their dreams. Will the children of Lipiny be able to make their plans come true? Will Daniel manage to make a film? The film Daniel is making is a pretext to show the relationship between the boy and his charismatic grandmother, Aniela.

ZŁOTY ZAMEK (2012) / GOLDEN CASTLE (2012)

HISTORIA DLA MODLINÓW, REŻ. SERGIO OKSMAN
STORY FOR THE MODLINS, DIR. SERGIO OKSMAN

PL Po roli w filmie „Dziecko Rosemary” Romana Polańskiego, Elmer Modlin wraz żoną Margaret i synem Nelsonem, uciekli do odległego kraju. Zamknęli się w ciemnym mieszkaniu, gdzie Margaret poświęciła się malowaniu nadchodzącej Apokalipsy, przy której Nelson i Elmer asystowali jako modele. Trzydzieści lat później prywatne zdjęcia i dokumenty rodziny pojawiły się na chodniku, rozrzucone w nieładzie niczym elementy puzzli. Czekają na kogoś, kto pochyli się nad nimi i złoży w całość „Historię dla Modlinów”.

EN After appearing in the film *Rosemary's Baby* by Roman Polanski, Elmer Modlin fled with his wife Margaret and his son Nelson to a distant land. They shut themselves inside a dark apartment, where Margaret devoted herself to painting the imminent Apocalypse, with Nelson and Elmer acting as her models. Thirty years later, hundreds of the family's intimate photographs and documents turned up on the sidewalk, scattered like a jigsaw puzzle. They waited for someone to come along and piece together "A story for the Modlins".

ZŁOTY ZAMEK (2013) / GOLDEN CASTLE (2013)

ALMAZ, REŻ. / DIR. VICTOR AŚLIUK

PL Rodzinę małego Białorusina, Aleksieja Kljuni, wysiedlono na wyspę leżącą pośrodku jeziora Ładoga w Karelii. Dzisiaj, po latach, już stary Aleksiej został na bezludnej rosyjskiej wyspie sam. Stworzył sobie na niej miniaturową Republikę Białorusi. Często rozmawia sam ze sobą, albo ze swoim jedynym przyjacielem – koniem Diamentem. Od wielu lat są razem i Aleksiej chce umrzeć pierwszy, żeby na cmentarz jego trumnę wiozł Diament.

EN When he was but a baby, the family of Alexey Klyuni from Belarus was resettled to a small island in the middle of the Ladoga Lake in Karelia. Decades later, the now elderly Alexey lives all alone on that desert islet which belongs to Russia. There, he created a miniature Republic of Belarus, if only for his own sake. Alexey often converses with himself or his only friend, the horse named Diamond. They have been together for many years now, and Alexey wants to die first so that it is Diamond who will pull the cart with his coffin to the cemetery.

ZŁOTY ZAMEK (2014) / GOLDEN CASTLE (2014)

LOCKED DOWN, REŻ. / DIR. LIAT MER

PL Dzięki „Locked Down” widz ma niecodzienną szansę ujrzeć, jak na przestrzeni dwóch lat rozwijają się stosunki pomiędzy więźniarkami i strażnikami w Neve Tirza, ośrodku penitencjarnym dla kobiet w środkowym Izraelu. Codzienne życie w tym więzieniu oglądamy z perspektywy trzech kobiet: Żydówki, muzułmanki i chrześcijanki. W ciasnych wnętrzach cel, które izolują je od społeczeństwa i od siebie, bohaterki odkrywają etniczną różnorodność. Silne, a zarazem kruche relacje pomiędzy więźniarkami i personelem więzienia, są mieszaniną zbiorowej nieufności i wzajemnego szacunku.

EN „Locked Down” offers a rare insight into two-year's worth of interactions between inmates and wardens at an Israeli correctional facility. The Neve Tirza prison for women in central Israel is the setting for a story seen through the eyes of three women: one Jewish, one Muslim and one Christian. Ethnic diversity is explored within the confines of tiny prison cells. These women are locked down and shut out from society – and from themselves. Strong and yet vulnerable, the relationships between the prisoners and the staff as well as between the women themselves are a mixture of collective distrust and mutual respect.

ZŁOTY ZAMEK (2015) / GOLDEN CASTLE (2015)

CASA BLANCA, REŻ. / DIR. ALEKSANDRA MACIUSZEK

PL Casa Blanca to zapomniana miejscowość rybacka usytuowana u wejścia do zatoki hawańskiej. Film opowiada historię Nelsy, 70-letniej, połowicznie sparaliżowanej kobiety oraz Vladimira, jej 35-letniego syna, cierpiącego na syndrom Downa. Vladimir jest zarazem jej jedynym opiekunem, zmuszonym do pomagania matce przy najbardziej podstawowych czynnościach życiowych. Pożycie tej dwójki nie jest wolne od konfliktów.

EN Casa Blanca is a forgotten fishing community located at the entrance to the Havana Bay. The film tells the story of hemiplegic Nelsa, aged 70, and Vladimir, her 35-year-old son affected by Down syndrome. Vladimir is Nelsa's sole caretaker, and has to assist her in performing the most basic everyday functions. Their life, hard as it is, is not spared mutual conflicts and domestic strife.

BYDGOSKA KRONIKA FILMOWA (BKF)

PL Pierwsze warsztaty filmowe zorganizowane przez Bydgoską Kronikę Filmową odbyły się 22 maja 2006 roku. Wówczas nie było w regionie takiego miejsca, w którym filmowcy-amatorzy mogliby się wspólnie spotykać, wymieniać doświadczeniami, pomagać sobie wzajemnie w realizacji filmów. Przez Kronikę przewinęło się ponad 40 osób, ale w różnych innych akcjach, kursach i imprezach BKF-u uczestniczyło ich o znacznie więcej. Gromadzą się tu szczególnie wrażliwi młodzi ludzie, otwarci na innych i świat, który ich otacza. Przez 10 lat udało się zrealizować 70 filmów, które zdobyły liczne nagrody i wyróżnienia. Jak mówią twórcy BFK-u – Marcin Sauter i Maciej Cuske: „Wierzmy, że to, co robimy jest potrzebne nie tylko naszej garstce zapaleńców, ale, że filmy, które u nas powstają są ważnym doświadczeniem dla widzów, którzy je oglądają, wzbogacając wizerunek kulturalny naszego regionu oraz zachowując coś ważnego, nieuchwytnego i bezcennego dla przyszłych pokoleń. BKF to nie tylko filmy dokumentalne. To także spotkania, działania podczas festiwalu, a także warsztaty”.

EN The first film workshops organized by Bydgoska Kronika Filmowa were held on May 22nd, 2006. At the time there was no venue in the region where amateur filmmakers would have been able to meet, exchange their experiences and help one another in their cinematographic ventures. So far, over 40 people have honed their skills with Kronika, but many, many more participated in BKF's actions, courses and events. The place gathers mainly sensitive young people who are open to others and the world which surrounds them. The ten years of ceaseless activity resulted in 70 films which have won numerous awards and honours. The creed of the BFK has been aptly reflected in what its founders, Marcin Sauter and Maciej Cuske, have to say: “We believe that what we do does not merely cater to the needs of a handful of enthusiasts, but that the films we make are an important experience for their viewers, enrich the cultural tapestry of our region, and preserve something crucial, elusive and invaluable for the future generations. BKF is not only about documentaries. It also stands for meetings, undertaking during festivals as well as workshops”.

ODBICIE, REŻ. MONIKA DRÓŹDŹ

REBOUND, DIR. MONIKA DRÓŹDŹ

PL Dokumentalna impresyjna opowieść o młodej dziewczynie, która wykonuje dwa różne względem siebie zawody.

EN An impressionistic documentary tale about a young girl whose two professions, astonishingly enough, are truly poles apart.

POD ŻAGLAMI, REŻ. STASIU CUSKE

UNDER THE SAILS, DIR. STASIU CUSKE

PL Ciepłe spojrzenie na uroczne starsze małżeństwo, żyjące wspomnieniami i piosenkami z młodości.

EN A warm-hearted look at a charming elderly couple who relive their memories and songs of their youth.

CO TO JEST CZAS, REŻ. JAROSŁAW PISKOZUB

WHAT IS TIME, DIR. JAROSŁAW PISKOZUB

PL Któż inny wie o czasie tyle, co wiekowy zegarmistrz z filozoficznym błyskiem w oku. Skrzętnie dopełniając swoich obowiązków naprowadza nas na trop, nie wyjawiając go do końca.

EN Who knows more about time than an aged watchmaker with a philosophical twinkle in his eye. Meticulously tending to his duties, he puts us on the right track of the path of discovery, but stops short of fully revealing the mystery.

PALACZ, REŻ. JAKUB DROBZYŃSKI

THE STOKER, DIR. JAKUB DROBZYŃSKI

PL Obraz mężczyzny, który od narodzin borykał się z trudnościami. Dzisiaj ciężko pracuje w kotłowni, żyje w skrajnych warunkach, przeżywa samobójcze próby własnego syna, stara się jednak dostrzec w życiu szczęście.

EN A portrayal of a man whose life has been fraught with adversity since birth. Today, he works at a boiler house, lives in miserable conditions, has to experience and overcome his son's suicide attempts, and yet tries to see happiness in life.

GDY PRZYJDZIE MI TEN ŚWIAT PORZUCIĆ, REŻ. MATEUSZ BUŁAWA

WHEN TIME COMES TO LEAVE THIS WORLD BEHIND, DIR. MATEUSZ BUŁAWA

PL Film dokumentuje nietatwą, wymagającą niekiedy żelaznych nerwów, codzienność pracowników zakładu pogrzebowego, którzy muszą życiowe dramaty swoich klientów godzić z bezduszną, lecz konieczną biurokracją.

EN The film offers an insight into a job which not infrequently requires nerves of steel: that of the employees of a funeral home, who have to reconcile the tragedies of their clients with the soulless though necessary red tape.

CZARNA NIEDZIELA, REŻ. MACIEJ JASIŃSKI, JAROSŁAW PISKOZUB

BLACK SUNDAY, DIR. MACIEJ JASIŃSKI, JAROSŁAW PISKOZUB

PL Każdej niedzieli mieszkańcy pewnego miasta zbierają się na stadionie. Tam zaczyna się cotygodniowy rytuał. Ludzie na chwilę zapominają o codziennym życiu i dają się porwać emocjonującej rywalizacji sportowej.

EN Each Sunday, inhabitants of a certain town gather at the stadium and begin their weekly ritual. For a while, the daily grind is forgotten, and the people let themselves be carried away by the excitement of sports rivalry.

TWÓJ SYN DAWID, REŻ. MARCIN KUNDERA

YOUR SON, DAVID, DIR. MARCIN KUNDERA

PL Film opowiada o losach młodego człowieka, który próbuje znaleźć swoje miejsce na ziemi. Pisze list do ojca, w którym dzieli się swoimi problemami i szuka odpowiedzi na nurtujące go pytania.

EN Film tells the story of the fates of a young man, who tries to find his own place in the world. He writes a letter to his father in which he shares his problems and looks for answers to the questions which plague him.

RADIOWA SZTUKA FAKTÓW – REPORTAŻE MARII BLIMEL I WANDY WASILEWSKIEJ THE RADIO NON-FICTION – RADIO FEATURES BY MARIA BLIMEL AND WANDA WASILEWSKA

PL Na festiwalu, takim jak OFF CINEMA, pokazującym filmy dokumentalne i mającym zarazem ambicję prezentowania dokonań z innych obszarów sztuki faktów, jakie powstają poza kinem (czyli *off cinema*), nie mogło zabraknąć reportaży radiowych. Polska słynie z dźwiękowych dokumentów – słuchanych i nagradzanych na całym świecie. W gronie wiodących twórców tropiących prawdę z mikrofonem i magnetofonem w dłoni znalazły się dwie poznańskie reporterki radiowe, Maria Blimel i Wanda Wasilewska. Z imponującego dorobku tych dwóch autorek wybrałyśmy reportaże, które zaprezentujemy w formie kinowych seansów dźwiękowych. Gościem specjalnym tego przeglądu, a może raczej odsłuchu, będzie Wanda Wasilewska.

Dokumentalne słuchowiska podzieliliśmy na dwa bloki. W pierwszym znalazł się reportaż Marii Blimel „Kieślowski w Ósemkach”, czyli zapis ostatniego spotkania publiczności z Krzysztofem Kieślowskim, do którego doszło w Teatrze Ósmego Dnia w Poznaniu 26 lutego 1996 roku. Utworem do pary będzie w tym zestawie „Zawód na czasie” (1999) reportaż Marii Blimel i Wandy Wasilewskiej nagrodzony Grand Prix na Festiwalu Premios Ondas w Barcelonie. Jego bohaterem jest Tomek Puchalski z Gniezna, radiowiec-amator, który uczynił ze swego pokoju studio radiowe. Jego słuchaczami zaś zostali: mama i sąsiadzi.

Osobno będziemy mogli wysłuchać dwóch reportaży Wandy Wasilewskiej, a autorka porozmawia z publicznością o kulisach ich powstania i warsztacie reportera radiowego. „Laski, piaski i karaski” (2006), dźwiękowy portret pewnego burmistrza z Sępólna, otrzymał główną nagrodę w kategorii groteska w Ogólnopolskim Konkursie na artystyczną realizację dźwięku w 2006 roku. Jako drugi zostanie zaprezentowany reportaż „Orzełka nie puszczać” o kolejach losu Polaków wyruszających do Anglii w poszukiwaniu lepszej przyszłości.

Jak zabrzmiały te opowieści, gdy popłyną nie z radiowych głośników, ale kinowych? Wiele zależy od nas – wyostrzymy zatem słuch, a reszta niech się dokona na ekranie naszej wyobraźni.

EN At a festival such as OFF CINEMA, which apart from showing documentaries aspires to showcase the achievements of other disciplines of the art of fact, 'off' cinema as it were, radio documentaries could not be wanting. Poland is renowned for radio features, which are listened to and garner awards all over the world. Among the foremost authors who pursue truth with a microphone and a tape recorder in their hands, one finds two radio reporters from Poznań, Maria Blimel and Wanda Wasilewska. From their immense body of work we have chosen only a few features which will be presented as sound showings in a cinema auditorium. Our special guest, joining us for this review or rather re-hearing, will be none other than Wanda Wasilewska herself.

The selected documentary radio productions have been divided into two sections. The first comprises Maria Blimel's feature entitled "Kieślowski at the Eighths", a record of the last meeting of the audience with Krzysztof Kieślowski, which took place at the Theatre of the Eighth Day in Poznań on February 26th, 1996. Another piece in this set is "A Trending Profession" (1999), a feature by Maria Blimel and Wanda Wasilewska, which won the Grand Prix at the Premios Ondas festival in Barcelona. It tells the story of Tomek Puchalski from Gniezno, an amateur enthusiast, who turned his room into a broadcasting studio, while his mother and neighbours became his audience.

During the second presentation, the audience will have the opportunity to listen to two features by Wanda Wasilewska, after which the author will outline the story behind both productions and discuss the unique aspects of a radio reporter's job. "Woods, Sands, and Fishing" (2006), a sound portrait of a town mayor from Sępólno, received the main prize for grotesque in the National Competition for artistic sound production in 2006. The other feature to be presented that day is "The Eagle Stays", recounting the fates of Poles who leave for Great Britain seeking a better future. How will these stories sound when no longer listened to on the radio but from cinema loudspeaker system? Much depends on us here; it's time to keep one's ears open, and let the rest happen on the screen of our imagination.

KIEŚŁOWSKI: DOKUMENTALNE POWROTY

PL Ale czymże jest istnienie? Istnienie jest dziecięciem zrodzonym z nieskończoności i skończoności, z żywiołu wiecznego i tymczasowego, stojąc się tym samym ciągłym zmaganiem...

– Søren Kierkegaard

Siedziałem przy biurku, wystukując na maszynie „Rozdział 5”, i próbując właśnie oddać jak najlepiej naturę analogii między „Bez końca” a „Niebieskim” Krzysztofa Kieślowskiego. Rozpocząłem nowy akapit, kiedy zadzwonił telefon, który liतोściwie odebrała moja żona, podczas gdy ja z trudem starałem się skupić. Dzwoniła bliska przyjaciółka z college'u. Niedawno wyszła za mąż i dzwoniła, by powiadomić nas o tym, że będzie miała dziecko. Uśmiechnąłem się, widząc entuzjastyczną reakcję mojej żony, przekazałem swoje gratulacje i wróciłem do pracy nad następującym zdaniem:

Zarówno w „Niebieskim” jak i „Bez końca” znajdziemy wyraziste zabiegi wizualne Kieślowskiego (np. zbliżenia rąk), niebieski jako barwę tematyczną, uderzające układy kompozycyjne o abstrakcyjnym charakterze, wypadek samochodowy, wątki żałoby i samobójstwa oraz ukierunkowane zastosowanie muzyki filmowej.

Dokładnie w chwili, gdy pisałem słowa „wypadek samochodowy”, przerwała mi żona – miałem odebrać pilny telefon na drugiej linii. Zostawiłem zdanie ryzykownie niezakończone i podniosłem słuchawkę. Łamiącym się głosem ojciec poinformował mnie, że jego najmłodszy brat (a mój drogi wuj) zginął tragicznie w wypadku samochodowym na autostradzie. Nowe życie splotło się z nową śmiercią, gdzieś pośród wyłaniającego się zdania o twórcy filmowym, którego oba zjawiska głęboko frapowały. Wszystko zbiegło się w osobliwej, niesamowitej wręcz synchronii. To była chwila osadzona w duchu Kieślowskiego, nie tylko dlatego, że mogłaby być żywcem wzięta z jego filmów, ale również dlatego, że może służyć jako manifestacja splotu ludzkich znaczeń. Istota ludzka ma silne poczucie telos – to przez nie wydaje nam się, że takie rzeczy nie są przypadkowe, nie mogą być przypadkowe, a znaczenie czy sens nie są naszą powierzchowną projekcją, a przestaniem jakie do nas dociera, zwłaszcza w takich momentach. Kieślowski nigdy nie opowiadał się kategorycznie za taką czy inną prawdą. Bardziej interesowało go poszukiwanie. Moglibyśmy zapytać od kogo pochodzi owo przestanie? Od Boga? Może jest to nasz własny mechanizm obronny? Czy jednak coś pomiędzy? W przypadku filmów Kieślowskiego żadna z interpretacji nie jest niepodważalna, ale co najistotniejsze autor nie toleruje unikania tych kwestii. Metafizyka, faktyczna czy imaginowana, ma znaczenie.

Joseph G. Kickasola
The films of Krzysztof Kieślowski. The liminal image.

EN But hat is existence? Existence is the child that is born of the infinite and the finite, the eternal and the temporal, and is therefore a constant striving...

– Søren Kierkegaard

There I sat, typing away at Chapter 5, attempting to do justice to the kinship between Kieślowski's No end and Blue. As I began the paragraph, our phone rang, and my wife mercifully answered as I struggles to maintain my concentration. A dear friend from college called. She'd recently married and was announcing her new pregnancy. I smiled at my wife's enthusiastic reaction, passed on my congratulations, and set to work on the following sentence:

Blue and No end both feature strong Kieślowskian visuals (e.g., close-ups on hands), blue as a thematic color, striking abstract compositions, a car accident, themes of grief and suicide, and a focused use of music.

Precisely at the time I was writing the words "a car accident", my wife interrupted me: an urgent call had come in on the second phone line. I left the sentence ominously dangling and picked up the phone, and my father, in faltering voice, informed me that his youngest brother (a dear uncle of mine) had been suddenly killed in a highway accident. New life mingled with new death, amid a sentence about a filmmaker deeply concerned with both. All stood in uncanny synchrony.

This was a Kieślowskian moment, not only because it might have been plucked from one of his films, but also because it serves as a nexus of human meaning. There is a strong sense of telos in the human person that makes us feel such things are not random, could not be random, and that meaning is not something we merely project onto the surface of thing, but rather, especially at such moments, a message being delivered to us. Kieślowski never took a hard position on the truth of the matter. Rather, he was interested in the search. From whom is the message being delivered? We might ask. God? One's own coping mechanism? Something between? All interpretations may be fair game when approaching Kieślowski's films, but he does not permit avoidance of the issue. Metaphysics, real or imagined, matter.

Joseph G. Kickasola

The films of Krzysztof Kieślowski. The liminal image.

PL Z okazji 20. rocznicy śmierci jednego z najważniejszych polskich reżyserów, OFF CINEMA włącza się w obchody Roku Kieślowskiego, wybitnego dokumentalisty. Pokażemy nie tylko filmy twórcy „Trzech kolorów”, ale także zapis jego ostatniego spotkania z widzami.

NIE WIEM

POLSKA, 1977, 46'

Jak mówił o filmie sam reżyser, jest to: „spowiedź człowieka, który był dyrektorem fabryki na Dolnym Śląsku. Był członkiem partii i przeciwstawił się takiej mafijnej, partyjnej organizacji, która była w tym zakładzie czy tym powiecie. Oni kompletnie go wykończyli”. Mimo że film został zrealizowany w 1977 roku, doczekał się premiery dopiero w 1981 roku.

ŻYCIORYS

POLSKA, 1975, 60'

Pełna wersja filmu z taśmy 16 mm pokazuje posiedzenie Wojewódzkiej Komisji Kontroli Partyjnej, która rozpatruje odwołanie robotnika wykluczonego z partii. Bohater filmu dostał od Kieślowskiego wymyślony życiorys, oparty na teczach „oskarżonych”. Skład Komisji Kontroli był prawdziwy, cała reszta była fikcyjna, ale właśnie dzięki temu Kieślowski osiągnął niespotykaną prawdziwość w opisie ideologicznej perswazji, stosowanej przez aktywistów PZPR.

OSTATNIE SPOTKANIE Z KRZYSZTOFEM KIEŚŁOWSKIM

REŻ. MIKOŁAJ JAZDON, POLSKA, 1996, 26'

Reportaż z wieczoru autorskiego, który odbył się w Teatrze Ósmego Dnia w Poznaniu zaledwie trzy tygodnie przed śmiercią Kieślowskiego. Zapis rozmowy autora z publicznością o jego filmach, artystycznych wyborach, powodach, dla których najpierw przestał kręcić filmy dokumentalne, a później zdecydował się w ogóle zakończyć karierę.

EN To honour the 20th anniversary of death of Krzysztof Kieślowski, one of the most important Polish film directors of all time and an outstanding documentarian, OFF CINEMA makes its contribution to the Year of Kieślowski. We will be showing films by the author of the "Three Colours trilogy", as well as material from his very last meeting with the audience.

I DON'T KNOW

POLAND, 1977, 46'

As the director himself said, "it is a confession of a man who used to be a director of a factory in Lower Silesia. Himself a party member, he opposed the mafia-like, party clique which functioned at the factory and in the district. And they did him in utterly." Although the film was made in 1977, it premiered only in 1981.

LIFE STORY

POLAND, 1975, 60'

The full-length version from a 16 mm film shows a session of the Regional Party Review Board, who discuss an appeal from a worker who had been expelled from the party. Kieślowski had provided the protagonist with an invented life story, compiled from the files of people 'under charge'. The composition of the Review Board was genuine, the rest was fictitious, but by that expedient Kieślowski achieved incredibly authentic depiction of the methods of ideological persuasion employed by the party functionaries.

KRZYSZTOF KIEŚŁOWSKI: THE LAST MEETING

DIR. MIKOŁAJ JAZDON, POLAND, 1996, 26'

A feature documenting the soiree which took place at the Theatre of the Eighth Day in Poznań, only three weeks prior to Kieślowski's death. The director meets the audience to discuss his films, artistic choices and reasons why he stopped making documentaries and then abandoned filmmaking altogether.

MAGDALENA GRZEBĄŁKOWSKA

SPOTKANIE Z AUTORKĄ PROWADZENIE: BARTŁOMIEJ KRUPA

PL Magdalena Grzebałkowska (ur. 1972) – z wykształcenia historyczka, pracuje jako dziennikarka, od 1998 roku współpracuje z „Gazetą Wyborczą”. Jest autorką reportaży i biografii: o księdzu Twardowskim „Ksiądz Paradoxs. Biografia Jana Twardowskiego” (2011), a także o Zdzisławie i Tomaszu Beksińskich „Beksińscy. Portret podwójny” (2014). Jej najnowsza publikacja to „1945. Wojna i pokój” (2015), w której opowiada o dziwnym momencie zawieszenia i zawirowań, jakie przyniosło Polsce i Europie zakończenie wojny. Książka została nominowana m.in. do Nagrody Kapuścińskiego 2015 oraz nagrody NIKE 2016 (zdobyła Nike Czytelników 2016).

MEETING THE AUTHOR MODERATED BY: BARTŁOMIEJ KRUPA

EN Magdalena Grzebałkowska (born 1972) – is a historian by education and a journalist by profession. Since 1998 a collaborator of “Gazeta Wyborcza”, and author of reportages and biographies addressing some extraordinary figures: Rev. Twardowski in “Paradoxs. Biografia Jana Twardowskiego” (2011) and Zdzisław and Tomasz Beksiński in “Beksińscy. Portret podwójny” (2014). Her most recent book, “1945. Wojna i pokój” (2015), is a panorama of the suspense and turmoil that Poland and Europe went through when the hostilities of war had come to an end. Grzebałkowska has been nominated for accolades such as the Kapuściński Award 2015 and NIKE 2016 (winning the Readers’ Nike Award 2016).

DOKUMENT NA PERYFERIACH DOCUMENTARY ON THE FRINGE PROWADZENIE / MODERATOR: MAREK BOCHNIARZ / COLLEGIUM MAIUS

PL Rozmowy o kinie faktów w jego mniej oczywistych odsłonach, hybrydach i lokacjach. Interdyscyplinarne spotkania o charakterze popularnonaukowym.

EN Discussions about the cinema of fact in its less obvious guises, hybrids and locations. Interdisciplinary encounters where science is not so scientific and popular knowledge aspires higher.

17.11. G. / HR 18, 60'

ZAKŁAMUJĄC OBRAZY. KOREA PÓŁNOCNA NA LINII WSCHÓD-ZACHÓD DISTORTING THE IMAGE. NORTH KOREA AND THE EASTERN VS WESTERN EYE

PL Refleksje wokół „Defilady” Andrzeja Fidyka i „Pod opieką wiecznego słońca” Witalija Manskiego – czyli: jak na narracje dokumentalne o Korei Północnej wpływa propaganda i obcość kulturowa, w tym także: językowa. Prowadzenie: Przemysław Sztafiej (UAM)

EN Thoughts and observations surrounding Andrzej Fidyk’s Defilada and Vitaly Manský’s Under the Sun, or how documentaries about North Korea are affected by propaganda and cultural differences, including linguistic barriers.

Moderator: Przemysław Sztafiej (AMU)

18.11. G. / HR 18, 60'

PREHISTORIA FILMU NAUKOWEGO: JEAN PAINLEVE
PREHISTORY OF THE SCIENTIFIC CINEMA: JEAN PAINLEVE

PL Dokumenty podwodne na granicy filmu naukowego i kina artystycznego: dla nauki zbyt artystyczne, a dla artystów zbyt naukowe.

Prowadzenie: Marek Bochniarz (UAM)

EN Subaquatic documentaries on the borderline of scientific and arthouse cinema: too artistic for science, too scientific for art.

Moderator: Marek Bochniarz (AMU)

19.11. G. / HR 18, 60'

WORK-IN-PROGRESS: „SIWA AND ORAH”
WORK-IN-PROGRESS: “SIWA AND ORAH”

PL Spotkanie z twórcą animowanego filmu dokumentalnego „Siwa and Orah” – Tessq Moult-Milewską, która opowie o jego realizacji na wyspie Komodo.

Prowadzenie: Marek Bochniarz (UAM)

EN Meeting with the author of the animated documentary Siwa and Orah, Tessa Moult-Milewska, who is going to talk about its making on the faraway island of Komodo.

Moderator: Marek Bochniarz (AMU)

20.11. G. / HR 18, 60'

DOKUMENT I ANIMACJA
DOCUMENTARY AND ANIMATED FILM

PL O rosnącej popularności hybrydy animacji i dokumentu.

Prowadzenie: Agnieszka Powierska (UAM)

EN On the growing popularity of the documentary-animation hybrid.

Moderator: Agnieszka Powierska (AMU)

POKAZ FILMU „BRACIA”
I SPOTKANIE Z TWÓRCAMI
WATCH & TALK: “BROTHERS”
BY WOJCIECH STAROŃ

PL Wojciech Staroń to jeden z tych dokumentalistów, który podróżuje po świecie, szukając nie tylko wyjątkowych historii i ciekawych ludzi, ale też pięknych obrazów. Jest jednym z najzdolniejszych polskich operatorów, o czym świadczą zdjęcia do takich filmów, jak: „Papusza” czy „Plac Zbawiciela”. Jako reżyser zawsze ustępuje miejsca swoim bohaterom, ich historiom i rozterkom. W zdjęciach unika łatwych efektów i estetycznych naddatków. Z filmowego kadru zawsze wydobywa to, co w nim najważniejsze i najpiękniejsze. Jego ostatni film „Bracia”, został nagrodzony m.in. na Festiwalu w Locarno czy na bydgoskim Camerimage.

BRACIA
POLSKA, 2016, 70'

Dwóm braciom udało się uciec z łagru, ale nie mogli uciec od siebie. Kochają się, ale i zarazem nienawidzą. Jeden – marzyciel artysta-malarz, drugi – pragmatyk naukowiec, ogień i woda. Przez całe życie jeden jest zdany na drugiego: w stalinowskim łagrze, w komunistycznej Rosji i po repatriacji w kapitalistycznej Polsce. Ich barwne życie składa się z nieustannych przeciwności losu, ale we dwóch, pomimo waśni i sporów potrafią je pokonywać.

W spotkaniu pod patronatem FILM&TV KAMERA wezmą udział twórcy filmu: Anna Waradzyn – producentka i Zbigniew Osiński – montażysta.
Prowadzenie: Jolanta Tokarczyk

EN Wojciech Staroń is one of those documentarians who travel the world seeking both unique stories and interesting people as well as breath-taking imagery. He is one of Poland's most talented cinematographers; the camerawork in “Papusza” or “Plac Zbawiciela” aptly attests to that. As a director, he always remains on the sidelines, letting his protagonists, their stories and tribulations take the limelight, whereas his cinematographic

manner avoids cheap effects and aesthetic superfluity. Thus he manages to make the frame yield the most important and the most beautiful things it harbours. His most recent film, *Brothers*, won a number of awards, for instance at the Locarno festival or Camerimage in Bydgoszcz.

BROTHERS

POLAND, 2016, 70'

The two brothers succeeded in escaping from a Soviet labour camp, but they cannot escape one another. At times, mutual love goes hand in hand with hatred. One is an artist painter and a dreamer, the other a pragmatic scientist: fire and water. All their life they have been fated to each other's company, be it in Stalin's gulags, in communist Russia and, after repatriation, in capitalist Poland. Their colourful life has been a constant struggle with adversities, but together they manage to overcome those, despite the quarrels and the disputes.

The meeting, held under the auspices of FILM&TV KAMERA will feature producers of the film.

Moderated: Jolanta Tokarczyk

PATRONEM POKAZU JEST

**FILM&TV
KAMERA**
produkcja w filmie, TV i reklamie

WYSTAWA FOTOGRAFII „PODCHODY I INNE GRY TOWARZYSKIE” PHOTOGRAPHY EXHIBITION: “PAPER CHASE AND OTHER AMUSING PURSUITS”

PL Bogdan Dziworski to artysta o wyjątkowym spojrzeniu – reżyser, operator, ale też fotograf. Nic dziwnego, że nazywa się go polskim Bressonem, skoro sam mówi o fotografii w ten sposób: „Interesujący jest tylko człowiek. Trzeba umieć znaleźć temat uniwersalny. Trzeba umieć zrobić go tak, żeby był dla wszystkich zrozumiały. (...) dobre zdjęcie, to zdjęcie zrobione w dobrym momencie”.

Wystawa prezentuje 36 czarno-białych fotografii, wykonanych na przestrzeni trzydziestu lat. Obok obrazów bardzo znanych, które wpisały się w historię polskiej fotografii, premierę będą miały zdjęcia wcześniej niepublikowane, odkryte w archiwum artysty.

Tematem wystawy są relacje damsko-męskie, ich niuanse i subtelności, pierwsze uczucia i załoty uchwycone nadzwyczaj czujnym okiem fotografa. Obserwacja prostych zachowań zwykłych ludzi, istota męskości i kobiecości. Emocje, pokazane prostym, zrozumiałym dla każdego językiem. Te kadry to obowiązkowa lekcja fotografii z wybitnym nauczycielem.

EN The way Bogdan Dziworski looks at the world is exceptional, whether he takes the viewpoint of a director, cinematographer or photographer. It is no wonder that he tends to be called the Polish Bresson, since he himself speaks of photography thus: “The only interesting thing is the person. One has to be able to find a universal theme. And have the ability to capture it in such a way that it's comprehensible for everyone. (...) A good picture is a picture taken at the ideal moment.”

The exhibition features 36 black-and-white photographs, made over the period of three decades. Apart from the very well-known images which went down in the history of Polish photography, there is a selection of photographs discovered in the artist's archive, images never seen or published before.

The show explores female-male relationships, their nuances and subtleties, the first storms of emotion and early attempts at courtship, caught by the exceptionally observant eye of the photographer, who dedicates his attention to simple acts of the ordinary people, arriving at the essence of masculinity and femininity. Here, the wealth of emotion is conveyed using a straightforward language that anyone would understand. Those frames are an obligatory lesson of photography, delivered by a brilliant teacher.

WARSZTATY Z KRYTYKI FILMOWEJ WORKSHOPS IN FILM CRITICISM

PL 20. edycja MFFD OFF CINEMA stała się idealną okazją do zorganizowania krytycznych spotkań wokół filmu. Warsztaty powstały z myślą przede wszystkim o studentach i wielbicielach kina, którzy chcą doskonalić swoje umiejętności w zakresie krytyki filmowej. Zajęcia skierowane są zarówno do osób, które mają już doświadczenia w tworzeniu tekstów krytycznych, jak i tych, którzy nie próbowali jeszcze swoich sił jako recenzenci. Dla pasjonatów form klasycznych („na papierze”), jak i audiowizualnych.

Warsztaty poprowadzą:

MICHAŁ WALKIEWICZ – dziennikarz filmowy, redaktor naczelny portalu „Filmweb”. Zwycięzca Konkursu im. K. Mętraka (2008), zdobywca nagrody Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej w kategorii „Krytyka Filmowa” (2015). Sam o sobie mówi, że „kiedy nie pisze i nie ogląda, gra; kiedy nie gra, śpi”.

PIOTR CZERKAWSKI – dziennikarz kulturalny. Autor wielu recenzji, artykułów i wywiadów publikowanych w mediach prasowych („Kino”, „Filmie”, „Dzienniku”) i internetowych („filmweb.pl”, „dwutygodnik.com”). Prowadzi bloga „Cinema Enchanté”, który dwukrotnie otrzymał nominację do nagrody Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej. Jednakową sympatią darzy Erica Rohmera i Johna Watersa.

EN The 20th IDFF OFF CINEMA provides a splendid opportunity to hold meetings dedicated to film, but with a critical edge. These workshops are intended for students and enthusiasts of cinema who wish to hone their skills in film criticism. We welcome those who have experience in critical writing as well as those who have not tried their hand at reviewing. What is more, we cater both for the adherents of the classic, written form and people who go in for audiovisual media.

The workshops are conducted by:

MICHAŁ WALKIEWICZ – film journalist, editor-in-chief of the “Filmweb” movie database. Winner of the K. Mętrak Competition (2008), and recipient of the Polish Film Institute Award for “Film Criticism” (2015). As regards himself, Walkiewicz says “when I’m not writing or watching anything, I play; when I’m not playing, I sleep”.

PIOTR CZERKAWSKI – is a cultural journalist, author of numerous reviews, articles and interviews published in newspapers and magazines (such as “Kino”, “Film”, “Dziennik”) and online (“filmweb.pl”, “dwutygodnik.com”). Author of the blog “Cinema Enchanté”, which has been nominated twice for the Polish Film Institute Award. He is equally fond of Eric Rohmer and John Waters.

WARSZTATY FOTOGRAFICZNE PHOTOGRAPHY WORKSHOPS

PL W epoce niepoliczalnych zdjęć z wakacji, gigowych kart pamięci, milionów pikseli, autofocusów i Full HD, w epoce, w której obraz fotograficzny sprawia wrażenie czegoś nienaturalnie idealnego, nadal szukamy niedoskonałości, niepowtarzalności, czegoś osobliwego i nieszablonowego. Doświadczanie tych wszystkich emocji urzeka i imponuje, choć jest niestychanie proste.

Warsztaty prowadzone przez Michała Zielińskiego i Paulę Wojnik dotyczyć będą fotografowania starymi technikami. Każdy, kto chce nauczyć się portretować tradycyjnymi metodami oraz poznać tajniki mokrego kolodionu czy aparatów otworkowych, na pewno powinien na nie zwrócić uwagę.

EN In the age of countless pics from holidays, gigabytes of memory capacity, millions of pixels, AFs and FullHDs, in the era when the photographic image gives an impression of being unnaturally perfect, we are looking for imperfections, for something which is unique, one-of-a-kind and unorthodox. Experiencing all those emotions is both beguiling and tends to make people somewhat envious, though it is incredibly straightforward.

The workshops conducted by Michał Zieliński and Paula Wojnik will be concerned with a number of old techniques. Everyone who wishes to learn how to capture images using traditional methods and get to know the secrets of the wet collodion or pinhole cameras, should not miss this opportunity.

SPOTKANIE Z KSIĄŻKĄ LITERARY ENCOUNTERS

URSZULA TES, „CZŁOWIEK, ZBIOROWOŚĆ, PAMIĘĆ W FILMACH DOKUMENTALNYCH IRENY KAMIENSKIEJ”, KRAKÓW / CRACOW 2016

PL Monografia „Człowiek, zbiorowość, pamięć w filmach dokumentalnych Ireny Kamińskiej” autorstwa dr Urszuli Tes poświęcona jest jednej z najważniejszych polskich dokumentalistek. Krakowska filmoznawczyni osadza twórczość autorki „Robotnic” w kontekstach socjologicznych, historycznych i antropologicznych. Dokumenty Kamińskiej stają się dzięki temu rodzajem przewodnika po historii i społeczeństwie, szczególnie okresu PRL-u. Autorka opisuje również mało znane dokonania realizatorki, odwołuje się do wielogodzinnych rozmów z Kamińską, jej współpracownikami i bohaterką debiutu, swoje badania ubogaca także rzadkimi archiwalia. Autorka „Dnia za dniem” jawi się w tej książce jako osoba pełna pasji i wiary w siłę dokumentu i odważna badaczka rzeczywistości.

EN The monograph entitled “Człowiek, zbiorowość, pamięć w filmach dokumentalnych Ireny Kamińskiej” by dr Urszula Tes discusses one of the most important Polish documentarians. The author provides extensive contexts for Kamińska’s work, exploring sociological, historical and anthropological aspects. Thus her films become a kind of guide to history and society, especially in the era of socialist Poland. Tes also addresses the less known projects of the outstanding filmmaker, draws upon the extensive interviews with Kamińska, her collaborators and the protagonist of her debut picture, additionally enriching her studies with rare archival material. The book reveals the author of “Day After Day” to be a person who passionately believed in the power of the documentary and a bold researcher of the then realities.

MAREK HENDRYKOWSKI, „DWAJ LUDZIE Z SZAFĄ”, POZNAŃ 2016

PL Zapraszamy na spotkanie z prof. Markiem Hendrykowskim z okazji wydania jego kolejnej książki w poznańskiej serii „Klasyka Kina” (Wydawnictwo Naukowe UAM). O filmie, któremu jest poświęcona niniejsza publikacja, autor pisze we wstępie: „Na co dzień nie całkiem jesteśmy świadomi, że ten króciutki czarno-biały filmik należy do najszerzej znanych tytułów polskiego kina. Nakręcenie w 1957 roku «Dwaj ludzie z szafą» Romana Polańskiego są do dzisiaj zapewne najsłynniejszą studencką etiudą świata. W stwierdzeniu tym nie ma żadnej przesady. Legenda tego filmu dorównuje jego niezwyklej magii, a ta – mimo upływu dziesiątek lat – nie przestaje działać na kolejne roczniki studentów szkół filmowych i coraz to nowe pokolenia widzów”.

EN Join us for a meeting with Professor Marek Hendrykowski, who has just published yet another book in the Poznań series “Klasyka Kina” (Wydawnictwo Naukowe UAM). In the Preface of his book, the author speaks of the film in these words: “In general, we are not aware that this very short, black-and-white picture belongs among the best known titles of Polish cinema. Roman Polański’s «Two Men and a Wardrobe», made in 1957, still holds the title of the world’s most famous short made as an academic project. This is by no means an exaggeration. The legend of this film matches its uncanny magic which, despite decades which have passed since its making, continues to impress successive classes of film schools students and ever new generations of viewers”.

DOKUMENTY HISTORYCZNE

HISTORICAL DOCUMENTARIES

DOKUMENTY HISTORYCZNE HISTORICAL DOCUMENTARIES

PL Podczas tegorocznej edycji Festiwalu projekcje wyjątkowych klasyków światowego dokumentu, w historycznych miejscach CK ZAMEK, poprowadzą widzów do refleksji nad tym, jak w latach 20. XX wieku wyglądała rzeczywistość w trzech różnych zakątkach Europy. Filmy, które w oryginale są nieme, zostaną zaprezentowane z muzyką tapera na żywo.

EN During this year's festival, we will be screening a number of brilliant classics of international documentary, in the historical interiors of the former imperial castle. They may very likely encourage reflection about the realities of life in various corners of Europe in the 1920s. As these are silent films, our audience is going to enjoy them in the accompaniment of live music.

POŁAWIACZE ŚLEDZI DRIFTERS

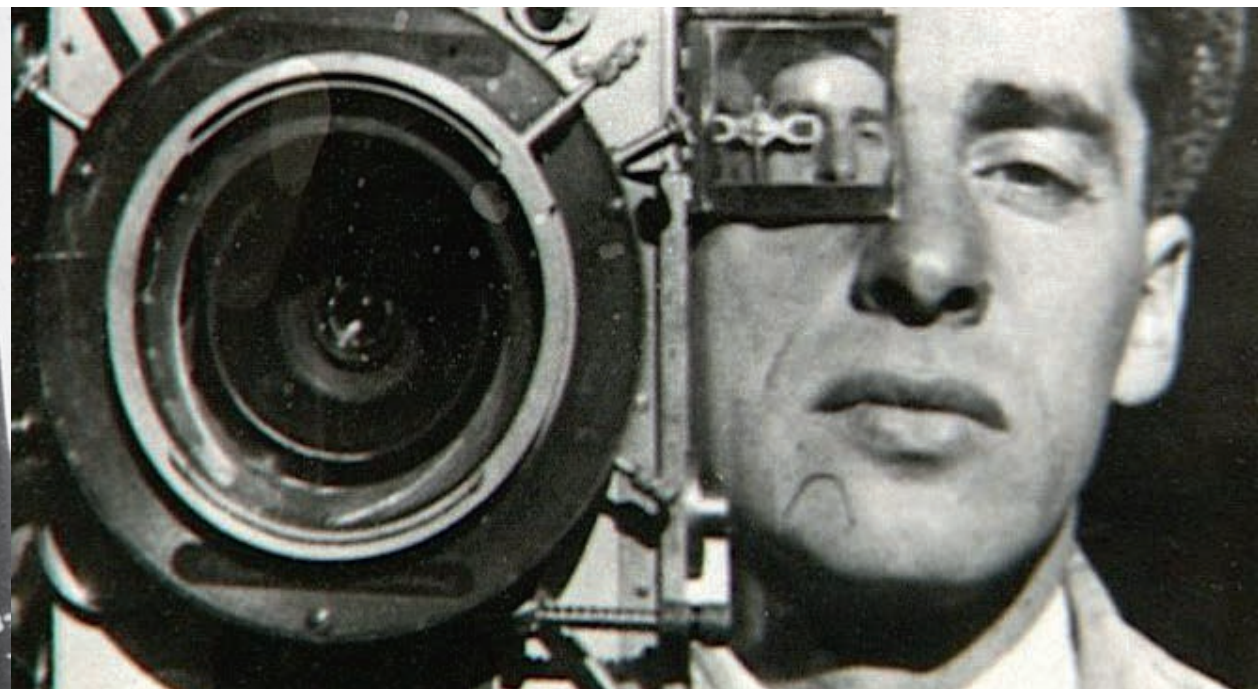
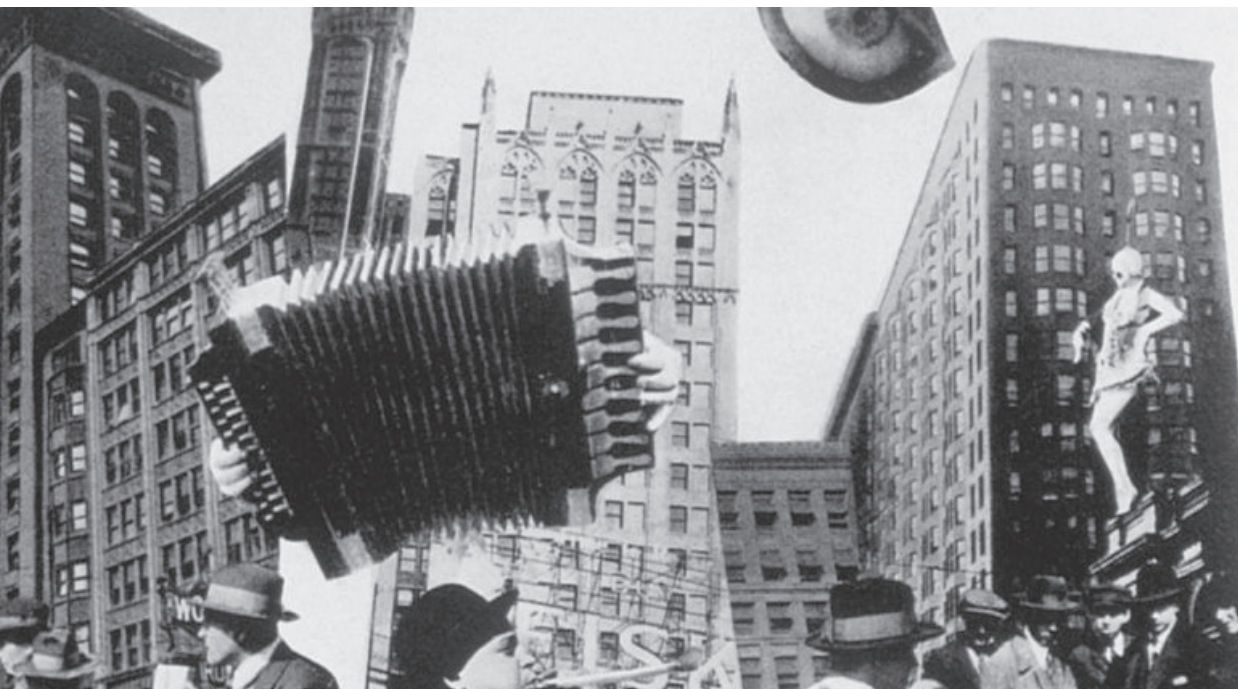

REŻ. / DIR. JOHN GRIERSON, WIELKA BRYTANIA / GREAT BRITAIN, 1929, 49'

PL Jedyny ukończony przez Johna Griersona film, mający wielki wpływ na rozwój brytyjskiej szkoły dokumentu. „Drifters” określał problematykę filmów dokumentalnych realizowanych w tamtym czasie – codzienny trud ludzi pracy oraz poetykę, będącą wynikiem zaadaptowania przez Griersona radzieckiego stylu montażu oraz lirycznej techniki Roberta Flaherty’ego. Film, do którego zdjęcia kręcono na Morzu Północnym opowiada o pracy rybaków.

EN Grierson's only completed film, which had a tremendous impact on the development of British documentary filmmaking. Drifters established the general bias of the documentaries made at the time, i.e. the daily labours of the working people and set a standard of poetics, which resulted from Grierson's adaptation of the Soviet editing style and the lyrical technique of Robert Flaherty's. The film, shot in the North Sea, tells the story of the herring men.

BERLIN: SYMFONIA WIELKIEGO MIASTA BERLIN: SYMPHONY OF A GREAT CITY

REŻ. / DIR. WALTER RUTTMANN, NIEMCY / GERMANY, 1927, 65'

PL Pierwszy pełnometrażowy film Ruttmanna dokumentuje 24 godziny powszedniego dnia w Berlinie. Podczas realizacji operatorzy pracowali, niekiedy ukrytymi kamerami, by zarejestrować sceny nasycone autentyzmem. Następnie zdjęcia zostały zmontowane, korzystając po części z techniki nakładania. Ilustrowany muzyką Edmunda Meisela, fascynujący niepokornym rytmem obrazów, portret Berlina, jako nowoczesnej, pulsującej życiem metropolii.

EN The first feature-length film by Ruttmann documents 24 hours of Berlin's ordinary day. While shooting, the cameramen would often hide their cameras, so that the scenes they captured would be as authentic as possible. Then the material was edited, at places using the technique of superimposition. Coupled with the score composed by Edmund Meisel and the fascinating, unruly rhythm of images, this yielded a portrait of Berlin as a modern, vibrant metropolis.

CZŁOWIEK Z KAMERĄ THE MAN WITH A MOVIE CAMERA

REŻ. / DIR. DŻIGA WIERTOW, ZSRR / USSR, 1929, 68'

PL Jeden z najważniejszych filmów dokumentalnych w historii kina. Wiertow pokazuje jeden dzień z życia ludzi, składa sekwencje w jeden obraz. Ten filmowy eksperyment poprzedzony był deklaracją-manifestem reżysera o kinematograficznej komunikacji bez scenariusza i śródtytułów. Do tego dodał całe spektrum nowych rozwiązań filmowych: podział obrazu, przyspieszenia, spowolnienia, stopklatki i zróżnicowane kadrowanie: od absolutnych zbliżeń do rozległych panoram.

EN This is one of the most important documentary motion pictures in the history of cinema. Vertov shows one day of people's life, assembling the sequences into one image. This cinematic experiment was preceded by a declaration-manifesto in which the director propounded a vision of cinematographic communication without a screenplay or intertitles. On top of that, he introduced a whole range of novel solutions, such as split screen, speeded-up and slowed-down sequences, freeze frames and diversified framing, from extreme close-ups to extensive panoramic shots.

ŚWIA- TOWY DOKU- MENT

WORLD DOCUMENTARY

PATRONEM SEKCJI JEST

JOHN
LEMON

FUOCOAMMARE. OGIEŃ NA MORZU FUOCOAMMARE. FIRE AT SEA

REŻ. / DIR. GIANFRANCO ROSI, WŁOCHY / ITALY, 2016, 108'

PL Lampedusa to mała wyspa leżąca pomiędzy Afryką i Europą. Terytorialnie przynależy do Włoch. W ciągu roku dobija do niej ponad 150 tys. uchodźców z Afryki, ludzi szukających schronienia przed wojną i głodem. Wielu z nich nie dociera do celu. Prowizoryczne łódki i przegniłe tratwy toną, pozbawiając życia setek osób. Rosi przypatruje się życiu na wyspie bez oceniania postaw imigrantów oraz tych, którzy zdecydują o ich dalszym losie (niektórzy, najczęściej mieszkańcy Tunezji, zostaną odesłani do ojczyzny). Reżysera interesuje, kim są ludzie masowo przybywający na Lampedusę. Uwagę poświęca zarówno Afrykańczykom, jak i autochtonom. Problemy pierwszych kontrastuje z problemami drugich, podobnie robi z ich priorytetami życiowymi. To film mistrza dokumentu społecznego – Gianfranca Rosiego, nagrodzony na tegorocznym Berlinale Złotym Niedźwiedziem. Jak powiedziała w Berlinie przewodnicząca jury Meryl Streep: „to film niezbędny i ważny, pokazujący, jak wielką rolę może odegrać dziś dokument”.

EN Lampedusa, a tiny island belonging to Italy, lies halfway between Africa and Europe. Every year, it sees some 150,000 refugees from Africa reach its shores as they flee war and famine. Many of them never get to set foot on European soil, because hundreds die during the crossing, attempting it makeshift boats and flimsy rafts. Rosi takes a look at the life on the island without judging either the immigrants or those who make decisions about their future fate (some, most often inhabitants of Tunisia, are sent back to their homeland). The director sets to find out who the people coming to Lampedusa are. He devotes his attention both to the Africans and the local community, contrasting problems of the former with the issues faced by the latter; he does likewise with priorities they have in their lives. This is a picture by a master of social documentary, Gianfranco Rosi, winner of this year's Golden Bear at the Berlinale. Meryl Streep, who chaired the Jury this year, said: "This is a much called for and important picture, showing us the great role a documentary can play today".

POD OPIEKĄ WIECZNEGO SŁOŃCA UNDER THE SUN

REŻ. / DIR. WITALIJ MANSKI, ŁOTWA, NIEMCY, CZECHY, KOREA PÓŁNOCNA /
LATVIA, GERMANY, CZECH REPUBLIC, NORTH KOREA, 2016, 106'

PL Wyobraźmy sobie idealne życie w utopijnym kraju. Doskonali ludzie mieszkają w idealnych apartamentach. Pracują w najlepszych miejscach pracy, a ich życie i świat porządkują idealne instytucje w idealny sposób. To oficjalny obraz Północnej Korei, która według koreańskiej propagandy jest najszczęśliwszym krajem na świecie. Ceniony rosyjski reżyser, Witalij Manki, spędził rok w Korei Północnej, dokumentując życie przeciętnej rodziny i tym samym mechanizm funkcjonowania tamtejszej indoktrynacji. Prawdziwa rzeczywistość jest jednak daleka od tego obrazu. Choć początkowo reżyser stara się podążać słonecznym tropem utopijnej fantazji, to z czasem prawda zaczyna stopniowo się z niej wytrącać. Wkrótce staje się jasne, że to władza reżyseruje każdą scenę, narzucając wszystko, łącznie z ludzkimi reakcjami. Całość okazuje się przerażającą choreografią oszustwa, równie surrealistyczną, co złowrogą.

EN Let us imagine a ideal life in an ideal country, where perfect people live in ideal apartments. Their workplaces are ideal too, while their lives and world are governed perfectly by infallible institutions. This is the official picture of North Korea, which the North Korean propaganda holds to be the happiest country in the world. The highly regarded Russian director, Vitaly Manki, spent a year in North Korea, documenting the life of an average family, and thereby the mechanisms of North Korean machinery of indoctrination. Reality, however, could not be more remote. Although at first the director tries to follow the radiant path of a utopian fantasy, the truth seeps through at the seems of the emperor's flawless garb. Soon it becomes clear that it is the authorities who direct each and every scene, enforcing everything, including reactions of the involved protagonists. The whole is revealed for what it is, a horrifying choreography of deceit, as surreal as it is sinister.

SZWEDZKA TEORIA MIŁOŚCI THE SWEDISH THEORY OF LOVE

REŻ. / DIR. ERIK GANDINI, SZWECJA / SWEDEN, 2015, 76'

PL Jaki jest jeden z największych problemów szwedzkiego społeczeństwa? Odpowiedź może być zaskakująca – samotność. Mieszkańcy tego kraju od dawna cenią sobie niezależność, przez co bardzo popularne jest tam życie w pojedynkę. Co jednak, gdy bycie niezależnym z czasem zmienia się w bycie samotnym? „Szwedzka teoria miłości” pokazuje, jak osobliwe z naszego punktu widzenia wydają się rozwiązania tego problemu. Na ekranie zobaczymy m.in. członków organizacji społecznych, którzy starają się łączyć ze sobą samotnych ludzi, poznamy też wspólnotę urządzającą erotyczne spotkania na leśnych polanach. Pojawi się też polski akcent: jedną z osób, która wypowiada się w filmie, jest słynny filozof – Zbigniew Bauman.

EN What is the greatest of issues that plagues Swedish society? The answer might surprise many: it is loneliness. Inhabitants of that country have long cherished independence, which made living alone a very popular lifestyle. What if passing time makes independence turn into loneliness? “The Swedish Theory of Love” demonstrates the unusual, given our Central European worldview, solutions to the problem that Swedes opt for. We will see social workers strive to bring lonely citizens together, or a community organizing erotic encounters on forest clearings. A Polish element is featured there too: one of the contributing speakers is the famous philosopher, Zbigniew Bauman.

POKAZ PRZEDPREMIEROWY / PRE-RELEASE SCREENING GIMME DANGER

REŻ. / DIR. JIM JARMUSCH, USA, 2016, 108'

PL Iggy Pop i jego zespół „The Stooges” stworzyli punk rock. Mimo że grupa nie zdobyła nigdy należytej popularności, inspirowali się nią, m.in.: Sex Pistols, Nirvana czy Red Hot Chili Peppers. Jim Jarmusch – legenda kina niezależnego – postanowił udokumentować historię zespołu. W filmie znajdziemy wywiady (także archiwalne) z Iggy Popem i pozostałymi muzykami. Oprócz Popa i Jamesa Williamsona, gitarzysty, który zaczął grać w zespole w 1970 roku i nagrał z nim „Raw Power”, wszyscy członkowie „The Stooges” już nie żyją. Film miał swoją premierę na tegorocznym Festiwalu Filmowym w Cannes. Na ekrany polskich kin wejdzie 9 grudnia.

EN Iggy Pop and “The Stooges” created punk rock. Although the band never made it really, really big, they were inspiration for Sex Pistols, Nirvana or Red Hot Chili Peppers. Jim Jarmusch, a legend of indie cinema, decided to document the history of the band; the film offers numerous fragments of interviews with Iggy Pop and his fellow musicians, with much of the material dug out in the archives. Apart from Pop and James Williamson, guitarist who joined the band in 1970 and recorded “Raw Power” with them, all members of “The Stooges” are dead. The film premiered at this year’s Cannes Festival, and will begin screening in Polish theatres in December 9th, 2016.

LO I STAŁO SIĘ. ZADUMA NAD ŚWIATEM W SIECI LO AND BEHOLD, REVERIES OF THE CONNECTED WORLD

REŻ. / DIR. WERNER HERZOG, USA, 2016, 98'

PL Legendarny dokumentalista Werner Herzog, który ma swoim koncie nominację do Oscara, w najnowszym filmie bierze na warsztat internet. Podróż zaczyna od samych źródeł cyfrowej rewolucji. To w pokoju na Uniwersytecie Kalifornijskim w 1969 roku został wysłany pierwszy e-mail. Herzog prowadzi widzów poprzez szereg prowokacyjnych rozmów, które pokazują, w jaki sposób internet przekształcił praktycznie wszystkie elementy realnego świata – od biznesu przez edukację, podróże kosmiczne, po opiekę zdrowotną i w końcu osobiste relacje. Udowadnia, że moment, w którym internet zacznie „śnić sam o sobie” jest już bardzo bliski. Jeden z naukowców pokazuje, jak wygląda wyobraźnia robota i zadaje niewygodne pytanie: czy otoczeni inteligentnymi maszynami na pewno będziemy wciąż potrzebowali towarzystwa drugiego człowieka?

EN The legendary documentarian Werner Herzog, Academy Award nominee, takes on the internet. His journey begins with the very source of the digital revolution. It was at the University of California, where the first ever email was sent. Herzog guides the viewer through a sequence of provocative interviews, which betray how the internet has transformed virtually every element of the real world, from business, through education, space travel to healthcare and personal relationships. The director proves that the moment when the internet starts to ‘dream of itself’ is very nigh indeed. One of the scientists demonstrates how AI imagination looks like and asks the inconvenient question: will we still need the company of another human being when we are surrounded by intelligent machines?

Pies

DOKU- MENTY MUZY- CZNE W PSIE

MUSIC DOCUMENTARIES
AT PIES ANDALUZYJSKI

K

JOE STRUMMER – NIEPISANA PRZYSZŁOŚĆ JOE STRUMMER – THE FUTURE IS UNWRITTEN

REŻ. / DIR. JULIEN TEMPLE, IRLANDIA, WIELKA BRYTANIA /
IRELAND, GREAT BRITAIN, 2007, 123'

PL Joe Strummer – legenda punk rocka, lider legendarnej kapeli „The Clash”, zmarł w 2002 roku. Przez jednych nazywany „Chrystusem rocka”, przez innych „małym krzykatym dupkiem”. Film dokumentalny „The Future Is Unwritten” w reżyserii Juliana Temple jest poruszającą historią życia tego wielkiego artysty, który stał się ikoną punk rocka. I portretem wspaniałego, nietuzinkowego człowieka, który wciąż żyje w muzyce i pamięci swoich przyjaciół i wielbicieli.

EN Joe Strummer – a legend of punk rock and the leader of the legendary band “The Clash” died in 2002. Some called him the “Christ of rock music”, to others he was a “small loudmouth arsehole”. Julien Temple’s “The Future Is Unwritten” is a moving life story of a great artist who became the icon of punk. It is also a portrait of a wonderful, extraordinary person, who still lives in the music and in the memory of his friends and admirers.

K

K

20 000 DNI NA ZIEMI 20,000 DAYS ON EARTH

REŻ. / DIR. JANE POLLARD, IAIN FORSYTH, WIELKA BRYTANIA /
GREAT BRITAIN, 2014, 97'

PL Nick Cave od lat jest jedną z najbardziej fascynujących i enigmatycznych postaci świata muzyki, literatury i filmu. Jego wyjątkowy filmowy portret, „20 000 dni na Ziemi”, czyni go jeszcze bardziej tajemniczym. Dzień numer 20 000 w życiu Nicka Cave’a – od dźwięku budzika wczesnym rankiem do nocnego spaceru wzdłuż plaży po koncercie – zamienia się w niezwykle i fascynujący portret artysty. Widzimy sceny, w których Cave rozmawia z terapeutą o swoim dzieciństwie, albo przegląda zdjęcia z szalonych lat, gdy zaczynała się jego kariera. Materiały z sal prób i studiów nagraniowych przeplatane są wypowiedziami muzyków, którzy z nim pracowali: Blixa Bargelda z The Bad Seeds, czy Kylie Minogue. Widzimy go także w sytuacjach zupełnie prywatnych, gdy w domu ogląda z dziećmi film lub spotyka się z przyjacielem. Obrazom towarzyszy narracja napisana i czytana przez samego Cave’a, który dzieli się z widzami swoimi poglądami na życie i wprowadza nas w tajniki tworzenia muzyki przy okazji nagrywania płyty „Push the Sky Away”.

EN Nick Cave has long been one of the most fascinating and enigmatic figure in the world of film, literature and film. His unique film portrait, „20,000 Days on Earth”, makes him even more mysterious. Day number 20,000 in Cave’s life – from the sound of the alarm early morning to the night-time walk along the beach after a concert, changes into an extraordinary and fascinating portrait of the artist. Various scenes in „20,000 Days on Earth” show Cave discuss his childhood with a therapist, or browse through photographs from the crazy years, when his career was just at its beginning. Material from rehearsal rooms and recording studios are interspersed with interviews with musicians who worked with him: Blixa Bargeld from The Bad Seeds or Kylie Minogue. We also see him in intimate circumstances, watching a film with his children at home or meeting a friend. The images are accompanied by a narrative written and read by Cave himself, who shares his views on life and introduces us into the secrets of music-making, as he records the album „Push the Sky Away”.

O KROK OD SŁAWY 20 FEET FROM STARDOM

REŻ. / DIR. MORGAN NEVILLE, USA, 2013, 91'

PL Miliony osób znają ich głosy, ale nikt nie zna ich imion. W swoim nowym, wciągającym filmie „O krok od sławy”, Morgan Neville – zdobywca wielu nagród za reżyserię – rzuca światło na prawdziwe historie chórzystek i chórzystów skrytych za sukcesami największych gwiazd muzyki XXI. Triumfalny i jednocześnie chwytający za serce obraz jest zarówno hołdem złożonym głosom, które ukształtowały i wystylizowały muzykę popularną, a także odzwierciedleniem konfliktów, poświęceń i sukcesów tych, których kariera polegała na współbrzmieniu z innymi. Ci utalentowani artyści reprezentują różne style, gatunki i epoki muzyki popularnej, ale każdy może podzielić się swoją niepowtarzalną i bardzo osobistą historią o życiu i karierze w cieniu sław. Z archiwalnymi materiałami filmowymi i niezrównaną ścieżką dźwiękową film „O krok od sławy” może pochwalić się wywiadami z takimi artystami, jak Bruce Springsteen, Stevie Wonder, Mick Jagger czy Sting. Jednakże te światowej sławy postaci sceny muzycznej usuwają się w cień, by artyści drugoplanowi, ich życie i historie zajęły główne miejsce na scenie tego filmu.

EN Millions of people know their voices, but no one knows their name. In his compelling picture, Morgan Neville, a winner of multiple accolades as a director, brings out the true stories of the backup singers, whose performances have boosted the successes of the greatest music stars of the 21st century. The triumphant and yet poignant movie is a tribute to the voices which gave shape to popular music and reveals the conflicts, sacrifices and successes of those whose career consisted in harmoniously backing the voices of others. Those talented performers represent various styles, genres and periods of popular music, but each has a unique and very personal story to share, a story about living and working in the shadow of the famous ones. Replete with archival material and offering an unparalleled soundtrack, „20 Feet From Stardom” boasts interviews with artists such as Bruce Springsteen, Stevie Wonder, Mick Jagger or Sting. However, those superstars of music step aside to let the supporting artists, their lives and their stories take the spotlight.

CONTROL

REŻ. / DIR. ANTON CORBIJN, AUSTRALIA JAPONIA, USA, WIELKA BRYTANIA /
AUSTRALIA, JAPAN, USA, GREAT BRITAIN, 2007, 121'

PL Film opowiada o życiu i śmierci Iana Curtisa, wokalisty Joy Division, legendarnej grupy rockowej grającej muzykę klasyfikowaną jako post-punk. Curtis rozdarty pomiędzy życiem rodzinnym, rosnącą sławą oraz miłością do innej kobiety popełnił samobójstwo 18 maja 1980 roku w wieku 23 lat, w przeddzień pierwszego tournée Joy Division po Stanach Zjednoczonych. Nie zdając sobie z tego sprawy, Ian Curtis zmienił oblicze muzyki rockowej.

EN The film tells the story of life and death of Ian Curtis, the vocalist of Joy Division, a legendary rock band who played a genre of music referred to as post-punk. Curtis, torn between family life, growing fame and love for another woman committed suicide on May 18th, 1980, at the age of 23, on the eve of Joy Division's tour in the US. Unaware of the impact of his figure, Curtis changed the face of rock music.

Wszystkie seanse odbywają się w PSIE ANDALUZYJSKIM, ul. Nowowiejskiego 17. Przed każdym seansem krótkie wprowadzenie dr. Piotra Pławuszeńskiego z Katedry Filmu, Telewizji i Nowych Mediów UAM.

All film screenings will be held in Pies Andaluzijski, Nowowiejskiego Street 17. Before each screening, an expert from Katedra Filmu, Telewizji i Nowych Mediów UAM, Piotr Pławuszeński, will introduce the film to the audience.

DOKU- MENTY ZAAN- GAZO- WANE

COMMITTED DOCUMENTARIES

DOKUMENTY ZAANGAŻOWANE COMMITTED DOCUMENTARIES

PL Swoje miejsce w festiwalowym programie mają już dokumenty zwracające się w stronę jednostkowego bohatera i jego życiowych rozterek, impresje z muzyką w roli głównej, czy klasyczne dzieła z tłem historycznym. Przyszedł więc czas na kino non-fiction zaangażowane społecznie i politycznie.

EN Documentaries focusing on the individual protagonists and their dilemmas, impressionistic pieces starring music or classics with a historical background have already been given a place in our programme. Hence, the time has come for non-fiction cinema characterized by social and political commitment.

POKAZ 1 / SCREENING #1

MURARZ BRICKLAYER

REŻ. / DIR. KRZYSZTOF KIEŚŁOWSKI, POLSKA / POLAND, 1973, 12'

PL Bohaterem filmu Krzysztofa Kieślowskiego jest Józef Malesa, były aktywista partyjny, przodownik pracy i murarz. Dokument opowiada o jego drodze zawodowej i życiowych perypetiach. Pierwszomajowe sztandary, opowieść murarza i socrealistyczne piosenki rozbrzmiewające w tle, tworzą silne wrażenie, że świat niewiele się zmienił.

EN Here, Kieślowski's protagonist is Józef Malesa, former party activist, stakhanovite and bricklayer. The document tells the story of his professional career and vicissitudes of his life. The banners of the May Day parades, the tale of a bricklayer and socialist-realist songs in the background create an impression that world has in fact changed little.

DZIEŃ ZA DNIEM DAY AFTER DAY

REŻ. / DIR. IRENA KAMIEŃSKA, POLSKA / POLAND, 1988, 16'

PL Zrealizowany u schyłku PRL przejmujący filmowy portret dwóch robotnic to wyjątkowo gorzki obraz przemijającej epoki. Bohaterkami dokumentu są siostry bliźniaczki wykonujące pracę przy ręcznym załadunku i rozładunku cegieł. Lata ciężkiej i mozolnej pracy wyniszczyły i zdeformowały ich ciała, odebrały szansę na macierzyństwo i nie dały nic poza znużeniem, zmęczeniem i głęboko skrywanym uczuciem niespełnienia.

EN This poignant portrayal of two female workers, made in the days when the People's Republic of Poland was all but gone, is an exceptionally bitter picture of a declining era. The heroines are twin sisters who work loading and unloading bricks. The years of heavy and arduous labour ruined and deformed their bodies, denied them motherhood and left nothing but fatigue, exhaustion and deeply concealed sense of unfulfilment.

WANDA GOŚCIMIŃSKA, WŁÓKNIARKA WANDA GOŚCIMIŃSKA, A TEXTILE WORKER

REŻ. / DIR. WOJCIECH WISZNIEWSKI, POLSKA / POLAND, 1975, 20'

PL Film dokumentalny Wojciecha Wiszniewskiego, opowiada historię łódzkiej włóknarki, Wandy Gościmińskiej, która w latach 50. stała się socrealistyczną ikoną przodownictwa pracy. Wiszniewski przedstawiając PRL-owskie idee propagandy sukcesu, odsłania zakłamanie tamtych czasów. Na przykładzie włóknarki pokazuje, jak człowiek traci swoją indywidualność, a staje się posłusznym narzędziem ideologicznej manipulacji.

EN Wiszniewski's documentary takes a look at Wanda Gościmińska, a worker at a textile mill who became an icon of dedicated and super-efficient socialist labour in the 1950s. The author examines the concepts of the so-called 'success propaganda' to expose the hypocrisy of those times. Through the figure of the textile worker, Wiszniewski demonstrates how a person loses their identity, becoming a pliable tool of ideological manipulation instead.

HAPPY END

REŻ. / DIR. MARCEL ŁOZIŃSKI, POLSKA / POLAND, 1973, 16'

PL Ten film wydawał się zaprzeczeniem czystego dokumentu. Sytuacja została naszkicowana z góry, role rozdane. Fabryka nie wykonała planu, trzeba znaleźć winnego – taki jest temat psychodramy, rozgrywanej się przed kamerą. Biorą w niej udział między innymi prawdziwi menadżerowie produkcji, dyrektorzy zjednoczeń oraz prawdziwa psycholog. Z tego materiału mógłby powstać film oświatowy o tym, jak dochodzi do konfliktów w zespole. Ale Łoziński miał większe oczekiwania – w sztucznie sprowokowanej sytuacji ujawnia się prawda.

EN That film seemed to be everything that a pure documentary was not. The situation had been set beforehand, the parts assigned. A factory has failed to meet their production targets so the guilty one has to be found: this is the theme of the psychodrama unfolding in front of the camera. Participating are real production managers, directors of industry federations etc. A real psychologist is also an evidence. The material would have been fit for an educational film about the causes behind team conflicts. Łoziński, however, expected more to happen; in a pre-arranged situation the truth will out.

POKAZ 2 / SCREENING #2

CITIZENFOUR

REŻ. / DIR. LAURA POITRAS, NIEMCY, USA, WIELKA BRYTANIA /
GERMANY, USA, GREAT BRITAIN, 2014, 114'

PL W styczniu 2013 roku reżyserka otrzymała serię kodowanych e-maili od anonimowego źródła określającego siebie mianem „Citizen Four”. Ich autor pisał, że ma dowody na nielegalne podsłuchy na wielką skalę prowadzone przez Agencję Bezpieczeństwa Narodowego we współpracy z wieloma zagranicznymi służbami. Pięć miesięcy później w Hongkongu sfilmowała rozmowy z mężczyzną, którego świat poznał jako Edwarda Snowdena. Ten pesymistyczny thriller dokumentalny odkrywa, że żyjemy w czasach przypominających świat opisany przez George’a Orwella.

EN In January 2013 the director received a series of coded e-mails from an anonymous source calling himself “Citizen Four”. Their author wrote he was in the possession of evidence that NSA engaged in large-scale illegal surveillance in collaboration with multiple security agencies from other countries. Five months later, she filmed the interviews with a man who later became known to the world as Edward Snowden. This distressing documentary thriller lays it bare that we are living in times which all too much resemble the world described by George Orwell.

POKAZ 3 / SCREENING #3

PUTIN FOREVER?

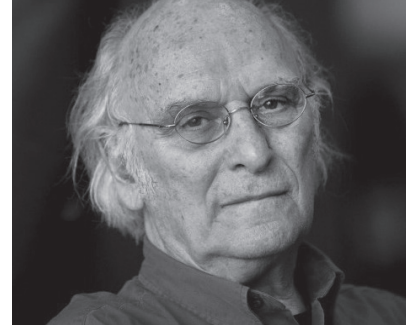
REŻ. / DIR. KIRILL NENASHEV, ROSJA / RUSSIA, 2015, 93'

PL Film opowiada o spacyfikowaniu przez rosyjskie władze ruchu protestacyjnego, który powstał w ramach sprzeciwu wobec sfałszowania wyborów do Dumy w grudniu 2011 roku. Zdjęcia rozpoczęły się właśnie w wyborczym grudniu, a zakończyły 6 maja 2012 roku, w dniu rozbicia przez OMON demonstracji opozycji na Placu Błotnym. Dokument prezentuje m.in. postać młodego opozycjonisty Wsiewołoda Czernozuba, który planował protesty aż do skutku, został jednak zmuszony do opuszczenia Rosji. W filmie podjęty jest także temat podziału rosyjskiego społeczeństwa. Czy frakcje pro- i antyputinowska potrafią nawiązać dialog i znaleźć płaszczyznę porozumienia?

EN The film portrays the fates of the protest movement quelled by the Russian government as it rose in dissent against the rigged elections to the State Duma in December 2011. The film began shooting that very month and ended on May 6th, 2012, the day when the forces of OMON dispersed the demonstration of the opposition on the Bolotnaya Square. One of the figures presented here is a young oppositionist, Vsevolod Chernozub, who had intended the protest to last as long as it took to prevail, but who was ultimately forced to leave Russia. The film also addresses the division of the Russian society. Can the pro- and anti-Putin factions ever start a dialogue and find a common ground?

KINO CAR- LOSA SAURY

THE CINEMA OF
CARLOS SAURA

**CARLOS
SAURA**

PL Mówiąc o kinematografii iberyjskiej, nie można pominąć Carlosa Saury, którego nazwisko stało się synonimem spójnego, autorskiego stylu. Wielokrotnie nagradzany reżyser ma w swoim dorobku wiele tytułów, głównie fabularnych, jednak niezwykłą odśłoną jego twórczości są dokumenty muzyczne, obrazujące fascynację rytmem, ruchem i światłem.

EN When speaking about Spanish-speaking cinematography, one cannot fail to mention Carlos Saura, whose name stands for a cohesive, authorial style. The award-winning director has many titles to his credit, most of them feature films. Still, his music documentaries represent an extraordinary facet of his work, demonstrating an inexhaustible fascination with rhythm, movement and light.

ARGENTYNA, ARGENTYNA (ZONDA, FOLCLORE ARGENTINO)

ARGENTINA, ARGENTINA (ZONDA, FOLCLORE ARGENTINO)

REŻ. / DIR. CARLOS SAURA, ARGENTYNA, FRANCJA, HISZPANIA /
ARGENTINA, FRANCE, SPAIN, 2015 / 75'

PL W „Argentynie, Argentynie” taniec, śpiew i rozmowy stają się fascynującym spektaklem zależności. Saura umieszcza kamerę w miejscu, gdzie ludowe melodie mieszają się z popularnymi szlagierami, artyści dyskutują o przyszłości sztuki, a tancerze poruszają się wśród luster, pozwalających przyjrzeć się każdemu ich ruchowi.

EN In “Argentina, Argentina”, dancing, singing and talking fuse into a fascinating pageant of interdependencies. Saura situates his camera in a place where folk melodies blend with popular hits, where artists discuss the future of art while dancers whirl among mirrors which enable one to see every single move they make.

FADOS

REŻ. / DIR. CARLOS SAURA, HISZPANIA, PORTUGALIA / SPAIN, PORTUGAL, 2007, 90'

PL Fados to pełne pasji i lamentu dziewiętnastowieczne pieśni-ballady, które stanowią wspólną spuściznę wszystkich Portugalczyków. Saura w swoim filmie próbuje przypomnieć i powtórzyć wielką tradycję „fados” poprzez muzyczne misterium tańca i śpiewu, którym naznaczone było jego dzieciństwo w powojennym Madrycie.

EN Fados is a genre of passionate and sorrowful 19th-century songs, ballads which are a shared heritage of all Portuguese. In his film, Saura sets out to revisit the grand tradition of “fados” by virtue of a musical mystery of dance and song, a greatly memorable element of his childhood years in Madrid.

FLAMENCO DZIŚ FLAMENCO, FLAMENCO

REŻ. / DIR. CARLOS SAURA, HISZPANIA / SPAIN, 2010, 100'

PL W tej odsłonie muzycznych fascynacji Saury, obok dźwięków, równie ważną rolę odgrywa hiszpańskie malarstwo, stanowiące istotne tło scenograficzne. Reżyser zaprosił do współpracy przy „Flamenco dziś” nie tylko znanych i cenionych artystów starego pokolenia, ale również przedstawicieli nowego nurtu tradycyjnych andaluzyjskich rytmów.

EN Saura's delves into his musical fascinations once again, but here the sounds play as important a role as Spanish painting, which provides a crucial backdrop to the music. For “Flamenco, Flamenco”, Saura invited the collaboration of renowned and valued artists of the older generation as well as representatives of the novel currents emerging in the world of Andalusian rhythms.

-Rialto-

Wszystkie seanse odbywają się w Kinie Rialto, ul. Dąbrowskiego 38.

Bilety do kupienia w kasie Kina Rialto.

All films screenings will be held in Rialto Cinema, Dąbrowskiego Street 38.

Tickets are available at Rialto Cinema's cash desk.

WSZYSTKO, CO NAJWAŻNIEJSZE W POLSKIM KINIE

wywiady
raporty
relacje
komentarze

PISMO
STOWARZYSZENIA
FILMOWCÓW
POLSKICH

www.sfp.org.pl

Stowarzyszenie
Filmowców
Polskich

magazyn **FILM
OWY**

ISSN 2353-6357

FILM&TV KAMERA

produkcja w filmie, TV i reklamie

ZNAJDŹ NAS W INTERNECIE

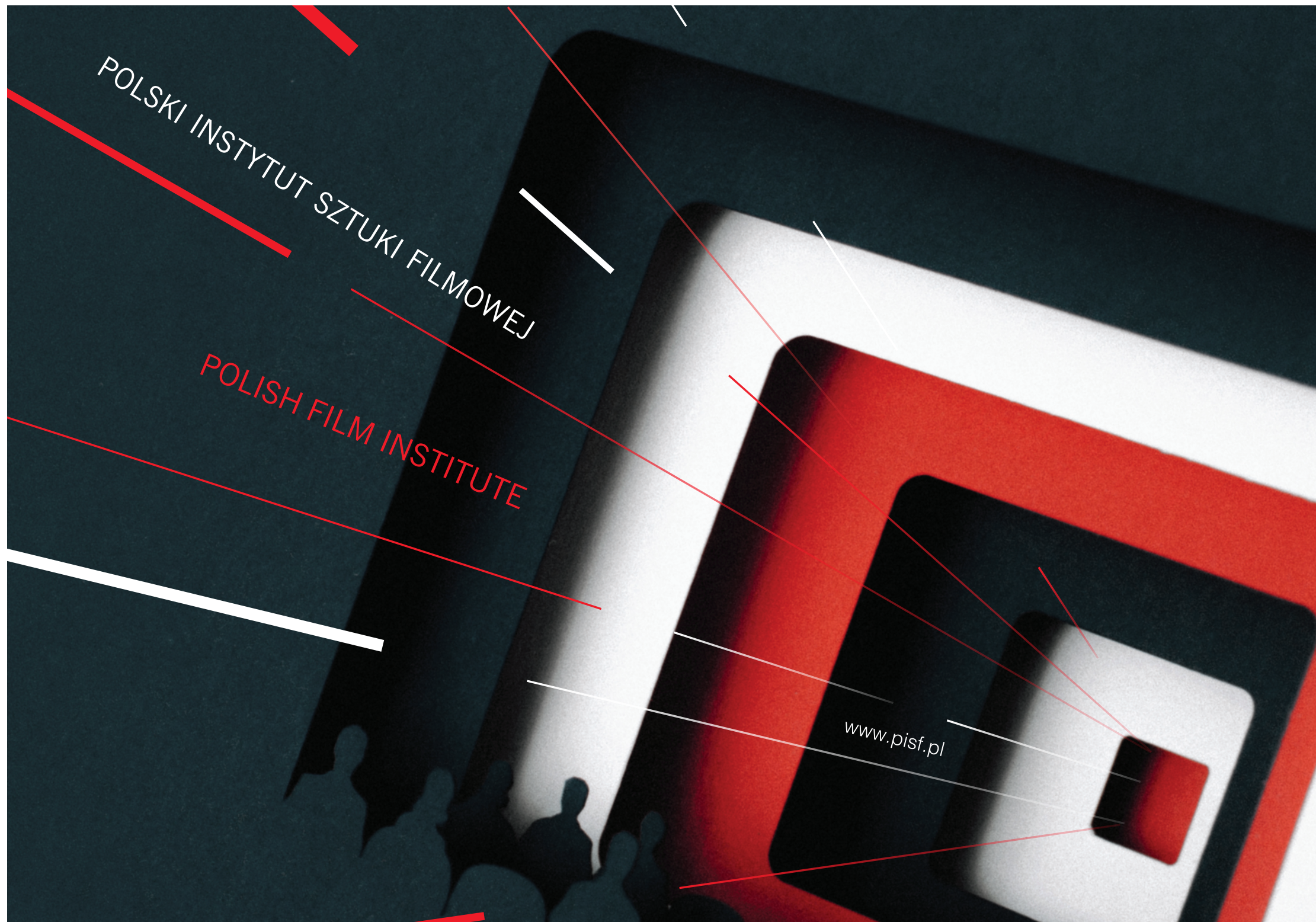
www.filmtvkamera.pl

Prenumerata: tel. +48 22 32 01 511, bok@unit.com.pl, kamera@unit.com.pl

Odwiedź nas na Facebooku

POLSKI INSTYTUT SZTUKI FILMOWEJ

POLISH FILM INSTITUTE

www.pisf.pl

Animator \ 2017

14. listopada rusza nabór filmów do konkursu 10. edycji Międzynarodowego Festiwalu Filmów Animowanych ANIMATOR 2017, która odbędzie się w dniach 7-13 lipca 2017 w Poznaniu.

Regulamin konkursu obejmuje m.in. GRAND PRIX (nagroda w wysokości 45.000 zł) dla najlepszego filmu krótkometrażowego oraz nagrodę specjalną dla najlepszego pełnometrażowego filmu animowanego w wysokości 45.000 zł.

Na zgłoszenia organizatorzy czekają do 20 lutego 2017 r.

Submission of films to the competition of the 10th International Animated Film Festival ANIMATOR \ 2017 opens on November the 14th 2016. The festival will take place between 7-13 July 2017 in Poznań, Poland.

Competition participants will stand a chance to win the GRAND PRIX award for the best animated short (45 000 PLN cash prize) and the special award for the best animated feature film (also 45 000 PLN cash prize).

Submission deadline is February 20, 2017.

www.animator-festival.com

OFF FEST- IVAL 2016

ZESPÓŁ PRODUKCYJNY / CREW

ANNA HRYNIEWIECKA
DYREKTOR CK ZAMEK
/ DIRECTOR, ZAMEK CULTURE CENTRE

ZOFIA STARIKIEWICZ
Z-CA DYREKTORA CK ZAMEK
/ DEP. OF THE DIRECTOR,
ZAMEK CULTURE CENTRE

MIKOŁAJ JAZDON
DYREKTOR ARTYSTYCZNY FESTIWALU
/ ARTISTIC DIRECTOR,
OFF CINEMA FESTIVAL

KAROLINA KRYCHOWSKA
KIEROWNIK PROMOCJI
/ MANAGER OF
PUBLICITY TEAM

JOANNA JANUCHOWSKA
PROMOCJA / PUBLICITY TEAM

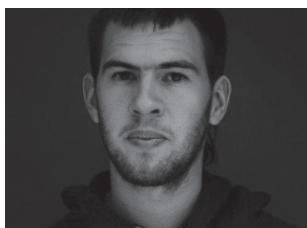
MICHAŁ JANISZEWSKI
PROMOCJA / PUBLICITY TEAM

ERYK SKOTARCZAK
KOPIE FILMOWE, PROJEKCJE
/ SCREENING COPIES,
SCREENINGS

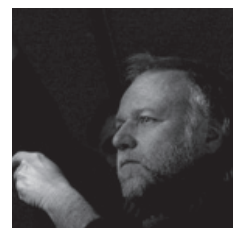
EWA KUJAWIŃSKA
KIEROWNIK PRODUKCJI
/ PRODUCTION MANAGER

JAN RAJPOLT
PRODUKCJA, NAPISY, TECHNIKA
/ PRODUCTION, SUBTITLING,
TECHNICAL COORDINATION

EWELINA GARSTKA
PRODUKCJA, BIURO FESTIWALU,
SOCIAL MEDIA / PRODUCTION, FESTIVAL
OFFICE, SOCIAL MEDIA COORDINATOR

JANUSZ PIWOWARSKI
KOPIE FILMOWE, PROJEKCJE
/ SCREENING COPIES,
SCREENINGS

ŁUKASZ MATYSIAK
KOPIE FILMOWE, PROJEKCJE
/ SCREENING COPIES,
SCREENINGS

PIOTR SZCZYSZYK
KOPIE FILMOWE, PROJEKCJE
/ SCREENING COPIES,
SCREENINGS

MARIUSZ WRONOWSKI
KOPIE FILMOWE, PROJEKCJE
/ SCREENING COPIES,
SCREENINGS

PIOTR PŁAWUSZEWSKI
BIULETYN FESTIWALOWY, SELEKCJA
/ FESTIVAL BULLETIN, FILM SELECTION

KAROLINA DZIENISZEWSKA
PRODUKCJA / PRODUCTION

JOANNA PRZYGOŃSKA
PRODUKCJA / PRODUCTION

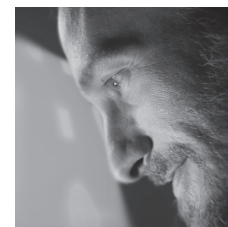
ADAM JODKO
KOPIE FILMOWE, PROJEKCJE
/ SCREENING COPIES,
SCREENINGS

H7 AGENCY
GRAFIKA / GRAPHIC DESIGN

DOROTA GOSIENIECKA
STATUETKI
/ STATUETTES DESIGN

ANDRZEJ GOSIENIECKI
CZOŁÓWKA FESTIWALU
/ OPENING SEQUENCE

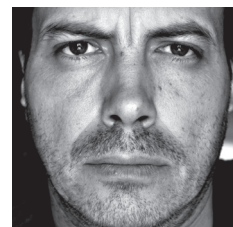
MARIANNA JAWORSKA
PRODUKCJA / PRODUCTION

MARTYNA NICIŃSKA
RZECZNIK PRASOWY, PROMOCJA
/ SPOKESPERSON, PUBLICITY TEAM

KATARZYNA MILECKA-BOROWIAK
PROMOCJA / PUBLICITY TEAM

SZYMON NOWAK
TŁUMACZENIA
/ TRANSLATIONS

DARIA NOWICKA
KOREKTA
/ EDITING & PROOFREADING

MACIEJ KACZYŃSKI
ZDJĘCIA / PHOTOGRAPHY

LESZEK JAŃCZAK
ZDJĘCIA / PHOTOGRAPHY

20 OFF
CINEMA
FESTIV